

MARIANNE WURTZ

Clipe decisive

Traducerea și adaptarea în limba română de
ALEXANDRA-MINODORA DUMITREL

ALCRIS

Capitolul 1

După calendar, vara ar fi trebuit să fi început deja de o săptămână, dar vremea nu dădea semne că-l lua în seamă.

— Cred că vremea a-nnebunit, spuse doctorul Daniel Norden soției sale, doamna Fee, după ce privi afară, pe fereastră. Plouă din nou torențial.

— Ai soarele-n inimă, îi răspunse ea, dar nici vocea ei nu sună prea vesel, căci se gândea la cei trei copii ai lor care vor trebui să rămână și azi să se joace în casă.

Pentru doctor, această vreme execrabilă însemna că va avea din nou mare aglomerație la cabinet, deoarece de obicei cazurile de răceală se înmulțeau, așa cum remarcase de-a lungul timpului.

Fără îndoială, bolnavii cronici vor fi și ei afectați și vor veni deprimați să-i ceară ajutorul.

De când își începuse activitatea la cabinet, camera de așteptare era mereu plină. Loni, asistenta care lucra cu dânsul, fată serviabilă, venea mereu cu un sfert de oră mai devreme și deja în fața ușii cabinetului aștepta o jumătate de duzină de pacienți.

Loni i se plânsese doctorului cu un oftat adânc.

– Doar să nu-ți pierzi capul, Loni, îi spusese doctorul Norden vesel, mai rău nu poate fi.

– Întrebam doar dacă va fi vreodată mai multă liniște, spusese ea. Încep și eu să mă resimt.

– Atunci, unchiul doctor va începe consultațiile cu tine, aprecie Daniel Norden.

– Nu m-am gândit chiar la asta, răspunse imediat Loni. Mă întreb doar la ce bun mi-am cumpărat două rochițe de vară, când mi-ar fi trebuit mai degrabă încă un mantou de ploaie, dovedind astfel că încă nu-și pierduse umorul.

Dar primul pacient chemat de doctorul Norden nu încercă nici măcar să surâdă, cu toate că de obicei Gerda Geissler, căci despre ea era vorba, era cunoscută de la consultațiile anterioare drept un om vesel, agreabil, care nici răceala zdravănă din primăvară n-o luase prea în serios. Era secretară într-o fabrică de hârtie, câștiga bine și luase întotdeauna, cel puțin din câte își amintea doctorul Norden, partea frumoasă a vieții. În clipa de față, nu părea a fi deloc așa.

Ea acuza o stare de îngreunare ciudată, neclară, tulburări de echilibru și greață, în special dimineata, care se repeta uneori la orele amiezii, și de asemenea insomnie.

Doctorul o consultă și apoi o privi cu atenție.

– Pentru toate astea există o singură explicație, doamnă Geissler. Cu cea mai mare probabilitate, sunteți însărcinată.

– Dar este imposibil, strigă ea aproape agresiv. Iau anticoncepționale.

– Se poate ca o singură dată să fi uitat, răspunse îngăduitor doctorul. Aș vrea să vă recomand un control ginecologic, pentru ca lucrurile să fie clare.

Doctorul Norden era sigur de diagnosticul său, ba era chiar convins că sarcina se afla aproape în luna a treia, dar când văzu că pacienta se revoltă în fața vestii primite, preferă să rămână rezervat. Erau rare cazurile în care trimitea spre consultație la medicul specialist, de obicei doar când era vorba de o posibilă întrerupere de sarcină.

Gerda Geissler nu apela la el pentru astfel de consultații, deși nu părea complet doborâtă de știre. Acum, îi ceru consimțământul.

– Ce ginecolog îmi recomandați, domnule doctor? întrebă ea încet.

– Mergeți la doctorul Leitner.

El poate lucra în clinica sa cu cele mai moderne metode de consultare.

– Pot să-i spun că vin din partea dumneavoastră? mai întrebă Gerda.

– Desigur. Nu vă faceți nici o grijă, starea neplăcută va dispărea curând.

– Da, sper, răspunse ea aproape fără glas.

Doctorul Norden nu mai avu timp să se gândească la ea. Nu ajunse nici la masa de prânz. De două ori avu intenția să întrerupă șirul consultațiilor, dar Loni își notase deja o lungă listă de pacienți care așteptau vizita doctorului acasă. La ora trei, trebuia însă să plece, fiindcă doi dintre pacienți urmau să-și primească tratamentul injectabil periodic. Se întoarse la cabinet aproape imediat, pe la trei și jumătate.

Lenni, grijulie, menajera doctorului Norden de câțiva ani, adusese pentru dânsul și pentru Loni prânzul.

Ca de obicei, automobilul doamnei Fee nu vrusese să pornească. Ea însăși dorise să rămână cu copiii, care fuseseră de acord cu mare bucurie, întrucât se părea că și printre ei își făcuse apariția răceala. Așa încât pentru Lenni fusese chemat un taxi, căci ploua torențial, de parcă tot cerul ar fi vrut să coboare pe pământ.

Danny stătea cu năsul lipit de fereastră.

– De data asta chiar nu mai vine vara, mami, spuse el cu o voce îndurerată. De astă dată o să vină imediat iarna.

– Ce vreme mizerabilă, se revoltă Felix, și doamna Fee nu mai putu nici măcar să-i facă observație pentru expresia urâtă.

Micuța Anneka strănuta și tușea și preferase să rămână în pat, ca dovadă că într-adevăr nu se simțea bine.

Așa că acum, Fee trebuia să se ocupe serios de cele trei "Trabanturi" ale familiei.

Ștefan Roland ar fi putut în această zi să nu se sperie de furtuna cu grindină. Primise șansa vieții.

După amiază, pe la ora patru, scrisese textul unei cuvântări pentru o conferință, pe care el, directorul tehnic al atelierelor Rittner, n-o sperase nici în cele mai îndrăznețe visuri ale sale. Chiar directorul general Ludwig Rittner părea foarte mulțumit de lucrul acesta.

Ludwig Rittner era un bărbat suplu și foarte activ. Ștefan Roland nu reușise să-l enerveze de această dată. Lui nu-i convenea deloc dacă un discurs era doar vorbărie goală. Rittner pusese condiții care trebuia să fie îndeplinite, iar Ștefan Roland, în lumina directivelor lui, stabilise măsurile. Era o personalitate dinamică, așa cum se putea citi în anunțul dat la ziar, la care el însuși concurase, îndeplinind condițiile impuse.

De trei ani era șef de secție în întreprinderea Ehlers AG și avea motive întemeiate să-și caute un alt loc de muncă,

deoarece se îndrăgostise de Silke Ehlers, fiica patronului, iar tatăl acesteia avea cu totul alte planuri pentru ea. În orice caz, nostima domnișoară Silke îi promisese lui Ștefan Roland că se va face luntre și punte să fie cu el.

Acum, avusese îndrăzneala să încerce să obțină o poziție socială mai bună, pentru a-i putea dovedi viitorului socru că nu este un vânător de zestre și deja prima sa încercare fusese încununată de succes.

Ludwig Rittner, noul patron, ceru secretarei sale să-i aducă o sticlă de șampanie.

– Vă rog însă, doar un păhărel mic, trebuie să plec cu mașina, spusese Ștefan.

În acea clipă, în camera șefului intră val vârtej o tânără și frumușică doamnă.

Înainte ca Ștefan să observe, alergă într-un suflet la Ludwig Rittner și i se agăță de gât.

– Îmi pare rău că te deranjez, tati, spuse ea, dar trebuie să plec la aeroport.

Ludwig Rittner se uită la ceas.

– E urgent? întrebă el. Mai ai puțin timp. Aș vrea să-ți fac cunoștință cu noul nostru director tehnic, domnul Roland, Carolin.

Nici chiar un bărbat îndrăgostit de Silke Ehlers, nu putea contesta că fiica domnului Rittner, Carolin, nu era o persoană încântătoare.

Și Carolin îl măsură cercetător pe tânărul bărbat, înalt și de-a dreptul atractiv.

– Mă bucur, domnule Roland, spuse ea. Ne vom întâlni destul de des. Sunt de fapt mâna dreaptă a tatălui meu.

Era conștientă pe deplin de acest lucru și chiar Ludwig Rittner părea să fie într-un tot de acord.

– Fiica mea pleacă acum cu avionul la Viena pentru a trata o afacere importantă pentru mine, explică el. Uneori, cu farmec și dibăcie poți reuși mai mult decât cu tehnica adecvată. Bei cu noi un păhărel de șampanie, Carry?

– O jumătate, răspunse ea privindu-și ceasul de mână. Hasso mă duce la aeroport.

Ștefan Roland observă că pe fruntea lui Ludwig apăru o cută.

– Ai fi putut să iei un taxi, răspunse el.

– De ce? Hasso o să-mi ducă și geamantanul până la locul de expediere a bagajelor. Ridică paharul spre Ștefan. Pentru o bună colaborare, domnule Roland.

Trebuie să spun că sunt mirată, tatăl meu nu s-a decis niciodată, atât de repede.

Apoi își luă în grabă la revedere, iar Ștefan găsi că a sosit momentul să se despartă de viitorul său șef.

Când se îndrepta spre automobilul său, o văzu încă o dată pe Carolin Rittner. Vorbea foarte însuflețit cu un bărbat brunet, foarte prezentabil.

Nu mai fu atent la cei doi, deoarece vroia să ajungă cât mai repede la Silke, să-i spună ce a rezolvat. Se gândea că norocul nu-l va părăsi nici în viața privată.

Acum însă, în timp ce șofa, bombănea în sinea sa, căci ștergătorul de parbriz nu reușea să facă față șuvoiului de apă care curgea din cer. Era constrâns să meargă încet, ceea ce nu-i convenea deloc pe această vreme mizerabilă, care nu-i era defel pe plac. Trebuia să aibă parte de o seară frumoasă. O noapte romantică pe mare ar fi fost cadrul potrivit, căci clubul de iahting planificase un bal nocturn de vară. Atunci, ar fi putut dansa cu Silke sub cerul liber.

Nu văzu că în spatele lui venea cu viteză un automobil roșu. Trebuia să fie atent la stradă, trebuia să fie chiar mai atent, căci o umbră fantomatică îi sări direct în față și o văzu prea târziu. O spaimă îngrozitoare îi tăie răsuflarea, îl paraliză atât de tare, încât nu mai observă când automobilul roșu trecu mai departe.

În acest automobil, Carolin Rittner stătea alături de Hasso Wieland.

– A fost un accident, Hasso, spuse ea, și dacă nu mă înșel, era chiar acest Roland, noul nostru director tehnic.

– Dacă ne opream, puteai să pierzi avionul, Carry, spuse Wieland. Cred că nu s-a întâmplat ceva grav. El mergea destul de încet. Dar parcă te-a hipnotizat, de-l vezi acum peste tot.

– Ce înseamnă peste tot?

Mai devreme l-am văzut la tata în birou, apoi în parcare. Acum însă era cel mai potrivit moment să fi intervenit. Să sperăm că-și va putea porni mașina. Poate că n-a fost nici un om care să-i fi sărit în drum, poate a fost doar un câine. Afară, nu se poate vedea aproape deloc.

Între timp, Ștefan Roland privea forma fără viață care zăcea la picioarele lui. Se agățase de aripa automobilului.

Brusc, apăru un bărbat și-i strigă:

– Mergeți prea repede, v-am văzut!

– Nu-i adevărat, murmură Ștefan în șoaptă. A venit în fugă drept în fața mașinii. Ploaia îi curgea în șuvoaie pe față. Trebuie să chem ambulanța și poliția rutieră.

Dar proprietara florăriei din apropiere îi anunțase deja, și acum venise cu o umbrelă mare să-i spună, apoi exclamă:

– Oh, dar e domnișoara Geissler.

Ștefan Roland trebui să se supună tuturor formalităților care se fac de obicei în cazul accidentelor, deși era complet nevinovat. Rănita fusese transportată la clinica Behnisch, care se afla în apropiere. Aici lucrau împreună cu doctorul Dieter Behnisch, doctorul Daniel Norden și ginecologul Hans-Georg Leitner.

Gerda Geissler avusese la ea geanta, și în ea recomandarea dată de doctorul Norden.

Doctorul Norden încă nu-și examinase toți pacienții când fu chemat de doctorul Behnisch.

– E vorba despre o pacientă a ta, Daniel, îi spuse Dieter Behnisch. O cheamă Gerda Geissler. A avut un accident și este grav rănită. Poate poți să-mi spui ceva despre ea, despre familie și celelalte.

– Gerda Geissler? A fost astăzi la mine, răspunse Daniel. Vin imediat ce termin aici, holul meu aproape s-a golit, Dieter.

– Cui spui tu asta, veni neîntârziat răspunsul. Deci, pe curând, Daniel.

– Astăzi a fost ca-n iad, Loni, spuse doctorul Daniel sorei, înainte ca aceasta să-i anunțe un alt pacient.

Ștefan Roland era între timp supus la tot felul de întrebări incomode. Îi luaseră permisul de conducere și-i opriseră mașina din circulație. Era atât de consternat, încât nu mai putea gândi clar; acesta era de fapt primul său accident rutier în care fusese implicat. Fără să mai ținem seama că astăzi fusese prima zi încununată de succes din viața sa.

Carolin Rittner luase între timp avionul spre Viena. Când se despărțise de Hasso Wieland îi spusese încă o dată, pe un ton foarte hotărât, că ar trebui să meargă să dea și el declarație despre accident, dacă va fi nevoie.

– Poate nu va fi nevoie, Carry. Îți doresc mult succes.

Poimâine te întorci, nu?

– Dacă rezolv repede și bine, poate mai rămân câteva zile la Tina, răspunse ea.

Despre Hasso, nu-și făcea în momentul de față griji. Tatăl lui fusese prieten bun cu tatăl ei. Se cunoșteau din copilărie. Hasso tocmai își terminase studiile și primise o funcție confortabilă în atelierele Rittner. Erau prieteni din copilărie. Pentru Carolin, Hasso nu însemna nimic mai mult. Speranțele pe care și le făcea, ea le spulberase răsând. Era o fată de carieră, gata mereu să atenueze regretul tatălui ei de a nu fi avut un fiu. Și trebuie spus cu hotărâre că până în prezent reușise, iar Ludwig Rittner era foarte mândru de fiica lui.

Și Arno Ehlers era foarte mândru de fata lui, cu toate că și el își dorise un fiu. Nici lui nu prea-i convenea că aceasta se îndrăgostise de Ștefan Roland. El avusese cu totul alte planuri pentru ea, căci exista un anumit Friedhelm de Reichert, al cărui tată poseda un număr considerabil de acțiuni la Ehlers S.A., fiind un nume cunoscut în industria de prelucrare a lemnului.

Silke cea drăgălașă ca o pictură, căuta acum un motiv pentru a-i telefona lui Ștefan Ronald. Dar Ștefan era încă ocupat la circumscripția de poliție.

După ce termină și cu ultimul pacient, doctorul Norden plecă la clinica Behnisch. Era aproape trecut de ora optsprezece și din prânzul gustos adus de Lenni abia luase câteva înghițituri. Era foarte bucuros că găsisese în Loni o colaboratoare îngăduitoare și perseverentă, care lăsa de-o parte micile ei necazuri ori de câte ori se cerea o muncă stăruitoare. Acum, începu să se gândească la Gerda Geissler.

Doctorul Behnisch tocmai revenise s-o vadă. Soția lui, Jenny, care era de asemenea medic chirurg, dar se ocupase și de alte specialități din domeniul medicinei, deoarece lucrase mult timp în spitalele din estul apropiat, unde nu existau medici specialiști, îl însoțea. Ea îl întâmpină pe Daniel.

– Gerda Geissler este rănită grav? Întrebă imediat doctorul Daniel.

– Foarte grav, preciză Jenny. A fost trântită de partea din față a mașinii în lateral și s-a lovit cu ceafa de bordură. Este dificil mai cu seamă datorită hemoragiei apărute ca urmare a avortului spontan. Tu știai că este gravidă?

– Am consultat-o azi-dimineață și am trimis-o la Schorsch, răspunse Daniel. Prin Schorsch, doctorul Norden îl numise pe doctorul Leitner, căci așa își spuneau între prieteni. Nu știu însă dacă a ajuns la el, continuă Daniel grăbit.

– Acum nu mai are importanță. Femeia este în pericol de a-și pierde viața și trebuie anunțată familia. Știi mai multe despre pacienta ta decât stă scris în acte?

– Știu foarte puțin despre ea, răspunse Daniel. Este o fată simpatică și lucrează ca secretară. Am adus fișa ei cu mine. A fost doar de trei ori la mine la cabinet. O dată și-a sucit glezna, a doua oară din cauza unei răceli și azi a fost a treia oară. Lucrează la o fabrică de hârtie.

– Asta știm. E fabrica societății Ehlers S.A. E asigurată la o casă de asigurări sociale. Până aici, totul e clar. Deci, despre rudele ei nici tu nu știi nimic?

– Nu.

– Era gravidă, Daniel. Nu ți-a spus nimic despre tatăl copilului?

– Nici un cuvânt. Nu sunt indiscret. Dar nu părea să se bucure că a rămas însărcinată. Mi-a spus că și-a luat mereu pastilele anticoncepționale. Și nici n-am auzit de la ea că ar fi logodită. Apoi făcu o pauză. Cum s-a întâmplat accidentul? întrebă apoi Daniel.

– În apropierea locuinței sale. Exact, nu știu nici eu.

– Pot s-o văd?

– Bineînțeles, dar nu este conștientă. Dieter este acum cu ea.

Când Daniel intră în camera bolnavei, un spațiu mic din aripa pentru reanimare, doctorul Dieter Behnisch tocmai ridica din umeri. Daniel știa deja că această cameră mică era de obicei rezervată cazurilor fără prea multe speranțe. Un fior rece îi străbătu spatele când văzu fața palidă a Gerdei înconjurată de un pansament lat.

– Pierderea de sânge este foarte mare, spuse doctorul Behnisch, și nici rezervele noastre se pare că nu corespund. În acest moment nu pot să-ți spun nimic, Daniel.

Capitolul 2

Când Daniel ajunse în sfârșit acasă, doctorul Leitner îl căutase deja de două ori la telefon. Fee nu-i spusese imediat, căci soțul ei arăta epuizat. Trebuia cel puțin să mănânce în liniște. Știa deja de la Loni că nu apucase să mănânce mai nimic, căci Loni era foarte grijulie cu șeful ei.

După supă, Daniel spusese:

- Chiar așa poftă de mâncare n-am azi.
- Doar nu te îmbolnăvești și tu, spusese Fee, îngrijorată.
- Ei cum, doar nu sunt așa de ușor de doborât, scumpo, dar una din pacientele mele a avut un accident și pur și simplu sunt agitat.
- Cum o cheamă? întrebă Fee, din nou plină de grijă. Nu-și putea explica de ce avea un presentiment.
- Gerda Geissler, n-o cunoști, răspunse Daniel.

Fee oftă din greu.

– Din cauza ei a sunat Schorsch deja de două ori, mai explică ea, deoarece credea că ar putea fi ceva important.

Daniel sări ca mușcat de șarpe și dintr-un pas ajunse la telefon. Chiar atunci, Lenni adusese o bucată frumoasă de friptură.

– Asta putem s-o mai facem o dată, murmură ea.

Fee era atentă la vocea lui Daniel. Știa bine că îi spusese ce era mai important, totuși se simțea foarte neliniștită.

– Dar nu, Schorsch, doar ai încredere în mine, îl auzi Fee spunând. Ea mi-a explicat că a luat pastilele anticoncepționale și atunci i-am recomandat să consulte un ginecolog. Am avut chiar un sentiment foarte neplăcut. S-a urcat urgent în mașină și a plecat. Acum este la clinica Behnisch, mai spuse el după o scurtă pauză.

Apoi își trecu mâna prin păr, în timp ce se întorcea la masă.

– Mănâncă mai întâi, îi spuse Fee îngrijorată. Friptura e fragedă, alunecă de la sine. Fericirea soțului îi era întotdeauna prețioasă. Friptura tremură când el o așează pe farfurie. Apoi, după ultima bucatică luă o înghițitură zdravănă de bere.

– Este totuși de necrezut; fata asta s-a dus la Schorsch și i-a spus că eu i-am recomandat să facă imediat o întrerupere de sarcină. Și apoi s-a repezit într-o mașină.

– Dar Schorsch nu face așa, pe loc, astfel de lucruri, spuse Fee uimită.

– Nu, sigur că nu, avortul a survenit în urma accidentului. Nu-mi rămâne decât să mă întreb dacă n-a fugit intenționat spre mașină, după ce Schorsch i-a spus că lucrurile nu sunt atât de simple.

– Nu te agita atât, Daniel, încercă Fee să-și liniștească soțul.

– Dragă, ea se află acum la reanimare. Starea ei este aproape fără speranțe. Cum apar în fața lui Schorsch dacă trebuie să ia în considerare că i-am aruncat în spate răspunderea care mi-ar fi revenit mie?

– Așa ceva nu se poate lua în considerare, spuse Fee.

– Este clar că ea nu poate da declarații. A fost la mine la cabinet. Am stabilit că este gravidă. Ea se duce la Schorsch însă, și-i spune că trebuie să facă întrerupere de sarcină la recomandarea mea. El o amână, ea pleacă furioasă, aleargă și intră orbește într-o mașină. Și eu mă simt vinovat deoarece nu mi-am rezervat destul timp să-i vorbesc.

– Acum exagerezi, Daniel, spuse Fee. Când a fost la tine?

– Chiar azi-dimineață și camera de așteptare era plină.

Fee se gândea. Încerca să realizeze toate legăturile logic.

– Schorsch a telefonat pentru prima oară înainte de ora șaisprezece, spuse ea. Dacă ea ar fi fost la el la cabinet înainte de prânz, n-avea de ce să aștepte atâta timp când era așa de furios pe tine. Așteaptă puțin!

Și fugi spre telefon. Acum, Daniel îi asculta involuntar vocea.

– Te salut, Claudia, spuse Fee. Schorsch nu este acolo? Urmă o scurtă pauză. Apoi vocea lui Fee continuă. În mod normal n-a avut ore de consultații azi-dimineață, după cum știu eu. Din nou pauză. Da, din cauza Gerdei Geissler. Daniel își face din nou tot felul de reproșuri. Așa, deci știi exact că s-a programat pentru ora trei după-amiază. Mulțumesc, Claudia. Nu fi supărată că te-am deranjat.

Claudia era șefa de cabinet a lui Schorsch, bună prietenă cu Fee.

– Deci, Gerda Geissler a fost înainte de ora trei la Schorsch, spuse Fee către Daniel. Astăzi dimineață a asistat trei nașteri. Când s-a produs accidentul?

– După ora cinci.

Din nou Fee rămase pe gânduri.

– Atunci, trebuie că a umblat încă destul pe străzi, dar prin ploaie?

– Dacă cineva este disperat, nici nu bagă în seamă că plouă, spuse Daniel.

– Dacă cineva este disperat fiindcă va avea un copil pe care nu-l dorește, atunci poate încercă să ia legătura cu tatăl viitorului prunc, să-i vorbească, replică Fee cu calm.

Daniel o privi atent.

– Ideile tale sunt întotdeauna bune, Fee, dar nu știu cine e tatăl. Și Daniel oftă adânc. Și ea poate a murit înainte să poată spune.

– Să nu ne gândim la ce e mai rău. Dieter are întotdeauna rețineri. În orice caz, n-ai nici o vină. Ce impresie ai despre ea?

– De fapt, cred că este o femeie care n-ar renunța așa ușor la un copil dacă cineva ar vorbi cu ea și ar sfătui-o. Dar și eu sunt doar un om.

– Și ai avut o zi grea, spuse Fee.

– Dar nu s-a încheiat încă, draga mea. Trebuie să fac încă șase vizite la domiciliul unor bolnavi. Nu prea am timp de meditație.

– Atunci, ai să te gândești când stai la volan în mașină, spuse Fee hotărâtă.

Daniel o cuprinse în brațe.

– Cum, copiii dorm deja la ora asta? întrebă el.

– Sunt puțin răciți, dar nu atât de tare ca să-mi fac griji.

– Nimic serios? întrebă Daniel îngrijorat.

– Precis, dragă, îl liniști ea.

Ștefan Roland se întoarce în locuința sa complet deprimat. I se explicase la poliție că nu rezultă că ar fi vinovat de accident. Făcuse o impresie puternică, deoarece nu încercase nici o clipă să se dezvinovățească de cele întâmplate.

În afară de asta, rănita i se părea cunoscută de undeva.

O cheamă Gerda Geissler. Oare n-auzise undeva numele ei? Unde și când? În mintea lui nu era acum decât un gol imens.

Dacă s-ar fi întâmplat după o bere, dar și testul alcoolemiei fusese pentru el un șoc, deși avusese un rezultat bun. Dacă ar fi băut cu prietenii după întrevvedereea cu Rittner mai mult decât acel mic pahar de șampanie?

Somnul îi era agitat, iar inima îi bătea puternic de emoție. Își puna multe întrebări la care însă nu găsea deloc răspunsuri. În timp ce încerca să se concentreze, sună telefonul. Complet mecanic, ridică receptorul. Vocea iritată a Silkei îi străpuse urechea.

– Unde te-ai ascuns? Cum de n-ai ajuns la întâlnire? Ai uitat de înțelegerea noastră?

– Nu, Silke, s-a întâmplat ceva, răspunse el aproape fără glas. Trebuie să vorbesc cu tine. Poți să vii aici?

Fusese adesea la el. Nu era o relație abia înfiripată.

– Ne învoisem să ne-ntâlnim la clubul de iahting, spuse ea.

– Pe o astfel de vreme nu se va ține sărbătoarea, răspunse el. Trebuie să-ți vorbesc neapărat, Silke.

Aceasta își auzi tatăl venind.

– Bine, pe curând, mai spuse ea și așează în grabă receptorul în furcă.

– Ai venit târziu, Arno, o auzi apoi pe mama ei întâmpinându-și soțul.

– Îngrozitoare zi, acum am primit și înștiințarea că Geissler a avut un accident și lipsește. Douăzeci de anunțuri de îmbolnăviri numai astăzi. Nu mai știu nici unde mi-e capul.

– Trebuie să te ocupi tu de toate? Mai lasă și în seama lui Grüner.

– Și el e bolnav, și Boehme la fel. Unde e Silke?

– Pleacă acum la clubul de iahting. Doar știi asta.

– Pe vremea asta, cred că nu speră nimeni să se țină festivitatea.

– Nu-ți vărsa acum nervii pe copilă, mai spuse Lore Ehlers conciliantă.

– Se întâlnește desigur cu Roland. Strălucea azi tot, de distrat ce era. Știi că mie nu-mi place, dar asta e. Am invitat familia Reichert mâine la masa de seară.

– Așa, deodată? întrebă Lore Ehlers, șocată.

– Mâine e sâmbătă, cum trebuie să fiu acolo ...

– Nu te enerva, masa are loc la castelul Rosenhof.

Silke mai așteaptă câteva minute, apoi trecu în fugă prin cameră.

– Ah, tati, ai venit și tu, spuse ea arătându-se surprinsă. Trebuie să plec repede. Dacă festivitatea nu se ține, mă întorc repede acasă.

Și ieși deja pe ușă, înainte ca tata să poată spune ceva. Silke știa cum trebuie să procedeze pentru a evita orice fel de întrebări.

Se îmbarcă în micuța ei mașină sport, foarte șic de altfel, și porni spre locuința lui Ștefan. El avea un apartament foarte plăcut. Rămăsese multe ore în el, cu plăcere. În această seară însă, era cuprinsă de sentimente amestecate în timp ce urca la etajul șase cu liftul.

– Hei, cum arăți! îl întâmpină ea când el îi deschise ușa, în loc de salut.

– Haide intră, spuse el aspru.

– N-ai rezolvat cu interviul? îl întrebă ea apoi.

– Ba da, am primit un contract nemaipomenit, însă ... se opri apoi brusc.

– Și de ce faci așa o figură? îi continuă ea vorba.

– Am avut un accident, Silke, mi-a sărit o femeie în fața mașinii.

– Încă un accident, spuse ea morocănoasă. Tata tocmai a ajuns acasă și a povestit că Geissler a avut un necaz.

– Geissler! Își lovi fruntea cu palma. Deși el avea biroul în altă parte a fabricii, știa acum cine era victima. Ea este deci. Ea a sărit în fața mașinii.

Silke se încruntă.

– Asta e foarte grav. Acum, tata va fi și mai furios pe tine.

– Dar n-am nici o vină, Silke.

– Crezi că-l interesează pe tata dacă ești vinovat sau nu? Bombănea deja că sunt prea mulți bolnavi. Grüner și Boehme sunt și ei bolnavi, și de înjurat va înjura oricum pentru că ai lipsit.

– La mine va trebui să renunțe oricum, spuse Ștefan.

– Cred că se va înfuria cel mai mult pentru că te-ai dus să dai interviu în altă parte. Și în afară de asta, vrea să mi-l impună de soț pe tânărul Reichert.

El se întoarse cu gândul la sine. Dezinteresul ei pentru soarta lui îl făcu apatic.

– Altceva nu poți să-mi spui? Întrebă el iritat.

– Ce-ar trebui să-ți spun? Un accident, indiferent dacă ești vinovat sau nu, îți aduce totdeauna neplăceri. Dacă e s-o spunem cinstit, tata nu prea e bun cu tine și așa. Iar cu mine, are planurile lui.

– Dar ai fost de acord să mă prezint la interviu, și chiar am primit postul, Silke!

– Cine știe însă ce va fi cu Geissler? O cunoșteai totuși? Întrebă Silke, gânditoare.

– Nu, doar numele îmi e cunoscut și parcă am văzut-o o dată în treacăt.

– Tu știi cum e, dacă există un fir de păr în supă, tata îl va găsi sigur înaintea tuturor și va face desigur pe deșteptul. E mai bine să nu ne vedem un timp, până când această fatală întâmplare se clarifică, Ștefan.

Era atât de rece, atât de detașată, ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic. Lui nu-i venea să creadă.

– Silke, spuse el încet, cât însemn eu pentru tine?

– Nu deveni sentimental, Ștefan.

Trebuie să mă gândesc și la părinții mei. Ei urăsc să fie în centrul atenției. Tata e chiar coleric, iar eu sunt încă dependentă de el. Dacă mă dă afară din casă, pot rămâne să privesc la lună dacă nu mă primești la tine.

Vocea ei îi suna complet altfel în urechi; unde dispăruse acel mod de exprimare indolent, care-i plăcuse de la început, și care o deosebea de fetele moderne, fără urmă de aroganță în ciuda poziției tatălui ei? Deodată, apărea în fața lui superficială și brutală.

– Bine, Silke, spuse el furios. N-am să te mai deranjez.

– Acum, nu face pe ofensatul. Din partea ei, totul se rezolvase. Ce ți-a oferit Rittner?

– S-o lăsăm, se împotrivi el. Mai bine ai pleca. Nu vreau ca din cauza mea să ai neplăceri, căci deocamdată sunt angajatul tatălui tău. Trebuie să înaintez demisia.

– Poate tata nici n-o va lua în considerare, spuse ea arogant. Când va afla că ai accidentat-o pe Geissler, o să se înfurie. În locul tău, n-aș fi atât de sigur că va avea timp pentru tine. Poate după ce ai încheiat un contract așa bun, ai băut ceva. Atunci, pa, poți să-ți iei adio.

Atât de repede se petrecea totul. Atât de repede se destrămasă vâlul rozaliu în care văzuse învăluit tot pământul. Ștefan privea uimit în sine.

Dacă măcar acest Boehme ar fi rămas să-l asculte și n-ar fi plecat atât de repede. Boehme? Ce ciudat!

Așa îl chema pe șeful secției fabricii de hârtie.

Crispat, Ștefan încercă să-și amintească chipul martorului, acesta însă îi era complet necunoscut. În cap, totul i se învârtea ca o roată de moară. Încă nu realiza cum se petrecuse accidentul. Apoi, își aminti brusc de automobilul roșu care se afla în spatele lui. De ce nu oprișe șoferul acela? El trebuia să fi văzut că Ștefan nu mergea deloc repede și că tânăra femeie apăruse brusc în fața mașinii. Dar oare putuse vedea din cauza ploii?

În dimineața următoare, toate ziarele scriau despre accident. Cei de la circulație trebuiseră să-l anunțe. Și Hasso Wieland citi scurta descriere a accidentului, ca și Arno Ehlers. Nu se putea ca numele lui Ștefan Roland să nu fie amintit.

– Asta e culmea, lăsa să-i scape Arno Ehlers. Este chiar ciudat. Roland a călcat-o pe Geissler și ăsta e un accident?

Soția sa Lore îl privi cu atenție. Deși de obicei nu-și permitea să-l contrazică, de această dată știa exact cât de des se întâlneau Silke cu Ștefan și ironia lui i se păru deplasată.

– Aș fi mai atentă cu astfel de comentarii, Arno, remarcă ea. De ce ar trebui ca acesta să nu fie un accident?

Astfel de accidente se pot întâmpla oricui.

– Te rog, nu te amesteca. Tânărul este doar un grandoman. Stă în spatele lui Silke, stă și pândește. Am să-i retez însă ambițiile. Geissler era o fată cuviincioasă.

– Era? Întrebă ca din întâmplare Lore Ehlers.

– Aici scrie că a fost grav rănită. Am să mă interesez mai îndeaproape.

– La ultima festivitate din întreprindere te-ai întreținut destul de mult cu fata, remarcă Lore tendențios.

Fața soțului se înroși.

– Aiurezi, scăpă Arno printre dinți. Tu și gelozia ta veșnică! Unde e Silke? Vreau să vorbesc cu ea!

– Probabil că doarme încă, răspunse soția. Ar trebui să știi că nu se trezește niciodată înainte de ora zece.

Vocea lui sună puțin schimbată.

– Ei, trebuie să se odihnească bine. Astă-seară va trebui să stea până târziu, sper din toată inima ca de această dată, prietenul nostru Reichert să fie mai tandru. Poți s-o pregătești pentru vizita lui.

– Spune-i te rog, personal, răspunse Lore agresiv.

– Ce-i cu tonul ăsta la tine? o întrebă el. Vrei să provoci o ceartă doar pentru că am dansat de două ori cu Geissler la ultima festivitate de la fabrică? Funcționarii sunt mai permisivi dacă șeful se amestecă printre ei.

Lore râse ironic.

– Nu vreau să gândești negativ despre domnul Roland doar pentru că a îndrăznit să facă unele schimbări.

El îi aruncă o privire mânioasă.

– Vom vedea câtă dreptate are.

Și spunând acestea, părăsi camera și în curând casa.

Capitolul 3

Starea Gerdei Geissler rămăsese și în această dimineață neschimbată. Doctorul Dieter Behnisch se interesă dacă fusese la doctorul Leitner. Trebuia să afle cât mai repede mai multe despre Gerda Geissler.

Ea ședea lungită, inconștientă, inertă, în timp ce Ștefan Roland se afla într-o stare de îngrijorare din ce în ce mai mare.

Fusese chemat din nou la sediul poliției și acolo avu surpriza neplăcută să-l întâlnească pe Arno Ehlers, care nu găsi necesar nici măcar să-i răspundă la salut. Cu acest prilej, își manifesta încă o dată, deschis, ostilitatea.

I se spusese că domnul Ehlers atrăsese insistent atenția comisiei de anchetă că el, Ștefan Roland lucra la aceeași firmă cu rănita. Acest lucru aducea o lumină ciudată asupra accidentului.

– Cum așa? întrebuse Ștefan stăpânindu-se cu greu. Am văzut-o pe doamna Geissler doar în fugă, poate de câteva ori, dar n-am nimic în comun cu dânsa, deoarece lucrez în cu totul alt domeniu din firmă.

– Dar dumneavoastră nu știți unde locuiește dânsa? fu întreat.

– De unde aş putea să știu? N-am fost interesat de persoana dânsei, dacă asta insinuați.

– Accidentul s-a produs în imediata apropiere a casei în care locuiește doamna Geissler.

– Și ce vreți să spuneți cu asta? întrebă Roland, iritat.

– Ați fi putut avea o întâlnire cu dânsa.

Ștefan îi privi pe anchetatori, al căror nume nu le reținuse, consternat.

– De ce să mă fi întâlnit cu dânsa? Dumnezeuul meu, femeia asta îmi este complet străină, n-am schimbat niciodată nici un singur cuvânt cu ea. Iar ieri am avut o întâlnire atât de importantă, încât nu-mi pot imagina când și unde aş mai fi putut fi.

– Cu cine ați avut această întâlnire? fu întreat apoi.

Ștefan ezita, nu fără teamă, că orice răspuns fals ar fi în defavoarea lui.

Se gândi un moment doar, că acest nefericit accident va atrage în circuitul cercetărilor multe alte persoane. Dar era conștient de nevinovăția sa.

– Cu domnul director general Rittner de la atelierele Rittner, răspunse el. M-am prezentat la dânsul pentru un interviu.

– Și ați primit postul?

Ștefan aprobă.

– Domnul Ehlers, pe care fără să vreți l-ați întâlnit aici, nu știa nimic de acest lucru, spuse unul din anchetatori.

– Sigur că nu, vroiați să-l fi anunțat înainte de a ști rezultatul? întrebă Ștefan, ușor enervat.

– De ce vroiați să vă schimbați postul?

Brusc, Ștefan se luminează.

– Ce are în comun această declarație cu accidentul? întrebă el rece.

– Există încă posibilitatea ca dumneavoastră s-o fi cunoscut mai bine pe doamna Geissler, decât vreți să declarați. Dânsa era gravidă și a pierdut sarcina din cauza accidentului.

– Îmi pare sincer rău, spuse Ștefan. N-am știut că era căsătorită.

În urma acestei observații, anchetatorilor le veni să râdă, iar Ștefan nu înțelese că deodată fu privit cu alți ochi.

– Nu era căsătorită, spuse apoi inspectorul Büchle, și din păcate nu s-a anunțat până în prezent nimeni care să fi avut sau să aibă o relație mai apropiată cu doamna Geissler.

– În orice caz, eu n-am avut nici un fel de relație cu dânsa, mai preciză Ștefan. Să închidem acest subiect.

– Atunci, aş vrea să vă întreb de ce doriţi să plecaţi de la societatea Ehlers A.G. Doar aţi fost destul de bine plătit acolo.

– Chiar atât de bine plătit n-am fost. Şi în afară de asta, la firma Rittner am primit funcţia de director cu un salariu aproape dublu.

– Şi cine v-a recomandat?

– Nu mergeţi prea departe cu întrebarea? replică Ştefan. Puteţi fi însă liniştiţi, m-am înscris în urma unui anunţ.

– Dumneavoastră stăruiti în declaraţie că n-aţi avut nici un contact personal cu doamna Geissler?

– Da, desigur. Nu înţeleg ce urmăriţi.

– Există posibilitatea ca doamna Geissler să nu supravieţuiască accidentului şi noi avem unele indicii că poate fi vorba de o tentativă de omor.

– Asta e absurd, strigă aproape Ştefan. Aţi mers prea departe! Credeţi cumva că pot accepta una ca asta? Vreau să ştiu cine poate spune un astfel de lucru.

– Nu vă enervaţi, domnule Roland. Vom încerca mai întâi să clarificăm încă o dată împrejurările accidentului.

– Mi-am amintit că în spatele meu rula o maşină roşie. Şoferul ei trebuie că a văzut accidentul. Dar a trecut mai departe.

– Asta poate fi un lucru interesant. Ce model de maşină era?

– Un Porsche, care în orice caz mergea mai repede ca mine.

Chiar în clipa în care spuse acestea, Ștefan își aminti că o văzuse pe Carolin Rittner cu bărbatul brunet într-o astfel de mașină. În acest moment se gândi că și ea, care stătea alături, ar fi putut să vadă și să-și spună părerea.

– Însă ploua prea tare, încât este posibil ca șoferul să nu fi observat, continuă el în grabă.

Puțin mai târziu, i se dădu drumul acasă. Afară, aștepta Arno Ehlers. Din nou era roșu-vinețiu la față.

– Ați fost dat afară, domnule Roland, îi strigă el în întâmpinare.

Ștefan îl măsoară cu o privire disprețuitoare. De ce simțea un dispreț atât de mare pentru el, nu-și putea explica.

– Vroiam oricum să vă informez că-mi dau demisia, răspunse el și trecu mai departe.

Aproape în același timp, Hasso Wieland intra în vila Rittner. Se anunțase telefonic în prealabil și spusese că este foarte urgent.

Ludwig Rittner îl primi nu tocmai prietenos.

– Ce era așa de urgent, Hasso? îl întreabă direct.

Îl cunoștea de când era copil și-l tutuia încă de atunci.

Hasso îi întinse peste masă ziarul.

– Ați citit, domnule Rittner? întrebă el.

– Citesc numai partea economică, răspunse Ludwig Rittner. Celelalte le aflu de la Carolin.

– Dar ea nu este aici, spuse Hasso. Iar această știre ar trebui să vă intereseze. E vorba despre domnul Roland, căruia tocmai i-ați oferit postul de director.

Deja tonul lui îi atrase atenția lui Ludwig Rittner, dar nu lăsa să i se citească nimic pe chip. Își luase fața de pocherist, cum spunea Carolin.

Citise însă articolul respectiv. După părerea lui, nimic deosebit nu era de remarcat.

– Un accident regretabil, spuse el. Ce te determină să te amesteci, Hasso?

– Întâmplător, am trecut cu mașina pe lângă accident, când am dus-o pe Carolin la aeroport. Nu puteam să ne oprim, căci altfel Carry ar fi pierdut avionul. Trebuie să vă spun că domnul Roland mergea într-adevăr prea repede.

– Și tu mergeai mai încet? îl întrebă Ludwig Rittner.

– Nu mai repede ca el. Carry crezuse că probabil a lovit un câine care traversa strada în fugă, de aceea n-am schițat nici un gest ca să opresc. Pentru Carry, era mai important să ajungă la aeroport. Apoi luă o scurtă pauză de gândire. Acum văd desigur lucrurile în altă lumină. E vorba despre o tânără femeie care a fost grav rănită, poate chiar să moară.

– Ar trebui să luăm în considerare că poate fi nevinovat, nu? întrebă Ludwig Rittner.

– Poate că nu e considerat vinovat. Noi n-am văzut clar, dar nici n-aș putea spune dacă n-ar fi putut reacționa mai rapid. Trebuie să mă duc să depun mărturie, sau cum credeți? Oricum, va trebui să declar că era important s-o duc pe Carry la aeroport.

Ar fi fost mai bine dacă exact acest lucru nu-l sublinia, căci Ludwig Rittner nu auzea doar cuvintele, îi simțea și dedesubturile.

– Carolin ți-a cerut să mergi mai departe? îl întrebă direct Ludwig Rittner.

– Vroia să nu piardă avionul, răspunse Hasso. Trebuie să mă duc să depun mărturie?

– Bineînțeles, răspunse Ludwig Rittner.

– Chiar dacă și Carry va fi chemată?

– Ce ar putea să-i dăuneze?

Îl privi apoi pe Hasso pătrunzător. Acesta deveni nesigur. În obraji i se ridică roșeața.

– Dacă Roland este vinovat, ar fi de netolerat pentru ea, spuse apoi el brusc.

– Desigur, răspunse Ludwig Rittner. Va fi doar o dovadă în plus. Dacă tu poți aduce dovezi împotriva lui, va fi într-adevăr neplăcut pentru mine. Ar însemna că aprecierile mele n-au fost corecte.

- Îi veți telefona lui Carry?
- Nu mă gândesc atât de departe. Negocierile sunt mult mai importante pentru mine. Nu vreau s-o deranjez.
- Atunci, mă duc să depun mărturie cu acordul dumneavoastră? îl privi întrebător Hasso.
- De ce cu acordul meu? Doar n-am fost de față. Pot să spun doar ce am văzut și am auzit cu proprii mei ochi și cu propriile mele urechi.
- Dar nu vreau s-o implic pe Carry.
- Foarte lăudabil din partea ta. În orice caz, fata mea a avut întotdeauna punctul ei de vedere propriu. Poate îți va mulțumi dacă n-o implici, poate nu. Pentru mine contează doar faptele, Hasso.
- S-ar putea să se afle că ați băut un pahar de șampanie cu domnul Roland, spuse Hasso impertinent.
- Ei și, o înghițitură nu dă peste cap mintea unui bărbat zdravăn.
- Poate că luase înainte medicamente, bombăni Hasso.
- Asta nu-i treaba mea, spuse Ludwig Rittner nepăsător. Mie mi-a făcut impresia unui om foarte rațional. Altceva nu pot spune.
- Nu trebuie să mai discutăm atâta despre asta. Am și alte treburi pe ziua de azi, Hasso.
- Asta însemna că Hasso putea să plece așa cum a venit, după toată întrevederea.

Dacă îl observai cu atenție, fața lui Ludwig Rittner era brăzdată de cute adânci. Apoi, după câteva minute de gândire, închise mapa cu acte care stătea pe biroul lui și căută numărul de telefon care era notat lângă adresă, pe pagina din stânga a fișei de concurs.

Ștefan Roland auzi sunând telefonul, tocmai când cobora din lift. Mai avea doar zece pași până la ușa apartamentului. Nu se grăbi, chiar dacă soneria telefonului insista. După ce deschise ușa, telefonul tăcu.

Lui Ștefan îi era acum indiferent. Își frământase atâta creierii, încât nu mai era loc și pentru alte gânduri. Intră în baie, își smulse cravata de la gât și-și vârî fața sub duș. Nici măcar nu băgă de seamă că își udase cămașa.

Dar telefonul sună din nou. Își luă tacticos prosopul din cuier pentru a-și șterge fața udă și abia apoi răspunse.

O voce masculină, cu timbru grav, caldă și simpatică îi sună plăcut în ureche și trezi în el pofta de viață.

– Numele meu este Norden, spuse vocea. Doctor Norden. Sunt doctorul doamnei Geissler. Aș dori să vă întreb dacă sunteți dispus să purtăm o scurtă convorbire, domnule Roland.

– Da, desigur. Cum se simte doamna Geissler? întrebă imediat Ștefan.

– Nu prea bine. Am putea să ne întâlnim la clinica doctorului Behnisch? Să spunem în circa o oră?

– Din partea mea și în jumătate de oră, răspunse Ștefan. Sunt interesat să se facă tot ce se poate pentru doamna Geissler.

– Bine, atunci în jumătate de oră, spuse Daniel Norden, care puse receptorul la loc cu o mină gânditoare și-și privi din nou soția.

– Nu mi-a făcut impresia unui om vinovat, Fee, spuse Daniel.

– Poate este un om fără scrupule, fu ea de părere.

– A fost imediat de acord să ne întâlnim, A spus că vrea să se facă tot ce este posibil pentru doamna Geissler.

– Ar fi bine dacă ar gândi într-adevăr așa. Dar poate nu vrea decât să se elibereze de vină.

– Atunci, s-ar fi comportat cu totul altfel. Ar fi putut să spună că el n-are nimic de-a face cu această femeie.

– Ai răbdare să-l cunoști, Daniel, mai spuse Fee. Știm deja că este angajat la aceeași firmă cu doamna. Este deja un lucru ciudat. Iar ea aștepta un copil al cărui tată este necunoscut.

Daniel își privi îngândurat soția.

– Știi că acord mare interes intuiției tale, Fee, dar de această dată nu sunt de părerea ta, spuse el calm. Telefonul mi-a oferit

posibilitatea unei scurte discuții. N-am stat față în față și ochi în ochi, și încă nu pot trage o concluzie dintr-o simplă convorbire, care ce-i drept n-a fost întreruptă, că omul n-are gânduri curate. Și apoi, a fost imediat de acord să ne întâlnim.

– Vom vedea dacă vine, spuse Fee, sceptică.

În această privință, Ștefan Roland se găsea el însuși într-o adâncă dilemă, pe care nu i-o spusese încă doctorului Norden, când telefonul sună din nou. De această dată, era Ludwig Rittner la celălalt capăt al firului.

Inima lui Ștefan începu să bată din ce în ce mai tare.

– Aș vrea să vorbesc încă o dată în particular cu dumneavoastră, domnule Roland, spuse Ludwig Rittner. Aveți timp să-mi faceți o vizită acasă la mine? Timbrul viitorului patron îi păru foarte pașnic, deși Ștefan era deja emoționat până peste cap. Îi păru oarecum ciudat ca un om atât de ocupat să-l invite la o nouă discuție după toate cele îndelung dezbătute în cadrul interviului, în urma cărora luase decizia să-l angajeze. Gândurile sale se involburară. Brusc, avu o inspirație.

– Ar fi chiar în interesul meu, domnule director general, răspunse el, nu pot însă decât după-amiază.

– Nu face nimic. Veniți când aveți timp. Sunt acasă. Vă aștept.

– Am să vin, răspunse Ștefan. Și apoi căzu pe gânduri.

Probabil a citit despre accident în ziare. Vrea să afle direct de la mine. Poate mă și concediază înainte de a fi început măcar activitatea. Atunci, voi avea o sută de probleme pe cap și nu voi avea nici măcar serviciu. Iar dacă voi fi considerat vinovat de accident, sunt ca și terminat, fără permis și în plus cu cazier.

Vedea totul din negru în mai negru, apoi însă sufletul lui curat și conștiința nevinovăției învinse starea cumplită de deprimare.

Își dădea desigur seama că trebuie să lupte cu timiditatea lui obișnuită după motoul: să nu aștepți să-ți pice din cer. Îl stimula oare ambiția sau poate doar gândul pozitiv îl făcea să zărească o rază de speranță acolo sus, un semn că Dumnezeu l-a făcut să deschidă ochii și în privința iubirii sale pentru Silke?

Privind însă din această perspectivă, ar fi putut să-și dea seama într-o clipă, și fără să fi intervenit toate aceste "noutăți", că Silke și familia doreau să se debaraseze de el. Fata cea minunată subliniase că atitudinea ei nu se datora numai accidentului.

Își schimbă cămașa udă, își legă cravata și vru să părăsească apartamentul. Apoi își aminti că automobilul lui era sechestrat. Își scutură capul să se dezmeticească și chemă un taxi.

Șoferul îl privi în oglinda retrovizoare și-l recunoscu, dar nu făcu nici un fel de comentarii. Ștefan ajunsese la timp la clinica doctorului Behnisch. Intră în hol cu un sentiment neplăcut, apoi se prezentă tinerei asistente și-i spuse că îl caută pe doctorul Norden.

Ea îl măsură din cap până în picioare, apoi spuse:

– O clipă, vă rog. Până atunci, luați loc.

Acum, Ștefan nu era capabil să se mai gândească la nimic. De când îi murise mama, ura spitalele. N-avea nimic împotriva doctorilor, deși nu putuseră să-i ajute mama, care însemnase atât de mult pentru el. Făcuse tot ce putuse pentru ea. Apoi, după ce ea închisese ochii, primise moștenire o asigurare de viață de cinci zeci de mii de mărci. Pe atunci, nu avea decât douăzeci și doi de ani. Nu se atinsese de bani. Nici n-ar fi putut; pentru el, acești bani erau o amară batjocură. Își urmase drumul împins de ambiția de a reuși, de a aduce mamei decedate un semn de recunoștință.

Da, acum se gândea doar la mama. Tatăl, îl pierduse de mic copil. Mama făcuse tot ce putuse pentru el. Lucrase până în ultima clipă ca directoare într-un mare magazin de modă. Nu-i lipsise nimic, doar în unele momente îi dusesese dorul.

Absolvisese școala excelent și luase bacalaureatul strălucit. Învățase și lucrase în același timp, ca să câștige bani pentru vacanțele frumoase petrecute alături de mama sa. Apoi, trimisese pachete prin poștă două luni. Dar când ajunsese cu

banii acasă, mama deja se prăbușise. Îl anunțaseră de la serviciu. Fusese dusă la clinică de urgență. Acolo, i se spusese că suferea de mult de o boală de inimă, care se agravase. Îl pregăteau suflatește pentru decesul ei. Mama nu-și mai revenise. Nu putuse să-i spună un singur cuvânt de dragoste și alinare.

După înmormântare, se părea că orice sentiment dispăruse din sufletul lui, odată cu ea. Nu știa decât că trebuie să-și termine studiul și apoi se angajase.

– Domnule Roland, îl strigă o voce și-l scoase din gândurile sale. Tulburat, privi mirat bărbatul solid din fața sa, care-l abordase.

– Sunt doctorul Norden, spuse Daniel.

Ștefan asociase imaginea doctorului cu bărbatul scund și rotofei cu o față buretoasă care-i spusese atunci: "Din păcate, nu mai putem face nimic pentru mama dumneavoastră". Acum, în fața sa stătea un bărbat care nu era mai în vârstă ca el și a cărui voce îi fusese simpatică de la început.

– Sunt Ștefan Roland, spuse el timid. Scuzați-mă că eram atât de absent, îmi aminteam de mama și de doctorul care mi-a adus la cunoștință că a murit. În clipa aceea, l-am urât.

– Când a murit mama dumneavoastră? întrebă Daniel.

– Acum opt ani. Aveam doar douăzeci și doi de ani.

– Și l-ați urât pe doctor, spuse Daniel gânditor.

– Arăta cu totul altfel decât dumneavoastră.

De atunci, n-am mai avut motiv să intru într-o clinică.

– Astăzi, însă, ați venit.

– Trebuia. Doamna Geissler trebuie să rămână în viață.

Probabil e singura care poate spune că n-am nici o vină în acest accident.

– Dacă așa este, se va dovedi, spuse Daniel. Am auzit că dumneavoastră lucrați la aceeași firmă cu dânsa. Vă cunoșteți mai bine?

– Nu, eu lucrez în altă clădire. Cred că am văzut-o de vreo două ori în trecere, dar n-am vorbit niciodată cu dânsa. Am fost deja întrebat de anchetatori. Mi s-a spus chiar că era însărcinată. Probabil și dumneavoastră vă gândiți dacă n-am adus-o eu în această stare. Vorbele lui sunau amar și sarcastic în același timp.

– Îmi place să iau în considerare numai faptele, răspunse Daniel Norton.

– Iar eu nu sunt bărbatul capabil să părăsesc o femeie care așteaptă un copil. Puteți oare să mă credeți sau nu?

– Vă cred, răspunse Daniel.

Ștefan îl privi mirat.

– Dumneavoastră, totuși, nu mă cunoașteți.

– Haideti să vorbim mai bine despre doamna Geissler, spuse prietenos doctorul Norden. Nu știți nimic despre societatea pe care o frecventa?

– Nu, absolut nimic.

N-aveam nici o idee că locuiește pe acea stradă. Am aflat asta de la polițiști.

– Și în întreținere nu se vorbea, cum se bârfește de obicei, cu cine este prietenă?

– Nu, și chiar dacă ar fi așa, eu n-am auzit nimic. Urăsc bârfa. Poate din cauza asta nimeni nu vine să-mi spună astfel de lucruri, domnule doctor, chiar dacă ar fi văzut pe cineva. Nu doresc decât ca doamna Geissler să se facă sănătoasă. Chiar nu pot să înțeleg de ce s-a rănit atât de grav. Automobilul meu prezintă o urmă destul de mică, iar eu mergeam destul de încet.

– S-a lovit cu capul de piatra bordurii, dar avortul spontan i-a slăbit mult puterea de apărare a organismului, spuse Daniel privindu-l pe Ștefan. Din păcate, nimeni până în prezent nu s-a interesat de ea.

Ștefan se lovi cu mâna peste frunte.

– Dar de ce nu s-a interesat acel bărbat cu care a avut o relație atât de strânsă?

– Câteodată se întâmplă să rămâi însărcinată fără să fi avut o relație serioasă cu un bărbat, completă Daniel încet. Ați putea să-mi spuneți totuși pe cineva care s-o cunoască mai bine pe doamna Geissler decât dumneavoastră?

– De ce? întrebă Ștefan.

– Am muștrări de conștiință. Doamna Geissler este pacienta mea. A fost ieri dimineață la mine și îmi fac reproșuri că nu

i-am acordat mai mult timp. Erau atât de mulți pacienți la cabinet! N-ar fi trebuit să mă las influențat de acest lucru. De fapt, v-am spus deja prea mult și confidențialitatea nu-mi permite. În sfârșit, și eu sunt la fel de interesat ca dumneavoastră să rămână în viață.

– Și eu nu vă pot ajuta cu nimic. Pot să vă spun doar că șeful dânzei este domnul Grüner. Despre șeful cel mare, domnul Ehlers nu este bine să aflați de la mine, pentru că am fost prieten cu fiica lui.

– Ați fost? întrebă Daniel Norden.

– Ah, acum am depășit deja momentul. Așa se întâmplă, domnule doctor Norden, trebuie doar să fii pus sub suspiciune și înveți să cunoști oamenii. Ceea ce știu, este că doamna Geissler a venit în fugă în fața mașinii mele și poate ar fi trebuit să reacționez mai rapid. Ploua însă îngrozitor și poate eram prea vesel de succesul pe care-l obținusem.

– Succesul dumneavoastră?

– Tocmai semnasem un contract excepțional. Ciocnisem cu viitorul meu șef o jumătate de pahar cu șampanie, ca să vă spun exact. Dar ceea ce mi s-a întâmplat, încă nu pot realiza.

– Vroiați să-l înștiințați pe Ehlers? întrebă Daniel.

– Da, și anume dintr-un motiv foarte simplu, pentru că aveam ideea absurdă să mă căsătoresc cu Silke Ehlers și doream ca lucrurile să fie clare, să nu vin la de-a gata, să nu se creadă că am intrat în căsnicie din interes. Dar toate astea n-au

nimic de-a face cu accidentul. Și dacă cineva m-ar atârna acum în ștreang, ceea ce s-ar putea întâmpla, atunci și propunerea contractului extraordinar se poate pierde. Domnul Rittner m-a invitat deja la o discuție.

– Rittner? Ludwig Rittner? întrebă Daniel Norden.

– Exact, el. Îl cunoașteți?

– Destul de puțin. Pare a fi un om destul de sănătos, spuse Daniel cu un surâs fugar. Pe fiica sa o cunosc bine. Domnule Roland, vă mulțumesc pentru discuția deschisă pe care am purtat-o.

– Mă credeți?

– Da, vă cred, și sper ca totul să se rezolve în cel mai favorabil mod pentru dumneavoastră.

– Ștefan îl privi pătrunzător.

– Va supraviețui doamna Geissler?

– Asta n-o putem spune acum. Este în continuare în stare de inconștientă.

– Pot face ceva pentru dânsa?

– S-a făcut tot ce se putea face, dar vedeți, și noi medicii suntem tot oameni. Sunt aici deoarece doctorul Behnisch și echipa lui au intrat într-o operație grea, care durează deja de câteva ore. Nu vrem să pierdem ocazia atât timp cât doamna Geissler este încă inconștientă. Uneori, nu vreau să vă ascund acest lucru, e vorba doar de o fracțiune de timp. Ce culoare are automobilul dumneavoastră?

– Grimetalizat. De ce mă întrebați?

– Să vă cumpărați data viitoare altă culoare, culoarea gri se vede foarte prost pe timp de ploaie. Și eu am pățit un astfel de accident, pe timp de ploaie; un tânăr a intrat în fugă în mașina mea. Doar că, din fericire, nu i s-a întâmplat nimic.

– Am rămas acum fără permis și mașina este și ea restricționată la circulație. Dar în afară de asta, eu însumi sunt în stare de șoc. Și dacă doamna Geissler moare, nu știu dacă voi mai sta vreodată pe scaunul șoferului, chiar dacă voi avea voie. Îmi permiteți să vă mai întreb cum evoluează lucrurile, din când în când?

– Desigur, domnule Roland.

– Roland n-are nici o legătură cu Geissler, așa cum mă cheamă pe mine Daniel Norton, povestea Daniel mai târziu soției, după ce ajunsese acasă.

– Cum așa?

– Caută alt nume înspăimântător, draga mea.

– Nu mă gândesc la asta. Îmi place că mă numesc Norden, răspunse Fee. Este deci demn de încredere?

– Și foarte simpatic.

Acum, probabil că stă de vorbă cu Rittner.

– Cu Ludwig Rittner? întrebă Fee mirată. Cum așa?

– Pentru că a susținut exact ieri un interviu și a semnat un contract cu el.

– Rittner este incoruptibil, spuse Fee. El are o singură slăbiciune, și aceea se cheamă Carolin!

Capitolul 4

Când Ștefan Roland intră în casa elegant construită a directorului general Rittner, simți că-și pierde răsuflarea. Singur în holul în care erau adunate minunate opere de artă, pe care el nu le-ar fi putut cumpăra muncind întreaga viață. Nici cu Silke n-ar fi putut vorbi despre acestea. Fu singurul gând care-i trecu prin minte.

O femeie între două vârste, îmbrăcată într-o rochie neagră și cu un șorț alb impecabil, îi deschise ușa. Întrebă politicos cum îl cheamă și-l conduse în salon.

Ștefan se simțea transpus în trecut, într-o atmosferă pe care o întâlnise numai în filme și piese de teatru. În acest salon atârna o pictură care îl fascinase. Părea a fi Carolin Rittner, dar îmbrăcată după o modă veche, iar fața îi era atât de vie, încât aveai impresia că respiră.

Era atât de absorbit de tablou, încât nici nu observase că Ludwig Rittner intrase în salon.

– Mama mea, dacă îmi permiteți să v-o prezint, spuse Rittner. Vă place tabloul? Mă bucur că ați venit, domnule Roland.

Ștefan îl privi surprins.

– Credeam că e fiica dumneavoastră, spuse Roland emoționat.

– Carolin va fi foarte emoționată de comparație și foarte mulțumită că nu trebuie să poarte un astfel de corset și un guler atât de scrobit, spuse Ludwig Rittner. Să mergem în biroul meu.

Ștefan îl urmă ca prin vis, cu chipul Carolinei încă în fața ochilor.

Biroul domnului Rittner ar fi putut fi numit și bibliotecă. Pereții erau acoperiți integral de rafturi cu cărți. Un birou imens sculptat minunat stătea cu fața spre fereastră. Fotolii îmbrăcate în piele erau așezate în jurul unei mase rotunde.

– Vă rog, luați loc, spuse Ludwig Rittner, la fel de prietenos, dar netransparent. Un whisky, un coniac, sau altceva?

– Cel mai bine un pahar cu apă, răspunse Ștefan, care își simțea gâtul uscat.

– Sunteți abstinent? Vi se trage de la înghițitura de șampanie pe care ați băut-o la mine?

– Știți deja de accidentul meu? întrebă Ștefan.

– Da, știu. Dacă șampania a fost de vină, atunci, cum să spun, ar trebui să mă simt și eu vinovat. Pentru asta, ar fi trebuit să mă atenționați.

– Nu, nici nu se pune problema, am fost perfect lucid, răspunse Ștefan. Și nici n-am condus cu viteză. Nu vreau să mă disculp. Și așa este destul de tragic. Tânăra femeie s-a accidentat foarte rău. Nici n-aș avea cum să i-o iau în nume de rău dacă ar veni la ușa mea după această întâmplare, domnule Rittner.

– Acum, s-o luăm cu încetul. Un contract este un contract. Dacă se va găsi vreo vină din partea dumneavoastră, va trebui să reconsiderăm învoiala noastră. Mai întâi însă, vreau să aud direct de la dumneavoastră cum s-a întâmplat accidentul.

Ștefan luă o înghițitură de apă.

– Ploua foarte tare, începu el.

– Eu sunt un om foarte precis, domnule Roland. Vreau să știu totul, din momentul în care ați părăsit biroul meu. Chiar și sentimentele pe care le-ați trăit, povestiți-mi vă rog cu de-amănuntul. Considerați că vreau să aflu cât de bună memorie aveți. Vreau să adaug că-mi voi spune părerea deschis. Nu pot de asemenea să neg că mi-am făcut gânduri de ce ați vrut să vă părăsiți postul sigur pe care îl aveți la fabrica lui Ehlers.

– Vroiam să vin mai de mult, răspunse Ștefan. Bău din nou apă. Paharul rămase gol.

– A fost de-ajuns? Întrebă Ludwig Rittner. Apoi deschise frigiderul, care era încastrat în dulapul din perete, aproape de neobservat, și scoase o altă sticlă cu apă.

– O cunoșteam pe Silke Ehlers, spuse Ștefan încet. Ne împrietenisem.

Ochii căprui ai domnului Rittner îl urmăreau atent.

– Și? Întrebă el, întrerupând tăcerea lui Ștefan.

– Nu vroiam să se creadă că îmi caut un loc cald la firmă. Domnul Ehlers nu simpatiza prietenia noastră.

– Silke Ehlers este o fată drăguță, spuse Ludwig Rittner în acord cu el. Ehlers aspiră însă la un ginere nobil, nu știți?

– Nu, n-am știut, răspunse Ștefan, surprins. Dar oricum, acum nu mai are nici o importanță.

– De ce?

– Pentru că Silke n-a avut timp să mă asculte, așa ca dumneavoastră, domnule director general.

– Sunt curios din fire, răspunse Rittner cu un surâs ironic. Deci, să revenim la fapte. Ați semnat contractul, ați băut o jumătate de pahar de șampanie și ați plecat. Spre automobilul dumneavoastră? Vreau să spun, imediat?

– Da, imediat.

– V-ați întâlnit cu cineva?

– La ce vă referiți?

– Mă gândeam dacă ați mai întâlnit pe cineva în drum.

Ștefan își aminti.

– Pe fiica dumneavoastră, în parcare, răspunse el oarecum cu teamă.

– Era singură?

– Nu, vorbea cu un tânăr domn.

– Asta e tot ce vi s-a întâmplat?

– Da, așa îmi amintesc.

– Și mai ce?

– Nimic. M-am urcat la volan și am plecat. Trebuia să mă întâlnesc cu Silke Ehlers. Vroiam să-i spun că am obținut postul.

Ochii lui Ludwig Rittner se îngustară ușor.

– Vă grăbeați? Mergeați direct spre ea?

– Nu, spre locuința mea, vroiam să mă schimb. Trebuia să ne întâlnim la o festivitate la clubul de iahting. Am ales drumul cel mai scurt.

– Era circulație intensă?

– Nu, pe această stradă, aproape deloc. Am văzut doar o mașină în spatele meu. Dar după ce s-a petrecut accidentul, a trecut mai departe.

– Ați recunoscut ce fel de mașină era? întrebă Ludwig Rittner prietenos.

Ștefan îl privi oarecum iritat.

– Da, un Porsche roșu.

– Vi s-a părut cunoscut?

Ștefan îl privi consternat.

– De ce mă întrebați? Întrebă la rândul lui, aproape strigând.

– Ați mai văzut această mașină cumva mai înainte? Un Porsche roșu?

– O, Doamne, nu știu ce vreți de la mine. Fiica dumneavoastră era alături de tânărul domn în mașina roșie, dacă asta vreți să știți. Dar n-am observat, atunci în parcare, dacă mașina era un Porsche.

– Să considerăm că aceasta era mașina roșie. Ați spus polițiștilor că în urma dumneavoastră se afla o mașină roșie care n-a oprit, deși a văzut accidentul?

– N-aș putea să jur că era aceeași mașină, se bâlbâi Ștefan.

– Și n-ați recunoscut-o pe fiica mea?

– Nu, n-am recunoscut-o, domnule Rittner. N-am apucat efectiv s-o văd.

– Fiica mea trebuia să ajungă urgent la aeroport, spuse Ludwig Rittner. Este posibil să nu fi acordat nici o importanță accidentului. S-ar putea pe de altă parte ca ea să vrea să depună mărturie. Dacă eu v-aș face propunerea că veți primi noul post indiferent de cum vor evolua lucrurile, dacă fiica mea nu va trebui să intre în discuție referitor la accident, cum veți considera lucrurile, domnule Roland?

Ștefan se ridică în picioare.

– Am să las toate clarificările să fie făcute de poliție, domnule Rittner. Sunt principalul suspectat de vinovăție. Aș

dori foarte mult să nu sacrific relațiile personale din pricina acestui accident. Rămân în a susține adevărul. Am declarat că am observat în spatele meu rulând un Porsche roșu, care a trecut apoi pe lângă mine. Am recunoscut că din cauza ploii este posibil să nu fi putut vedea nimic. Nu am precizat că ar fi fost mașina fiicei dumneavoastră, dar nu voi retrage nici un cuvânt din cele declarate, chiar dacă dumneavoastră așteptați de la mine o rectificare. A fost un Porsche roșu în spatele meu.

– Acum, să nu ne dăm cu capul de pereți, domnule Roland. Am considerat acesta doar un exemplu. Am vrut să aflu dacă opinia dumneavoastră poate fi cumpărată. Nu vă pretind nimic referitor la cele discutate, afară de faptul că vă rog să păstrați discreția asupra discuției noastre și asupra rugăminții de a-mi fi relatat cum s-a petrecut accidentul. Aș mai vrea să știu, dacă puteți să-mi descrieți ce s-a întâmplat după accident. Nu-mi place să mă bazez pe informațiile din ziar.

– Aproape mi-am pierdut răsuflarea, spuse Ștefan încet. Nu mă pierd așa ușor cu firea, dar acea tânără femeie zăcea la pământ, iar eu parcă nu puteam nici să gândesc clar. A venit un bărbat care a declarat că mergeam prea repede. Apoi a venit procuratura și salvarea. O femeie, vânzătoare la o florărie îi chemase, iar polițistul mi-a cerut o declarație. Atunci am aflat că rănita se numește Geissler și că lucrează ca secretară la firma Ehlers. Iar acum, tocmai am avut o discuție cu doctorul Norden, care o are în evidență ca pacientă. Nu-mi pun

problema ce mi se va întâmpla. Credeți-mă, în viață te pot întări toate incidentele prin care treci, indiferent dacă ești vinovat sau nu.

Ludwig Rittner se ridică, își îndreaptă spatele și merse spre fereastră.

– Dragul meu Roland, spuse el cu căldură, este un lucru afurisit de greu. Pot să completez. Acum vreo douăzeci de ani, mi-a intrat la fel un copil în fugă în mașină. A murit pe loc, și era propriul meu fiu. Venise spre mine să mă salute, în fugă. Nu-l văzusem, pentru că un tufiș des îmi oprea vederea. Carolin nu știe. Nici nu trebuie să afle, dar vreau să vă spun dumneavoastră, că nu trebuie să vă pierdeți curajul. Cred în nevinovăția dumneavoastră. Și de asemenea, cred că fiica mea nu știe ce s-a întâmplat. Dar știu de asemenea că unii oameni sunt interesați să vă pună bețe în roate, de aceea am vrut să stau de vorbă cu dumneavoastră. Am să lansez zvonul că nu sunt interesat de colaborarea cu dumneavoastră, dacă veți fi declarat vinovat. Trebuie însă să așteptați și să vedeți dacă puteți conta pe mine. Apoi se întoarse și-i strânse mâna lui Ștefan. M-ați înțeles?

– Nu știu ce-ar trebui să spun, domnule Rittner, murmură Ștefan.

– Nu trebuie să spuneți nimic. Silke Ehlers s-a despărțit de dumneavoastră?

– Așa stau lucrurile. Pentru mine, totul s-a terminat.

- Și ce-i cu această doamnă Geissler?
- Îi merge rău.
- Despre ea nu-mi puteți spune nimic?
- Nu, chiar nimic. Doar numele l-am recunoscut când am auzit că ea este accidentată..
- Vom ține legătura. Vă voi chema la timpul potrivit. Nu trebuie să se știe despre discuția noastră. Pot să mă bazez pe discreția dumneavoastră?
- Desigur. Oricum, n-am spus nimănui că ar fi putut fi mașina fiicei dumneavoastră.
- Așa e, spuse Ludwig Rittner.

După ce Ștefan Roland plecă, Ludwig Rittner luă din nou telefonul.

– Domnul Klee? Întrebă el când o voce adormită răspunse la telefon. Îmi pare rău că vă deranjez în scurta vacanță de la sfârșitul săptămânii. Am nevoie urgent de informații exacte despre o anume Gerda Geissler, din strada Brunnen numărul unsprezece. Tot ce puteți afla. Pentru deranj, vă plătesc ziua dublu și eventual o primă.

Când? Pe cât posibil, "ieri"!

Apoi, Ludwig Rittner sună la Viena, dar nu răspunde nimeni. De ce Carolin nu telefonase încă? Nu era un lucru obișnuit din partea ei. Oare tratativele pe care le purtase pentru firmă nu fuseseră încununate de succes? În momentul ăsta, de fapt nu-l interesau deloc.

Atunci, încercă să ia legătura cu Hasso Wieland, dar nici el nu răspunde. Totul era parcă blocat de o vrajă.

Vremea se potrivea perfect ca atmosferă. Norii întunecoși se întindeau pe tot cuprinsul cerului, se lăsase zăpușeala, iar grindina începu să bată tot ce întâlnea în cale. După ce trecu o vreme, se apropie din nou de telefon, dar acesta nu mai avea ton, legătura fiind întreruptă. Stătu și privi consternat până când îi trecu prin minte că poate firul de telefon fusese lovit de fulger. Asta îi mai lipsea.

La fel încercase și Carolin să-i telefoneze tatălui. Legăturile însă erau întrerupte. Apoi plecase la prietena ei Tina, care o aștepta cu mare nerăbdare, căci dorea să-i facă o surpriză.

– Ce bine că ai venit, Carry, spuse Tina, trebuie să plecăm imediat.

– Încotro? întrebă Carolin, consternată.

– La Villach.

– Hei, stai puțin, ce să cauți acolo?

– Să sărbătorim o logodnă, râse Tina, o persoană iute ca argintul viu cu un căpșor cu păr castaniu buclat și niște ochi minunați cenușii-verzui.

– A cui logodnă?

– A numitei Tina Dobler, care se logodește cu ... hei, hai odată!

Ochii Carolinei se măriră de uimire.

– Asta înseamnă că distinsa și nobila baroneasă de Trebenau i-a permis fiului ei să se căsătorească cu necunoscuta Tina Dobler?

– Franzl a convins-o, spuse Tina triumfătoare. A durat destul până și-a luat curajul necesar, dar când i-am spus că am să-ncep să-mi caut un alt bărbat pentru că n-am chef să rămân fată bătrână, s-a hotărât. Am nevoie de sprijinul tău, Carry. Numele de Rittner are de-acum un răsunet internațional, în timp ce stewardesa Tina Dobler în ochii măriei sale viitoare soacră, este doar o femeie de serviciu pe avion.

– Totdeauna ești pregătită cu poante nostime, spuse Carolin.

– Nu l-am dus pe Franzl de nas. Vreau să fiu iubită pentru ceea ce sunt eu sau deloc, spuse Tina mândră. Deci, hai să nu mai pierdem timpul cu discuții. Suntem așteptate să supăm la castelul Trebenau și trebuie să mergem cu mașina până acolo.

– Dar eu trebuie să-i telefonez tatei neapărat, spuse Carolin.

Dar nu reuși să telefoneze. Legăturile telefonice erau moarte în continuare.

– Trebuie să aflu ce s-a întâmplat, spuse Carolin.

În sfârșit, o fi și în Villach un telefon. Nu vreau să stau în calea fericirii tale, Tinuțo.

– Să nu-mi spui Tinuțo de față cu madama, altfel o să-i cad în dizgrație.

Dar după primirea făcută, nu părea a fi chiar atât de rău. Fură întâmpinate de baroneasa de Trebenau, ce-i drept nu chiar afectuos, dar le sărută ca o adevărată gazdă.

Franzl străluci de fericire când baroana o cuprinse în brațe părintește pe Tina și spuse:

– Trebuia să-mi spui de la început, ștregarule, că e ceva serios. N-am îmbrățișat pe nimeni cu atâta plăcere din copilărie.

Carolyn trebui să-și rețină un zâmbet, căci Franzl avea deja vârsta considerabilă de douăzeci și nouă de ani. În orice caz, totul părea de acum clar că în această căsătorie, Tina va conduce regimentul, iar baroneasa părea să fie mulțumită cu acest lucru.

Apoi, Carolyn trăi încă o surpriză când baroneasa o luă deoparte după fastuosul supeu.

– Sunteți așadar fiica lui Ludwig Rittner, dragă Carolyn, spuse ea cu un zâmbet aproape visător. Ce frumos ar fi fost dacă Franzl s-ar fi îndrăgostit de dumneavoastră! Știți, l-am cunoscut pe Ludwig cu mulți ani în urmă, pe când eram doar Heli Offenbergl. E mult, mult de atunci. Cum îi mai merge tatălui dumneavoastră?

– Mulțumesc, bine, răspunse Carolin, tulburată în special datorită sentimentului ciudat pe care-l avea că baroneasa o acceptase pe Tina din pricina ei. Iar despre vreo Heli Offenberg, tatăl ei nu amintise niciodată.

– Nu mă priviți cu reproș, stimată Carolin, continuă baroneasa râzând. Sunt chiar mulțumită de Tina. Este o copilă încântătoare, iar Franzl n-a avut oricum ochi pentru alta de atâta timp. Un pic de curaj trebuia să aibă ștregarul.

– De asta și-a făcut și Tina griji, spuse Carolin ușurată. Ce ciudat că-l cunoașteți pe tata! Ce mică e lumea!

– Da, treizeci de ani trebuie să fi trecut de atunci, spuse Heli de Trebenau mai mult pentru sine. Poate mai mult de treizeci de ani. El era proaspăt student. Dacă Franzl mi-ar fi spus mai de mult că fiica lui Ludwig Rittner este prietena Tinei, am fi sărbătorit logodna deja cu mult mai devreme. Să nu vă supărați pe mine, Carolin. Am doar un fiu. Adesea, mamele sunt prea protectoare. Nu așa cum credeți dumneavoastră, nu e vorba de ifose de castă. Și eu am fost de familie burgheză. Acum, mă bucur însă dacă-l voi putea revedea pe Ludwig. Credeți că va veni la nuntă?

– Nu știu, și eu mă gândeam, spuse Carolin ezitând, dar și oarecum sceptic, deoarece își cunoștea destul de bine tatăl. Dacă și-o aminti de această Heli Offenberg.

Dar nu vroia să transmită nimic pesimist, deși tatăl ceda foarte rar la dorințele ei mondene.

– Ar fi fost nostim dacă dumneavoastră, Carolin, ați fi fost nora mea, spuse din nou baroneasa, pierdută în gânduri.

– Oh, nu pot crede una ca asta, răspunse Carolin cu un surâs mucalit. Tina se potrivește de minune cu Franzl. Iar eu sunt fata tatei pentru toate.

– O fată cu carieră, mi-a spus Franzl, aprobă baroneasa. O replică feminină a tatălui.

Apoi, privirea ei se îndreaptă spre Tina și Franzl, iar Tina se înroși toată pentru că o privise atât de pătrunzător.

– Carry i-ar fi plăcut mai mult drept noră mamei tale, spuse Tina tulburată.

– Ei asta, iubito, de ce gândești așa? Am să-ți spun un secret, dar să nu-i spui Carolinei. Mama a fost tare îndrăgostită de Ludwig Rittner.

– Oh, doamne, asta era, oftă Tina.

– Noi însă suntem deja logodiți și ne vom căsători în curând, scumpa mea, iar mama n-are nimic împotrivă.

– Îmi dați voie să-i telefoniez tatei mâine dimineață, doamnă baroană? întrebă Carolin cu ocazia discuției lor apropiate. N-am reușit să iau deloc legătura cu el.

– Puteți telefona chiar acum, Carolin, oricând cu plăcere. Chiar vreau să știu ce va spune Ludwig când va afla că fiica lui este oaspetele meu.

Dar toate strădaniile fură în zadar. Legăturile telefonice erau în continuare întrerupte. Carolin era foarte îngrijorată.

- Sper să nu se fi întâmplat nimic rău, spuse ea mâhnită.
- Hai să ne interesăm ce s-a întâmplat, spuse Heli de Trebenau energic. Cu cei de la poștă trebuie să-ți faci uneori destui nervi.

Capitolul 5

Și domnul Klee încercase să-i telefoneze domnului Ludwig Rittner, pentru a-i transmite informațiile cerute. Dar el putea ajunge în maximum un sfert de oră pe jos, spre a-i transmite personal veștile.

Ludwig Rittner stătea în tot acest timp ca pe jărat. Nu-și putea imagina că ceva poate fi atât de dificil de rezolvat ca cele care i se întâmplau acum. Înainte de orice, era îngrijorat până peste cap din pricina Carolinei. Mereu lua receptorul în mână, dar fără folos. La un moment dat, auzi din nou tonul și în aceeași clipă cineva bătu la ușa de la intrare. Fanny, menajera, veni să-i anunțe vizita domnului Klee.

- În sfârșit, ceva începe să se miște, îl întâmpină el nervos.
- Mi-ați cerut să rezolv "ieri", domnule Rittner. M-am străduit să vă transmit informațiile cât mai repede posibil.

N-a fost greu, dar rezultatele sunt slabe.

– Dă-i drumul, ceru imperios Ludwig Rittner.

– Gerda Geissler, douăzeci și șase de ani, necăsătorită, secretară, locuiește de aproape un an în strada Brunnen. Salariu cinci sute de mărci, plus câștiguri suplimentare. O colaboratoare liniștită. Este angajată la societatea Ehlers. Părinții ei sunt divorțați, domiciliu necunoscut. Primește uneori vizita unui domn, poate chiar des. Nu există în casă nici o notă despre el.

– Chiar foarte slabe informații, bombăni Ludwig Rittner.

Domnul Klee tresări.

– De trei luni, este vecină cu Fred Boehme. El este martorul care a văzut accidentul.

Ludwig Rittner ciuli urechile.

– Totuși, e prea puțin, spuse el.

– Iar fratele acestui Boehme este șeful unei secții la societatea lui Ehlers. Gerda Geissler lucrează în secția lui.

– Știți cu adevărat să faceți totul cât mai interesant, domnule Klee. Ați găsit cumva vreo legătură cu Ștefan Roland?

Domnul Klee scutură hotărât din cap.

– Niciuna, preciză apoi cu voce tare.

– Unde este angajat acest Boehme?

– Pentru moment, nicăieri. A fost plecat câțiva ani în America și s-a întors de patru luni. Mai mult n-am aflat până în clipa de față.

– Străduiți-vă în continuare. Știți cumva ce s-a întâmplat cu telefoanele?

– M-am interesat. Fulgerul a lovit o stație de transformatoare. Defecțiunea ar trebui să fie deja înlăturată.

Ludwig Rittner ridică din nou receptorul. Tonul se auzi vesel.

– Da, este în ordine. Mă anunțați imediat ce aveți noutăți. Acum, trebuie să încerc să iau legătura cu fiica mea. E plecată la Viena.

Dar n-o găsi pe Carolin la Viena, deoarece în Villach sărbătoarea logodnei era în toi și atmosfera era atât de încinsă, încât Carolin uitase de grija legăturii telefonice întrerupte.

În clinica doctorului Behnisch, nimeni nu se putea gândi la un sfârșit de săptămână liniștit. Vremea nebună afectase sănătatea multor pacienți. În privința Gerdei Geissler se întrevedea o ușoară ameliorare, deși era în continuare în stare de inconștiență. Pulsul devenise mai puternic, iar tensiunea crescuse și ea. De aproape o oră, nimeni însă nu ajunsese la ea deoarece era foarte mare aglomerație, dar din când în când cineva se uita în salon să vadă care mai e starea ei.

Jenny Behnisch fu cea care auzi primele sunete care ieșiră de pe buzele palide ale Gerdei Geissler. Fusese doar un geamăt. Un nume: "Fred!" Atât.

Jenny își notă numele în carnetelul care stătea pe noptiera bolnavei.

Fee și Daniel Norden făcuseră o scurtă vizită doctorului Leitner și soției acestuia, Claudia. Daniel nu putuse suporta neînțelegerea care intervenise între el și unul din cei mai buni prieteni.

– Acum, totul este foarte clar, Daniel, spuse Schorsch Leitner. Ea a făcut această încercare și pe moment i-am căzut în plasă. Accept totdeauna decizia pacientei dacă vrea să facă avort pentru că nu-și dorește copilul, dar nu-mi convine să mi se impună. Am sfătuit-o să se gândească încă o dată. N-a acceptat nici un sfat și a plecat. Cine putea bănuși că avea intenția să se sinucidă fugind spre prima mașină apărută în cale?

– Nu, încă nu s-a dovedit asta, dar un om este în pericol de a fi acuzat pe nedrept de crimă.

– Probabil că nevinovăția lui se va dovedi în cele din urmă, spuse calm doctorul Leitner.

– Și dacă totuși el nu va avea puterea să reziste până atunci, dacă ea va muri? Este o încărcătură psihică îngrozitoare pentru acest om. Dacă nu este un om trecut prin viață și dacă nu rezistă la astfel de încercări?

Că Ludwig Rittner gândea la fel, nimeni nu putea bănuî. El era însă în continuare îngrijorat de Carolin. Unde se ascunsese această domnișoară?

De fapt, ar fi trebuit să-i ȕiue urechile după cât fusese de des pomenit numele lui. Heli de Trebenau tocmai povestise cu câteva ore în urmă, după ce consumase câteva pahare cu șampanie, despre zilele fericite din tinereȕe petrecute la München. Se ametișe aproape de tot, atât de deschis și dezinvolt povestea. Franzl nu-și amintea s-o fi văzut astfel vreodată.

– Ei, copii, pe atunci totul era altfel, povestea ea. Trebuia să fim fete cuminiȕi, curajoase, să fim acasă cel târziu la ora zece, altfel eram pedepsite și nu mai puteam ieși din casă. Câteodată se întâmpla însă să încălcăm consemnul. O dată, și ochii ei frumoși și mari se umplură din nou de visare, s-a întâmplat ceva foarte frumos. Am uitat cât era ceasul, iar Ludwig, iubitul tău tată, Carry, a vrut să mă conducă acasă. Dar mașina sa rămăsese în pană. Era un automobil mic și foarte nostim, nu mașini din acestea rapide cum își cumpără tinerii în ziua de azi.

– Ce înseamnă pană pentru tine? aruncă în treacăt Franzl. Povestește mai clar, mami.

– Dar nu e nici o poveste. Ludwig era mult prea corect.

Heli nu putu însă să se ascundă și se înroși ca o tânără fată, iar Carolin constată cu o privire aproape duioasă că în ciuda tuturor prejudecăților, avea pentru această femeie o simpatie deosebită.

– Acasă, a avut loc un adevărat război, continuă apoi imediat Heli. Scuzele lui Ludwig nici n-au fost luate în considerare. Tata era un om foarte sever. Așa că m-a trimis urgent la mătușa Anne-Marie, la Linz. Am fost neagră de supărare.

Tina găsi istorisirea divină, și drept dovadă că fusese impresionată îi adresă viitoarei sale soacre un zâmbet duios în timp ce aceasta îi luase mâna într-ale sale.

– Și apoi, nu l-ați mai văzut pe tatăl meu? întrebă Carolin, după ce trecuse deja un timp de la confidența doamnei.

– I-am scris de câteva ori, dar n-am primit nici un răspuns. Mai târziu, m-am gândit adesea dacă nu intervenise mâna mătușii Anne-Marie în joc, sau dacă nu declanșase tata un șoc. Apoi l-am cunoscut pe Fiffi.

Acum, fu rândul lui Franzl să cadă pe gânduri, căci nu-i plăcea deloc când mama vorbea despre tatăl său numindu-l Fiffi, în locul prenumelui său brav Friedrich. Fiffi era mai degrabă un nume de câine.

Dar Heli nu mai putea fi înfrânată.

– Era tot așa scump ca Franzl, șopti ea printre buze. Îi trebuia o mână forte să-l strunească, așa cum îi trebuie și lui Franzl.

– Mamă, te rog, nu mă prezenta ca pe un șervet pentru vase, aruncă acum Franzl, aproape supărat.

– Ei, haide, tu ești un ștregar dulce, râse ea. Nici eu nu m-am apropiat așa ușor de soacra mea, Tina.

– Eu găsesc însă că ești o scumpă, mamă, spuse Tina.

– Așa este. Mă bucur mult, copila mea. Nici eu n-am să dau buzna peste voi. Ca bunică, n-am nici cel mai mic talent. Făcu apoi o mică pauză și mai luă o gură de șampanie. Și apoi, Ludwig și-a găsit desigur o femeie sănătoasă și plină de dragoste, își reaminti ea de unde începuse istorisirea, din nou gânditoare.

– Nu-mi pot aminti cu certitudine de mama, spuse Carolin. Aveam cinci ani când a murit, iar tata a făcut tot posibilul să nu-mi lipsească nimic. Am avut totuși un frățior mai mic, care a murit însă de timpuriu. Dar nu vrem să povestim despre lucruri triste. E așa de minunat la voi!

– Măine, să-i telefonezi tatei, îi aminti Heli.

– Astăzi, scumpa mea mamă, interveni Franzl. Ziua de mâine a început deja de două ore.

– O, tu, scumpe Doamne, strigă Heli, cele mai frumoase ore trec totdeauna atât de repede.

Și dacă ești bătrân, aproape nici nu observi.

– Nu ești deloc bătrână, Heli, spuse Carolin, tutuind-o. Aș putea să pun pariu că tata te-ar recunoaște imediat.

– Hei, cum, pe atunci eram o puștoaică și aveam părul strâns într-o coadă zdravă, eram proaspătă, la începutul vieții.

– Și cât te-ai schimbat? întrebă Carolin. Vom putea afla? Îți fac o propunere. Nu-l pregătesc pe tata deloc. Ar putea ști că ești baroneasă de Trebenau?

– Nu, mai mult ca sigur, veni imediat răspunsul.

– Atunci, fă-ne o vizită la München, și apoi mai stăm de vorbă după ce vedem cum reacționează tata.

– O idee minunată, exclamă veselă Heli. Plec cu tine imediat la München. Tina poate avea și singură grijă de Franzl.

Acesta o privi uimit.

– Ești foarte grăbită, mamă, spuse el apoi, râzând. Și cum stăm cu morala?

– Ah, copile, ce știu eu ce ați făcut voi până să vă logodiți? Și nici nu vreau să aflu. Mă bucur că sunteți fericiți și așa să rămâneți.

– Și pentru toate astea ție trebuie să-ți mulțumesc, Carolin, îi spuse Tina apoi în șoaptă. Ba chiar și tatălui tău, dacă îmi dai voie s-o spun. Carolin râse cuceritor, încântată de întâmplare.

– Și după ce se vor întâlni, ai putea să-mi devii cumnată, completă ea râzând.

– Hei, spuse Tina uluită, nu pot pricepe, cum?

– Dar e foarte simplu, Tinuțo; dacă tata se căsătorește cu ea, Franzl va fi ca și fratele meu vitreg. Atunci, n-ar mai fi nici un fel de baron, ar putea să-și ia numele tatălui meu, Rittner.

Tina râse încet.

– Crezi că nu l-aș mai iubi? Este un băiat tare scump. Poate puțin prea visător pentru lumea asta dură, dar pentru mine este exact ce-mi trebuie. Iar mama lui este de aur.

– Este într-adevăr o dulceață, confirmă Carolin. Fii fericită că n-am cunoscut-o mai de mult, altfel ți l-aș fi luat cu forța pe Franzl al tău.

– Asta s-ar fi putut întâmpla, spuse Tina surâzătoare și-i dădu un sărut. Știa exact cum gândea Carolin.

Carry nu visa la Franzl al ei și nici măcar la Heli. Visul ei era alt bărbat, pe care-l văzuse doar o clipă, dar figura și ochii lui blajini îi rămăseseră în minte.

Oare-l visa atât de intens fiindcă și Ștefan Roland se gândea încontinuu la ea? El nu-și mai găsea somnul. Se gândea mereu ce fel de om poate fi Carolin Rittner, dacă, deși observase accidentul, putuse merge mai departe. Nu semăna oare cu tatăl ei?

Îl cunoscuse parțial pe Ludwig Rittner și până acum îi inspirase respect. În fața lui, Arno Ehlers putea să dispară.

Și deodată, Ștefan își aminti ceva căruia nu-i acordase până acum nici o importanță. Festivitatea de la firmă! Atunci, Arno

Ehlers dansase cu Gerda Geissler. "Acum dansează deja a doua oară cu Gerda" comentase lângă el directorul Grüner cu altcineva. "Soția îl privește deja furioasă."

"Gerda își face treaba bine," răspunsese un altul. Cine fusese oare persoana? Brusc, Ștefan se luminează. Vedea întreaga scenă în fața ochilor. Nimicuri pe care nu le băgase în seamă îi treceau prin fața ochilor ca într-un film.

Dieter Boehme făcuse remarca și apoi o invitasă pe Gerda la dans. Iar el însuși dansase cu Silke. Da, pentru prima dată îndrăznise să danseze cu Silke acolo. Și ce-i spusese ea?

– Privește acest flirt. E secretara dumneavoastră, domnule Roland?

– Nu, n-am încă secretară, stimată domnișoară, îi răspunsese el. Și Silke îi aruncase o privire seducătoare.

– Voi avea grijă ca dumnealui să aibă doar secretare în vârstă, neatrăgătoare, comentase apoi Silke.

Cum putuse să uite toate aceste lucruri? Oare pentru că în acea seară se îndrăgostise de Silke Ehlers? Se îndrăgostise până peste poate, după cum își amintea.

După puțin timp, ajunsese șef de secție. Primise și o secretară, destul de grasă și pe deasupra căsătorită, iar ca om o adevărată perlă.

Se spunea despre ea că ochii și urechile ei sunt peste tot. Așa încât nu se miră deloc de grija ei maternă. Abia acum se gândea la acest lucru. Și își propuse să discute cu doamna

Besser, care era deja de două luni pe acest post și după cum se spune: "femeia din casă știe tot". Așa că, brusc, se gândi s-o caute.

Ștefan deja nu mai putea să adoarmă, atât de mult îl surescitase ideea.

Ploaia încerca să părăsească orașul. Încet, timid, câteva raze de soare pătrunseseră în cameră. Intraseră în încăpere și în suflet ca o fângăduință.

Făcu repede un duș și dejună în fugă, deși îi era cu adevărat foame, căci nu mâncase nimic de sâmbătă. Azi era însă duminică și toate gândurile despre Gerda Geissler vroia să și le pună în ordine.

Apoi, luă hotărât cartea de telefon și căută numele Besser. Era un nume destul de comun, exista însă o singură Amanda.

Își pregăti alături planul orașului. Locuința femeii se afla destul de departe, undeva în partea de sud.

Dacă vroia să ajungă până acolo, îi trebuia circa două ore de mers. De ce vroia însă să meargă la ea?

O voce interioară îi spunea că trebuie neapărat să facă acest drum. Poate însă n-o găsea pe Amanda acasă. Totuși, era duminică!

Dacă n-o fi acasă, asta e, se gândi el și începu să se îmbrace. Apoi porni hotărât pe jos.

Nu-i trebuia două ore, ci trei până găsi căsuța mică, la prima vedere foarte veche, dar și foarte îngrijită și primitoare.

O văzu imediat pe Amanda Besser, cea care-i dactilografia perfect scrisorile, lucrând în grădină.

– Alo, doamnă Besser! strigă el peste gardul grădinii.

Aceasta își șterse sudoarea de pe frunte, îl privi uimită și se frecă neîncrezătoare la ochi.

– Nu poate fi adevărat, spuse ea cu căldură. Domnul Roland! Cum ați ajuns aici?

– Luați-mă cu încetul, îmi era dor de dumneavoastră, răspunse el zâmbind.

Doamna râse veselă, gustând gluma.

– Da, precis. Cred doar că n-ați venit întâmplător la mine. Mă bucur să vă văd. Psst, copiii mei dorm încă. S-au zbânțuit până adineaori. Pofțiți înăuntru. Cafeaua e încă fierbinte, am făcut ieri și niște prăjiturile. Vom sta de vorbă în bucătărie. În camera de zi doarme prietena lui Peter.

– Și ce zice soțul dumneavoastră? întrebă Ștefan.

– Soțul meu? Acum, femeia râse din tot sufletul. El e plecat de mult. Și-a găsit o femeie mai tânără și mai drăguță decât mine. Despre el nu trebuie să-mi mai fac griji. Copiii nu trebuie s-o apuce pe căi greșite. Oricum, acum sunt mari, câștigă și ei, și împreună putem să ne gospodărim destul de bine. Cum de v-ați amintit de mine?

Privind în acești ochi prietenoși și sinceri, Ștefan simți că n-o poate lua pe ocolite. Lucru care nu-i plăcea oricum nici lui.

– N-ați citit în ziar? o întrebă el.

– Ce anume? Eu citesc doar anunțurile în care se caută mână de lucru temporară. Trebuie să vă spun că prin astfel de activități se pot câștiga bani frumoși. Cele câteva luni pe care le-am lucrat la firma Ehlers s-au simțit bine în bugetul casei. Ce vă apasă, domnule Roland? Nu cumva în legătură cu Silke Ehlers?

– Nu, nu mai e de actualitate, doamnă Besser. Am fost implicat într-un accident de circulație. S-a scris cu titluri mari în toate ziarele.

– Nu-mi trebuie să citesc astfel de nenorociri, spuse ea. Am destule necazuri cu copiii mei. Și ce accident ați avut?

– O femeie a intrat în fugă în mașina mea și acum e grav rănită.

– Ah, asta! Heiner a spus ceva despre asta. Spunea chiar că i se poate întâmpla oricui pe o astfel de vreme. De aceea ați venit la mine?

– Nu, nu pentru asta, dar nu-mi pot găsi liniștea. Aș vrea să vă întreb dacă vă mai amintiți festivitatea de la întreprindere, când s-au aniversat douăzeci și cinci de ani de activitate ai firmei Ehlers.

– Dacă îmi mai amintesc! Păi toată lumea a vorbit zile în șir despre asta și mai cu seamă că între dumneavoastră și Silke Ehlers s-a înfiripat ceva. Așa a fost, nu?

Felul ei direct de a vorbi era de nestăvilit. Ea nu bârfea în adevăratul sens al cuvântului, nu era supărăcioasă sau

invidioasă. Privea doar cu ochii larg deschiși tot ce era în jurul ei și spunea cu voce tare. Era bucuroasă să știe.

– Nu e vorba de Silke, spuse el calm. Vroiam să vă întreb dacă știți ceva despre Gerda Geissler, continuă Ștefan.

Chipul femeii își schimbă culoarea.

– Beți-vă mai întâi cafeaua. Și cum ați venit așa, pe jos.

– Am permisul suspendat. Din păcate, femeia care a intrat alergând în automobilul meu e tocmai Gerda Geissler. V-ați supărat pe mine că v-am pus această întrebare?

– Eu, supărată? Doar mă gândeam. Ce treburi aveți dumneavoastră cu Gerda Geissler, când vă știam cu Silke Ehlers?

– N-am nimic cu doamna Geissler, iar cu Silke totul s-a terminat, răspunse el sincer.

– N-a însemnat chiar nimic pentru dumneavoastră? spuse Amanda, mirată. Despre ce e vorba?

– Numai despre Gerda Geissler.

– Dar, cu dânsa n-ați avut nimic de-a face. Asta e o femeie ... și Amanda se întrerupse brusc, n-aș vrea să spun nimănui lucrul acesta, domnule Roland. Dar această Geissler știa foarte bine care-i sunt limitele. Era o femeie vrednică la serviciu, dar nu putea să prevadă ce i se va întâmpla. A avut cumva ceva de-a face cu Ehlers sau Grüner sau poate cu Boehme? Sau poate cu toți trei? N-aș putea să bag mâna în foc. Ar fi trebuit să se oprească. Asta nu pot să înțeleg. Eu am rămas cu trei

copii și mă descurc singură, pentru ea n-ar fi însemnat nimic. Și eu aș fi putut să-mi părăsesc soțul, dar când m-am gândit la copii, n-am vrut să sufere. Îmi sunt dragi și ei mă iubesc și au devenit oameni de nădejde. Poate vă las impresia că sunt prea liberă, dar trebuia să mă gândesc în urmă, când închideam totul în mine. Mama avea o singură dorință să-și știe fata măritată. Și atunci, totul s-a decis foarte repede, deoarece mama asta-și dorea. Am fost o secretară rea, domnule Roland?

– Nu, dimpotrivă, foarte pricepută, răspunse imediat Roland.

– Vedeți, acesta-i adevărul, nu trebuia să lucrez doar pentru copii ci și pentru bărbat, până când "buboiul a plesnit". Când i-am spus că nu se străduiește să m-ajute cu nimic, a șters-o. M-am gândit că douăzeci de ani mi-au fost de-ajuns. Acum, nu mai trebuie să plătesc și pentru el din ce câștig. De aceea am demisionat. Dar luați vă rog o bucată de prăjitură. Îmi place să fac prăjituri, dar dacă se scoală copiii, nu va mai rămâne niciuna. Deci, care-i problema cu Geissler?

Putea vorbi continuu precum curge apa, dar rămânea simpatică și protectoare.

Lui Ștefan îi părea ca o călugăriță. Fusese adesea plecat în sudul Italiei. Așa erau acolo și mamele și bunicile. Cu autoritate și neobosită protecție maternă, uneau tot neamul în jurul lor și vegheau permanent copiii, să rămână aproape. Așa puteau lupta și pe baricade.

Ca o adevărată cloșcă, Amanda Besser își proteja puii deschizând aripile, și acum îl luase și pe el sub protecția ei.

– Puteți să-mi spuneți cu cine se afla în relații strânse Gerda Geissler? Întrebă el direct. Vreau doar s-o ajut, doamnă Besser.

– Boehme era destul de aprig cu ea, știu precis asta. Apoi însă a venit fratele lui din America. De el s-a îndrăgostit Gerda. Dacă însă Ehlers era de acord cu relația ei, asta nu mai știu. E totuși o femeie drăguță și dacă era curtată numai de unul, nu pot să spun. Vă spun toate astea pentru că îmi pare rău că s-a accidentat fugind în fața mașinii dumneavoastră. Sunt gata să depun mărturie pentru dumneavoastră că sunteți o persoană corectă și precaută și n-ați avut nici o relație cu Gerda Geissler, dacă este nevoie.

– Nu, nu doresc acest lucru de la dumneavoastră, doamnă Besser. Am vrut doar să-mi fac o părere despre doamna Geissler.

Doamna Besser oftă.

– Slăbiciuni are fiecare, spuse ea îngândurată, cred că v-am obosit vorbind.

– Vă mulțumesc pentru tot. Nu se știa chiar nimic despre ea.

– Da, a fost o femeie discretă totdeauna, trebuie să recunoaștem asta. Câți bărbați vor fi fost în umbra ei, e de înțeles, după înfățișarea și după picioarele ei.

Capitolul 6

Ceea ce aflate în plus Ștefan Roland trebuia să fie acum transmis într-o formă concentrată serviciului de cercetare al poliției criminalistice. Se pornise de la ideea că Ștefan Roland ar fi avut o relație cu Gerda Geissler, dar pentru această afirmație nu exista nici cea mai ne semnificativă dovadă. El însă găsisese o probă, acest Fred Boehme, martor al accidentului, care nu scosese o vorbă până acum, deși o cunoștea foarte bine pe Gerda Geissler. Doar că acest Boehme pur și simplu dispăruse din imagine. Se putea afla despre el însă de la fratele său, Dieter Boehme. Când începură să i se pună întrebări incomode, acesta deveni mai întâi vizibil afectat și apoi începu să se arate foarte grăbit.

— Sigur că fratele meu o cunoștea pe Gerda Geissler, răspunse el. I-am făcut rost de locuință și i-am prezentat-o pe

Gerda Geissler, dar despre relații strânse cu aceasta nici nu poate fi vorba.

Fu întrebat atunci de ce a dispărut așa deodată.

– Și-a găsit din nou un serviciu în străinătate. Era stabilit deja de două săptămâni. N-avea nici un motiv să rămână aici din pricina accidentului.

– Dumneavoastră o cunoașteți bine pe Gerda Geissler și chiar de mult timp, spusese anchetatoarea.

– Viața sa privată nu m-a interesat, eu sunt de altfel căsătorit.

Trebui ră să se oprească aici cu ancheta. Totuși, nu era vorba de anchetarea unei crime, doar a unui accident, iar țapul ispășitor rămânea deocamdată Ștefan Roland, deoarece Gerda Geissler nu putea vorbi încă.

Arno Ehlers aștepta desfășurarea anchetei cu mare îngrijorare. Încercase să se apropie mai mult de fiica sa și se temea că în cele din urmă ar fi fost posibil să se afle că el a avut o legătură cu Geissler de care nimeni nu știuse nimic.

Totul era posibil. Ștefan Roland se prezentase la concurs pentru un alt post. Îl câștigase. Gerda Geissler îl pusese sub tensiune. Probabil era în drum spre el. Așa își imagina tot mai înfrigorat Arno Ehlers că se desfășuraseră evenimentele.

Ștefan era însă un bărbat inteligent. Părea puțin cam exagerat că acesta s-ar fi gândit să-i iasă în cale femeii chiar lângă locuința ei ca s-o ia la întrebări.

Dar Ștefan știa deja că un accident nefericit poate duce la o anchetă îngrozitoare. Și dacă ar fi putut spune doar ce a aflat de la doamna Besser, totul ar fi devenit destul de dureros.

Nu avea habar cât de mult se implicase Ludwig Rittner și că din partea acestuia fusese angajat chiar un detectiv particular.

Duminică dimineață, când telefonul lui Ludwig Rittner începu să sune și în sfârșit auzi în cască vocea fiicei sale, era atât de nervos, încât aproape nu putea să vorbească.

– Unde te-ai ascuns? întrebă furios și vocea lui nu promitea nimic bun.

– De ce te-ai enervat atât de tare, tată? întrebă Carolin. Am încercat și ieri să-ți vorbesc toată ziua, dar legăturile telefonice au fost întrerupte.

– Da, le-a lovit un fulger. Trebuie să vii imediat acasă, Carolin.

– De ce atâta grabă? Tratatările au decurs foarte bine, iar ieri am sărbătorit logodna Tinei. Sunt la castelul Trebenau.

– Ce cauți la castelul Trebenau?

– Tina s-a logodit cu Franzl Trebenau, tată. Vocea Carolinei suna vesel. Nu simțise deloc cât de îngrijorat era tatăl ei.

– Carolin, e vorba despre un accident, spuse acesta aspru. Trebuie că ai văzut totuși ceva.

– Dar i-am spus lui Hasso că trebuie să dea o declarație. Cred totuși că nu e ceva grav.

– O tânără femeie e rănită grav, la un pas de moarte, iar Roland este învinuit de accident, pentru că ar fi condus cu viteză prea mare.

– Dar asta-i absurd. El n-avea viteză mare deloc. Nu ți-a spus Hasso? Acum începu și Carolin să se enerveze.

– Nu, nu mi-a spus nimic. Nu vrea nici să meargă să dea declarație, zice că nu vrea să te implice și pe tine.

– E o prostie! strigă înfuriată Carolin. Vin repede, tată, cât de repede pot.

– Nu prea repede, să nu se mai întâmple alt necaz, Carry, murmură Ludwig Rittner.

Carolin se enervase mult prea tare ca să mai pună și alte întrebări la telefon. Heli de Trebenau privea încremenită, neștiind ce-i schimbase dispoziția atât de tare.

– Ce s-a întâmplat, Carry? îndrăzni să întrebe în cele din urmă.

– Trebuie să plec urgent acasă, Heli. E vorba despre un accident pe lângă care am trecut în drum spre aeroport. Sfinte Dumnezeule, nu-l înțeleg pe Hasso deloc! Scuzați-mă, sunt complet bulversată de cele aflate. Cum pot ajunge cel mai repede la München?

Heli se gândi repede.

– Cu automobilul meu după ce îl scot din garaj, răspunse ea prompt. De ce să mai facem un ocol până la Viena? Și apoi, nu știm când pleacă vreun avion de acolo și dacă mai găsești loc.

– Dar tu nu poți pleca de aici, se împotrivi Carolin.

– Crezi că turturelele nu se vor descurca fără mine? Îți spun precis că da. Poți să-mi povestești apoi totul pe drum.

Franzl și Tina se întoarseră odată cu zorile. Făcură niște figuri afectate după ce aflară noutățile.

– Nu vrei să venim cu tine, mamă? întrebă Franzl.

– Doamne ferește, mai rău m-ai enerva. Și afară de asta, mâine sosesc mașinile agricole comandate. Să fii atent, să verifici că totul este în regulă. Acum, poți să-mi dovedești că te descurci fără mama, fiule.

– Despre ce e vorba de fapt, Carry? întrebă Tina.

– Despre Ștefan Roland, îi răspunse aceasta emoționată.

– Și cine-i persoana? întrebă Tina mirată.

Carolin își privi prietena cu subînțeleș.

– Despre bărbatul vieții mele, răspunse ea șoptit.

– Atotputernicul, răspunse Tina neîncrezătoare, din vârful buzelor.

Această remarcă atât de spontană de pe buzele Carolinei nu fusese gândită deloc, venise pur și simplu direct din inimă.

În vis, îi devenise foarte clar că scurta sa întâlnire cu acest bărbat avea o semnificație decisivă în viața ei, o întâmplare a sorții. Carolin nu se mai gândea acum la aceasta, îi era parcă teamă să deschidă subiectul, ca șansa vieții să nu se spulbere. Acum, era furioasă de moarte pe Hasso.

Îi povestise pe drum lui Heli ce se întâmplase și în final comentase:

– N-aveam voie să trecem pe lângă accident mai departe, chiar dacă aş fi pierdut avionul. Nu pot să înțeleg de ce am acceptat asta. Dar nu-l înțeleg nici pe Hasso. Îl cunosc destul de bine. Nu poate aduce argumentul că n-a vrut să mă implice pe mine.

– Poate are alte motive, fu de părere Heli.

– Ce fel de motive?

Heli era o femeie cu simțul realității. În căsătoria ei, trebuise să depășească destule lovituri ale destinului, despre care nu vorbea și nu dorise să discute cu nimeni. Toate deciziile importante din viața ei trebuise să le ia de una singură.

Soțul ei nu fusese capabil să se implice.

– Ai spus că Ludwig a discutat cu acest Hasso, observă ea.

– El și-a asumat mult timp rolul tatălui pentru acest tânăr.

De aceea, s-a simțit obligat să-l întrebe.

– Și probabil știindu-se considerat ca un fiu, crede că are oarecare drepturi acum, reflectă Heli. Poate că și-ar fi dorit postul pentru care a concurat Roland, poate și-a făcut speranțe și cu tine, Carry.

– Nu cred, nu i-am dat niciodată ocazia să-și facă speranțe cu mine. E un tânăr amabil, dar pentru un astfel de post de conducere e complet nepotrivit. Tata e un om foarte realist. Dar ai dreptate. S-a enervat când i-am spus că Ștefan Roland a fost angajat. Și acum îmi dau seama de alt lucru, că puteam să mergem pe altă stradă, dar Roland a plecat înaintea noastră. Atunci, Hasso mi-a spus că strada principală e foarte aglomerată. De fapt, nu era un ocol prea mare. Ștefan Roland nu mergea cu viteză, Heli. Mă bucur că pot să precizez lucrul acesta. Noi mergeam mult mai repede. Doar că Roland a plecat înaintea noastră.

– Și dacă acum vei întâmpina într-adevăr dificultăți pentru că el n-a oprit mașina, Carry? întrebă Heli.

– Ei, vom vedea. E mai important ca Ștefan să nu mai fie considerat vinovat.

Vorbea ca și cum l-ar fi cunoscut bine și ar fi fost deja un personaj important pentru ea. Heli se întreba în sine ea dacă acest om merită cu adevărat tot zbulciumul Carolinei de a depune mărturie pentru el.

În timp ce treceau granița germană, în casa Ehlers avea loc o dezbatere furtunoasă.

Masa cu cei din familia Reichert nu împlinise toate așteptările pe care Arno Ehlers le sperase. Friedhelm de Reichert nu prezentase nici un interes față de Silke.

Acum, tatăl îi reproșa fiicei că nu se străduise îndeajuns să intre în vorbă cu Friedhelm.

– Ce-aș fi putut să discut cu el? E un imbecil! Îl interesează doar arta și literatura și despre astea n-am ce să vorbesc.

– Atunci, ar trebui să te preocupi mai mult să-ți faci educația, tună Arno Ehlers.

– Ce înțelegi prin asta? întrebă ea obraznic. Pe tine nu te interesează oricum decât fetele nostime cu picioare lungi, gen Gerda Geissler.

Spusese aceasta deoarece mama ei nu era de față, căci nu vroia s-o îmbolnăvească. Silke se răzbuna astfel pentru seara nesfârșită și plicticoasă pe care trebuise s-o petreacă sub ochii neîndurători ai tatălui, găsind acum o diferență uriașă între acest bărbat și Ștefan. Tot timpul făcuse această comparație între el și Friedhelm de Reichert.

– Nu fi atât de nerușinată, îi spuse tatăl furios.

– A fost doar o constatare, tată, răspunse ea încăpățânată. Crezi oare că alții n-au observat că te uiți mereu după Geissler? Ar putea fi foarte neplăcut pentru tine dacă suspiciunile lansate de tine împotriva lui Ștefan s-ar întoarce ca un bumerang împotriva ta. Ar fi timpul să purtăm o discuție clară între noi. Ștefan vroia să se căsătorească cu mine și de aceea

și-a căutat un alt serviciu. Nu vroia să-l consideri un profitor. A reușit la interviu la firma lui Rittner. A obținut un post bun de director, un post pe care tu nu i l-ai fi dat niciodată, pentru că vrei neapărat să mă măriți cu Friedhelm de Reichert. Crezi oare că n-am înțeles toate aceste manevre? Acum, totul s-a "aranjat" cum ai dorit; Ștefan e într-o poziție delicată, iar eu am fost atât de proastă încât să arunc totul în aer. Să luăm acum în considerare că tot ce-ai gândit și-ai pus la cale a fost doar pentru că erai interesat să-l scoți țăp ispășitor pentru a ascunde relația ta cu Gerda Geissler.

– Nu spune astfel de absurdități, spuse el furios, dar pe un ton destul de nesigur.

– Nu e nici o aberație, dragă tată, spuse Silke ironic. Nu sunt atât de proastă cum crezi. Știu de exemplu că tu i-ai găsit locuință Gerdei Geissler și că ai și vizitat-o de câteva ori. Ce-ar spune mama despre asta?

Arno căzu oftând în fotoliu.

– Ce urmărești cu asta? întrebă el aproape fără grai.

– Să nu mă mai tratezi ca pe un copil minor. M-am săturat să-mi dai mereu dispoziții și să-mi faci morală. Vreau să am viața mea și s-o trăiesc cum îmi place, înțelegi?

El răsuflă adânc.

– Atunci, vreau să-ți spun și eu ceva, dragul meu copil, ceva ce sigur n-o să-ți placă. Sunt dependent de Reichert. Libertatea pe care ți-o dorești ar putea să ne aducă brusc cu picioarele pe

pământ, dacă el își va retrage capitalul de la firma noastră. Cred că nu vrei să ne distrugi pe toți pentru asta?

Dacă i-aș fi dat postul de director lui Roland, cu ce aș fi fost mai câștigat?

– Cu un ginere care se pricepe la afaceri, spuse Silke rece.

– Vrei să te măriți cu el?

– Am avut intenția. Desigur, trebuia să vină această nenorocită întâmplare care să distrugă totul. În orice caz, s-ar putea să fie în avantajul tău, poate te înțelegi cu Ștefan. Am încredere în el că va risipi toată ceața, va ieși la iveală trecutul Gerdei Geissler și va putea atunci să dovedească ceea ce eu știu de mult: că e nevinovat. Mi-ar fi foarte neplăcut dacă toate astea ar deveni însă publice. Vezi, am avut grijă de numele nostru, despre mine Ștefan nu va vorbi nimic. Încă mă iubește. Și de asta, Silke era sigură.

– N-am avut nimic cu Geissler. I-am făcut rost de locuință deoarece clădirea veche, în care locuia înainte, trebuia să fie demolată. Am rezolvat problema locuinței pentru mulți angajați ai firmei.

– Bine, tată, spuse Silke batjocoritor. Vreau să subliniez încă o dată, pe mine nu mă interesează să discut despre relația ta cu Gerda. Mă refer doar la Ștefan și la atitudinea ta față de el, continuă Silke nervoasă.

– Modul tău de exprimare nu-mi place deloc, răspunse Arno iritat.

– Să fiu mai clară: nu vreau să știu ce ai vorbit tu cu Gerda Geissler. Despre bărbații ei preferați, despre ce crede; din partea mea poate face ce vrea.

– Așa vorbești cu tatăl tău? Întrebă el cu jumătate de gură.

– Sărmanul meu tată, am toată înțelegerea pentru tine. Trebuie să-ți "miroasă" îngrozitor să stai douăzeci și cinci de ani căsătorit cu aceeași femeie, spuse Silke cinic.

– Și cum îți închipui tu o căsătorie? se arată el curios.

– Nu-mi fac gânduri despre asta. În orice caz, nu ca pe o asigurare de viață.

– Să sperăm că fiul meu are altă părere, răspunse tatăl mânios.

– Ah, da, vroiam să-ți mai spun ceva. Mi-a scris Jörg. A hotărât să se despartă. Se pare că nenorocul nu vine niciodată singur. S-ar putea să fie îmbucurător pentru tine că va părăsi firma socrului său și se va întoarce acasă. Ar putea fi însă și neplăcut, dacă din cauza asta relațiile de afaceri s-ar duce dracului, poate însă Jörg va reînnoa firul rupt cu Carolin Rittner. Pe atunci, părea că se înțeleg bine.

– Carolin l-a refuzat atunci pe Jörg și el n-a suportat ușor lovitura, spuse Arno Ehlers încet. Ai vorbit ceva cu Roland despre asta?

– Nu, dar am s-o fac la momentul oportun, spuse Silke. Asta dacă presupunem că Rittner îl mai angajează. Știi ceva, s-au adunat cam multe pe capul meu. Carolin este încă liberă și

disponibilă, iar Ștefan e un bărbat foarte atractiv. N-am să-i permit nici o altă femeie, cu atât mai puțin pe Carolin Rittner.

Cum se joacă viața cu noi, cât de încâlcite sunt firele destinului, ce se poate petrece în mintea oamenilor, cât de încurcat e totul!

Capitolul 7

Daniel și Fee Norden se lăsaseră înduplecați de copii să facă o excursie prin pădure, deși vremea nu părea să se fi îmbunătățit simțitor. Micuții doreau mult să vadă puii de căprioară care între timp crescuseră și trebuia să fie tare drăgălași.

Și cum răceala Annei trecuse destul de repede, nimic nu le mai stătea în cale.

Aerul proaspăt nu putea să-i facă decât bine.

Copiii se simțeau în largul lor. Plini de entuziasm, putură să admire iezii care stăteau la o oarecare distanță, dar zburdau, săreau și se jucau și ei. Cum auziră însă un lătrat de câine, se îndepărtară.

– Și câinii sunt drăguți, spuse Danny, dar n-ar trebui să sperie căprioarele.

– Este interzis să vii cu câinii în apropierea căprioarelor, dacă vrei să te plimbi prin pădure, le explică Daniel Norman. Priviți, se înnoarează din nou. Mai bine să mergem acasă înainte să înceapă iar ploaia.

Aleseră drumul cel mai scurt și iată, întâmplarea le scoase în cale pe Ștefan Roland. Acesta se opri mirat în loc și salută.

– Bună ziua, domnule Roland, spuse Daniel, ce mai faceți?

– Ei, așa cum se nimerește, răspunse Ștefan.

– Îmi dați voie să vă prezint familia mea? spuse Daniel, care se bucura că Fee avea acum ocazia să-l cunoască personal pe cel pentru care se agitase atâta.

Și Fee se arătă interesată.

– Numele dumneavoastră îmi este deja cunoscut, răspunse ea imediat

– Așa de cunoscut ca acum n-am fost niciodată, spuse Ștefan ironic. Dar îi observă bucuros pe cei trei copii care-l priveau cu ochi mari și întrebători. Pot spune că sunteți fericiți, aprecie el oftând profund.

– De ce nu, încă putem fi, răspunse și Daniel plăcut surprins. Avem același drum?

– Mă plimb doar primprejur, altfel simt că mă apasă tavanul, afirmă Ștefan.

– Dacă simți că te apasă tavanul, e cam rău, așa e mamă?

Dar Fee avea o lungă explicație de dat și de răspuns la o mulțime de întrebări pentru a liniști curiozitatea lui Danny.

– Domnul Roland poate să vină cu noi, luă cuvântul Felix, pentru ca să nu-i mai cadă tavanul în cap.

Apoi, plin de așteptări, își privi tatăl.

– Nu-i o idee rea, doar dacă domnul Roland n-are alt scop în seara asta, răspunse Daniel, care simți nevoia să intervină, pentru a-i lăsa decizia lui Roland.

– Da, e o idee excelentă, interveni Fee înainte ca Roland să fi avut timp să răspundă. Putem să bem o cafea bună împreună, deja s-a făcut din nou frig.

– O vară ratată, spuse Ștefan. Dar nu pot să accept invitația dumneavoastră atât de prietenoasă.

– De ce nu, dacă n-aveți o alternativă mai bună?

– Mai bună? repetă Ștefan amar.

– Roland n-are soție? Întrebă Felix cu inocența sa copilărească.

– Domnul Roland, îl corectă Fee.

– Nu, n-am soție, răspunse Ștefan cu un surâs fugar.

– Și n-are nici o Lenni? Întrebă în continuare Felix.

– Asta e menajera noastră, explică Fee în grabă.

– Nu, n-am nici măcar o Lenni, spuse Ștefan, amuzat.

– Cine îți face atunci cafeaua? Întrebă de data asta Danny.

– Păi, trebuie să mi-o fac singur.

Amândoi copiii se priviră mirați unul pe altul.

– Dar poți? Întrebă din nou Danny. Tati nu poate. El poate face foarte multe, dar cafea nu poate.

– Acum o știți și pe-asta, domnule Roland, râse Daniel. Să ne grăbim scumpii mei, a început deja să plouă.

Cu pași grăbiți, se îndreptară apoi spre casă. Ștefan îi însoți. Daniel o luă în brațe pe Anneka, iar când începu să cadă grindina, Ștefan își scoase jacheta de piele și-i protejă cu ea pe cei doi băieți.

Când ajunseră acasă la familia Norden, Roland era ud leoarcă.

– Vă dau imediat să vă schimbați cu niște haine de la soțul meu, spuse Fee.

– Mai întâi copiii și dumneavoastră, răspunse Ștefan.

– O, Doamne, Dumnezeule, exclamă uluită Lenni, veniți să vă schimbați repede, vremea asta parcă s-a întors cu susul în jos!

– Chiar atât de rău încă nu, Lenni, dar de ceva cald avem cu toții nevoie, spuse Daniel.

Nu era nevoie să-i spui bunei Lenni de două ori. Aveai sentimentul că e pretutindeni în același timp. Copiii fură repede schimbați de hainele ude, iar aroma cafelei fierbinți umpluse deja toată casa. Fee își schimbase și ea hainele și-și usca acum părul cu un prosop, iar cei doi bărbați primiseră cămăși și pantaloni uscați și chiar câte un pulovăr. Aeroterma fusese și ea pornită, să încălzească puțin atmosfera.

– Și asta în miezul verii, oftă Fee. Acum însă, nu trebuie să ne lăsăm indispuși din pricina asta. Ne e cald și bine.

Nu mai faceți minele astea posomorâte.

– Sunteți într-adevăr de invidiat, doctore Norden, spuse Ștefan.

– Chiar mă simt răsfățat, răspunse Daniel. Acum, vă rog însă să vă simțiți în largul dumneavoastră. Simțiți-vă ca acasă, domnule Roland.

– Mai bine nu, aici îmi e mult mai bine, răspunse Ștefan.

– Asta ne bucură, spuse Fee.

Roland se uită întrebător:

– Și copiii? se interesă el.

– Acum, se ocupă puțin Lenni de ei. Dar nici o grijă, își vor face remarcată imediat prezența. Doriți să beți ceva întăritor, domnule Roland?

– Mie îmi plac mai degrabă prăjiturile, răspunse acesta. Numai că rar mi se întâmplă să primesc ceva pe gustul meu. Doar când le văd îmi lasă gura apă.

Această reacție îi bucură deopotrivă pe Fee și pe Daniel. Apreciau amândoi când se putea discuta deschis și fără formalități de politețe.

– E ca un dar de la Dumnezeu, spuse Ștefan râsuflând parcă ușurat. Nici nu vă imaginați ce mare bucurie mi-ați produs.

– Nu trebuie să vă lăsați copleșit, domnule Roland.

– Nu pot să sper încă, atâta timp cât doamna Geissler nu dă semne de însănătoșire, răspunse Ștefan. Este singura care mă poate ajuta să ies din această încurcătură.

– Să presupunem că și dânsa va dori să vă ușureze situația, începui Daniel îngândurat.

– Credeți că ar fi posibil să mă învinovățească?

– Chiar trebuie să discutăm despre asta? aruncă în treacăt Fee.

– Mă gândesc fără să vreau la situația asta neplăcută, spuse Ștefan. Îmi pare foarte rău să vă întristez cu problemele mele duminică.

– Dar nu se pune astfel problema, îl contrazise Fee repede. Am vorbit des despre dumneavoastră și doamna Geissler.

– Între dânsa și mine a existat o singură legătură: că a intrat în fugă în automobilul meu. Asta trebuie să mă credeți, spuse Ștefan.

– Sigur că vă credem, interveni Fee spontan. A fost un accident nefericit că a intrat alergând în mașina dumneavoastră.

– Iar mie încă nu-mi este clar în ciuda ploii strașnice. Trebuie că a alergat complet orbește, căci acolo nu era parcată decât o mașină. A ieșit din spatele ei, ca o fantomă. Ștefan spusese totul foarte îngândurat. Pur și simplu parcă retrăia scena. N-avea nici o umbrelă, continuă el, unii oameni nu privesc deloc să se asigure în stânga, ci numai în dreapta. Dacă ar fi avut o umbrelă, puteam spune că ceva i-a împiedicat vizibilitatea. S-a prăbușit efectiv în fața mea, dacă îmi amintesc exact.

– De aici s-ar putea deduce că era foarte nervoasă, reflectă Daniel. Să presupunem că așa stau lucrurile, am putea trage concluzia că mai-nainte a avut o neplăcere.

– Putem doar să presupunem, interveni Ștefan.

– Bine, desigur, dar să mergem cu această presupunere în continuare. Aflase că așteaptă un copil. Dorea însă să scape urgent de sarcină. Se lovi cu palma peste frunte. Ah, pe-asta n-aveam voie să v-o spun, domnule Roland.

– Voi păstra informația doar pentru mine. Oricum, am fost suspectat că aș fi tatăl copilului.

– Dar nu se poate una ca asta, se revoltă Fee.

– Ba da, se poate, stimată doamnă. Poți să-i agăți unui om tot felul de suspiciuni dacă vrei să-l distrugi, chiar informații false. Am trăit asta. Există oameni fără scrupule.

– Asta trebuie să fi fost cumplit de îndurat, fu de părere Daniel. Să dăm frâu liber mai departe imaginației noastre. Spuneți că strada nu era deloc animată, dar când s-a întâmplat accidentul a apărut imediat un martor care a precizat că mergeați cu viteză prea mare.

Ca să fi putut remarca acest lucru, ar fi trebuit să se afle la marginea trotuarului și apoi trebuia s-o fi observat pe doamna Geissler.

– Am aflat între timp că acest bărbat o cunoaște pe doamna Geissler, explică Ștefan.

– Acum devine chiar interesant, decise Fee.

Cam în același timp, Carry și Heli ajunseră la vila Rittner. Acum, Heli era mai agitată decât Carolin.

– Ce casă frumoasă! șopti ea tremurând de emoție.

– Dar nu e un castel, Heli. Și mie îmi place însă foarte mult. Aici îmi pot găsi totdeauna liniștea. Hai să uităm de grijile mele, să ne gândim doar la surpriza noastră. Sunt foarte curioasă să văd asta pe fața tatei. Să nu spui nimic de la început.

– Dar chiar nu pot vorbi de emoție, draga mea, mă simt neajutorată ca la optsprezece ani, parcă m-am transportat înapoi în tinerețe și re trăiesc prima mea dragoste. Vorbele i se înșiruiră aproape involuntar pe buze, încât Carolin aproape uită pentru o clipă totul.

– Tata a fost într-adevăr prima ta dragoste, Heli? întrebă ea cu voce tremurândă.

– Ah, copilă, de ce să neg acum asta? Dar el nu trebuie să afle. Știi, bărbatii, în special cei tineri, percep altfel romantismul decât tinerele fete îndrăgostite. Dar mă bucur că am prilejul să-l revăd, cu atât mai mult cu cât am sentimentul că amândoi aveți nevoie de cineva care să vă înveselească.

Vom vedea.

Apoi, rămase încă un timp în mașină. Văzu când Ludwig deschise ușa fiicei sale. Inima începu să-i bată cu putere și fără să vrea, articulă: "Ești încă un bărbat interesant, numai potrivit pentru mine, Ludwig. Fiffi a fost un scump. N-am nimic să-i reproșez, dar nu ți-a semănat nici pe departe."

– N-am venit singură, tată, spuse Carolin, după ce tatăl o îmbrățișase bucuros de revedere și parcă nu i-ar mai fi dat drumul din brațe.

– Hei, ai acționat atât de repede, murmură el. Mă bucur.

– Îmi dai voie să ți-o prezint pe baroneasa de Trebenau, tată? întrebă apoi Carolin, cu un surâs viclean.

– Baroneasa de Trebenau? se miră el.

– A fost atât de amabilă să vină cu mine, spuse Carry. Altfel n-aș fi putut ajunge azi.

– A fost chiar foarte amabil din partea dânzei, spuse Ludwig Rittner.

Carolin alergă înapoi la mașină.

– Vino, Heli, șopti ea, l-am pus deja pe jărat.

Cine ar fi putut să creadă că în acest moment toate grijile ei se vor risipi? Heli coborî cu grație din mașină. De emoție, devenise albă ca varul. Ochii ei păreau și mai mari ca de obicei. Părea că pășeste pe o podea de cauciuc, atât de tare îi tremurau genunchii.

Ludwig Rittner rămăsese în dreptul ușii de la grădină.

O observa cercetător, întrebător, apoi neîncrezător, parcă nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Heli, Heli Offenberg, dacă nu sunt complet dezorientat, murmură el.

Lui Heli îi dădură lacrimile și-i atârnavă acum ca niște mărgelă în genele încă dese și lungi.

Buzele ei se mișcă, dar nu reușe să scoată nici un sunet, iar totul se petrece într-o tăcere atât de adâncă; doi oameni se regăseau după atât de mulți ani, fără să fi pierdut nimic din amintirea vieții.

– Ce zi minunată! exclamă încet Ludwig. Carry desigur știa?

– Evident, răspunse Heli, încă tremurând de emoție. Am vorbit mult despre tine, Ludwig. Vroia să afle doar dacă ai să mă recunoști.

– Cum aș fi putut să nu te recunosc? Nu te-ai schimbat aproape deloc.

Poate chiar timpul rămăsese cumva în loc, în aceste minute în care nimeni nu putuse vorbi. Heli râse molcom.

– Oh, acum suntem mai bătrâni cu treizeci de ani, dragul meu Ludwig, șopti ea.

– Iar tu ești acum baroneasă de Trebenau, spuse el. Bărbatul tău știe că ne cunoaștem?

– Știa asta, desigur, Ludwig. Fiffi a plecat dintre noi însă deja de câțiva ani. Îmi pot imagina că ți-ar întinde bucuros mâna în semn de prietenie, dacă te-ar vedea.

El și-a revăzut iubita din tinerețe din când în când, dar și ea s-a prăpădit.

– Și de ce nu m-ai căutat niciodată, atâta timp, Heli?

– Niciodată? N-ai primit scrisorile mele?

– Nici măcar una.

– Atunci, mai bine să nu mai deschidem subiectul. Vom vorbi mai târziu. Carry este mai importantă acum. Ai o fată deșteaptă și pragmatică, Ludwig.

– Văd deja că sunteți o inimă și o simțire.

– Asta simplifică totdeauna lucrurile, deși n-am cunoscut-o de mult timp, Ludwig. Știi doar că femeile sunt mai sentimentale.

– Aș putea să jur că și eu sunt în momentul de față, Heli. Dar cred că nu se cade să stăm în continuare afară, în ploaie. Fii binevenită în casa noastră!

Îi sărută mâna baroanei, apoi obrazii și în final o sărută chiar pe gură. Carolin făcu repede un tur prin bucătărie. În spatele ei, Fanny o întreba în șoaptă ce să pregătească pentru o masă așa deosebită.

– Baroanei de Trebenau trebuie să-i placă foarte mult la noi, Fanny, îi șopti la rândul ei Carry. Atât de mult, încât să vrea să rămână aici.

Capitolul 8

Bucuria revederii încălzise atmosfera, dar Ludwig Rittner își amintise că trebuie să tulbure dulcea revedere cu gândurile triste care-l măcinau de ceva vreme, iar Carolin se gândea tot mai intens la Ștefan Roland.

– Mai întâi vreau să-l chem la raport pe Hasso, să-l iau la întrebări, explică ea.

– Te ostenești degeaba, Carry. Nu e de găsit, L-am căutat până m-am plictisit.

– Nu-l înțeleg de fel, spuse Carolin nervoasă. Nu există nici un motiv pentru care să-și facă probleme cu declarația. Oricum, eu suport consecințele. Tată, nu se poate să-l lăsăm pe Ștefan Roland atâta timp în incertitudine.

– Nu vreau asta cu nici un chip, dar nu vreau să te vâr nici pe tine în bucluc, și nici Ștefan nu dorește acest lucru.

- Ai vorbit cu el, tată?
- Desigur.
- Acum, chiar așa de natural nu mi se pare, Ludwig, interveni Heli.
- De ce nu?
- Carry mi-a povestit că de-abia îl cunoașteți.
- Mie îmi e suficient pentru a cunoaște un om, mai cu seamă dacă îmi e simpatic. Nici pe tine nu te-am cunoscut prea mult timp, Heli. Sunt oameni pe care după ce i-ai întâlnit, chiar din ziua următoare nu-ți mai poți aminti nici numele lor.
- Și mie îmi place de el, tată, spuse Carolin încet. El o măsură îndelung, cu o privire cercetătoare.
- Este o poveste foarte neplăcută, micuț. El a fost angajat la Ehlers și n-apucase să-i spună încă ceva lui Arno despre plecare.
- Capul Carolinei se întoarse grabnic și continuă:
- Pentru că a venit la tine să participe la interviu?
- Poate și din cauza asta, poate și fiindcă pe tine nu te-a durut inima să-i dai papucii fiului lui Ehlers.
- Asta e chiar de tot râsul, spuse Carolin. Dar nu i-am dat nici o speranță!
- Asta n-are nici o importanță, fu de părere Ludwig.
- După cum am mai afirmat, vreau să-l văd mai întâi pe Hasso, spuse Carry hotărâtă. Am plecat după el.
- Nu-mi place deloc ce faci, îi mai spuse tatăl.

– De ce nu? Trebuie să se arate la față. Promit că am să-i vorbesc frumos.

Abia apucase să iasă pe ușă, și doar după câteva minute se întoarse.

– Unde e mașina mea? întrebă iritată.

Ludwig avusese atâtea gânduri în cap zilele acestea, că nu se gândise o clipă la mașina Carolinei.

– Hasso nu mi-a spus că a adus mașina înapoi, își aminti el.

– Asta e de-a dreptul neobrăzare, se enervă Carolin. Cine se crede de fapt?

– Mai mult decât îmi place să spun, răspunse Ludwig. M-am gândit îndelung și la el, Carolin.

– E cel mai bun moment pentru a trage linie și a clarifica lucrurile, explodează Carolin. Pot să iau mașina ta, tată?

– Nu e mai bine să-i telefonezi? Deși, îți repet, mi-a fost imposibil să-l găsesc.

Carolin reflectă.

– Începe să nu-mi mai placă treaba asta. Voi pune tinerelul la punct.

Și așa, Ludwig Rittner rămase uluit, în timp ce Heli râdea în spatele său, căci Carolin, plină de energie, îl găsi pe Hasso imediat.

Ce-a spus el la telefon, desigur că n-aveau cum să audă, dar răspunsurile Carolinei și întrebările ei fură foarte clare și la obiect.

– Da, desigur, sunt încă la Kärnten, spuse ea. Am sărbătorit logodna Tinei. Acolo, totul e în ordine, Hasso? Asculta serioasă răspunsul, dar jocul mimicii ei vorbea de la sine.

Ochii ei aruncau fulgere când în sfârșit așeză receptorul în furcă.

– Desigur, totul e în ordine, așa spune el. Am rămas mută în fața atâtor minciuni. Acum însă vom da la iveală totul; tată, îmi pare foarte rău, dar vreau s-o rog pe Heli să meargă cu mine. Ți-e oare prea greu, Heli, după cât ai șofat?

– Nu, scumpa mea. Singură oricum nu te-aș fi lăsat.

– Vin și eu cu voi, completă Ludwig imediat.

– Trebuie însă să fim precauți, să nu-și dea seama de la început despre ce-i vorba. Mă crede încă la Kärnten. Tare sunt curioasă ce mutră o să facă.

Hasso își avea încă locuința în casa părinților lui, din care o mare parte fusese deja închiriată. Ludwig Rittner se ocupase cândva să-l ajute ca să nu fie vândută. Era deprimant pentru el să constate cât de necuviincios îi mulțumea acum Hasso.

Carolyn clocotea de mânie și se mai lumină la față doar când își văzu pe neașteptate mașina, lăsată în fața casei lui Hasso.

– Oprește, tată, ultima bucată de drum vreau s-o parcurgem pe jos, spuse ea. O iau înainte.

Apoi îl văzu pe Hasso ieșind din casă și nu era singur. O tânără veselă se agăța de brațul lui. Carolyn îi luă urma, iar Ludwig Rittner puse iar automobilul în mișcare.

Hasso rămase blocat când se văzu brusc înconjurat. Nu fu în stare să articuleze nici un cuvânt, iar fata, care după cum arăta părea mai degrabă o prostituată, începu să-și tragă din greu răsufllarea.

– Soarecii se prind cu slănină, spuse Carolin rece, și Heli trebui din nou să se mire, căci nu și-ar fi imaginat o astfel de reacție. După cum vezi, nu sunt în Kärnten, continuă Carolin repede. Iar aici nimic nu este în ordine, după cum m-ai informat. Apoi se uită la mașină. N-aveai dreptul să umbli cu ea. Trebuia să duci mașina la verificat.

– Ce, sunt angajatul tău? îndrăzni obraznic Hasso.

– Ești angajatul tatălui meu sau deja nu mai ești, spuse Carolin rece. Fata îl privea pe Hasso uluită.

– Ești un fanfaron de tot răsul, îi spuse aceasta. Și apoi se făcu nevăzută. Nimeni nu încercă s-o rețină.

Hasso stătea umil ca un pudel.

– Pot să-ți explic totul, îndrăzni el.

– Asta n-o cred, spuse Carolin sarcastic. Totul, precis nu poți să-mi explici. Dar ai să-mi explici de ce l-ai lăsat să stea sub semnul îndoielii pe Ștefan Roland.

– Doar din cauza ta, Carolin. I-am explicat deja tatălui tău că va fi foarte neplăcut pentru tine să dau această declarație, gândește-te puțin.

– Nu trebuie să te arăți preocupat de grija mea, bufonule, îi răspunse furioasă Carolin. Știu exact că te-ai așteptat ca tata

să-ți ofere postul de director, de parcă l-ai merita. Uite că nu-ți reușește tot ce pui la cale! Și acum, încă ai tupeul să te plimbi cu mașina mea, cu toate fetele de doi bani.

– Hai să lăsăm asta, Carolin, interveni Ludwig Rittner. Despre cele câteva puncte voi discuta eu mai târziu pe îndelete cu Hasso. Mai întâi, mâine dimineată merge cu tine direct la Poliție, să dea declarație despre accident.

Hasso strânse din ochi.

– Da, v-am promis asta, domnule Rittner, răspunse el cu o privire spășită. Voi spune că trebuia să ne grăbim pentru ca să nu piardă Carolin avionul. Altfel aș fi putut să opresc.

Carolin rămase stană de piatră.

– Mincinosule, strigă ea. Secătură! Unde erai când tata nu te-a putut găsi atâta vreme?

– Nu te enerva, Carry, interveni Ludwig calm. Nu mă las eu intimidat. Despre asta se discută altfel. Cheia mașinii, domnule Wieland și acum puteți să vă căutați altă slujbă.

Cu această discuție, lui Hasso îi fu foarte clar că nu mai avea nici o șansă în fața lui Ludwig Rittner. Și atunci, încercase o nouă lovitură.

– Ești mai prost decât credeam, îi spuse și Carolin.

Apoi se urcă la volanul mașinii sale și porni. Ludwig și Heli o urmară.

– Poate fi un tip periculos, Ludwig, spuse Heli îngândurată.

– Asta îmi este foarte limpede, draga mea.

Dar pentru mine contează doar faptele. E bine că fata mea, Carolin, s-a decis să-l oprească. Ai văzut că ea nu și-a făcut probleme, dacă faptele erau evidente.

– O iubești foarte mult, Ludwig, spuse încet Heli.

– Sigur că o iubesc mult, dar nu vreau să mușamalizez nimic. Între noi n-au existat niciodată lucruri neclare. Carolin gândește exact ca mine. Răspundem pentru greșelile noastre.

– Asta vroiam să aud, spuse Heli. Tu nu m-ai înșelat în nici o privință, Ludwig. Ești exact cum te-am păstrat în amintire.

– Și eu care credeam că m-ai șters complet din amintire după tot carambolul cu tatăl tău. Atunci am fost foarte furios pe el, pentru că nu m-a crezut că avusesem într-adevăr pană la mașină.

– Și din cauza unor astfel de nimicuri ne-am distrus relația, spuse ea meditănd.

– Așa crezi? Întrebă el mânios.

– Ce-ai vrea să facem acum, Ludwig? Suntem amândoi în toamna vieții. Ai fost fericit în căsnicie?

– Carla a fost un om extraordinar, Heli.

– Și Fiffi al meu, spuse ea încet. Îi plăcea de tine, Ludwig.

– Dar nici nu mă cunoștea, se miră el.

– I-am povestit atât de mult despre tine! Tu n-ai vorbit cu Carla despre mine?

– Era foarte geloasă. Dacă aș fi încercat doar să-i spun cât de plină de viață și de năzdrăvană era micuța Heli, i-aș fi făcut

un mare rău. Am iubit-o prea mult ca s-o supăr. Și apoi, am trăit cea mai mare supărare a vieții mele când a plecat pe o cale fără întorcere.

Inima lui Heli începu să bată mai repede.

– Și n-a mai existat nici o femeie în viața ta? Întrebă ea direct, dar tremurând.

– Nu, mi-a lăsat și un fiu. Am avut și un fiu scump. Mă iubea tare mult. Mă aștepta totdeauna să mă întorc acasă. Avea abia doi anișori și mă aștepta cu dor în pragul ușii, cum auzea zgomotul mașinii. Într-o zi la fel de ploioasă ca cea de azi, a venit în fugă să-mi iasă în cale. Eu nu l-am văzut. Trebuie să-ți imaginezi, Heli, am trecut cu mașina peste propriul meu fiu. Era atât de mic și nu s-a mai putut face nimic pentru el. A murit.

Heli răsuflă greu.

– Carolin știe? Întrebă ea cu voce stinsă.

– Ar mai fi putut oare să mă iubească? N-am vrut să pierd și dragostea ei. Carla a murit într-un sanatoriu de boli nervoase. Nu m-a putut ierta niciodată. Nici eu nu mi-am putut ierta groaznica faptă, deși încerc să vorbesc deschis despre ea. Dar trebuia să trăiesc pentru Carolin. Nu doream să rămână un copil orfan. Apoi făcu o pauză. Trebuia să-ți spun toate astea înainte să-ți risipești sentimentele cu mine, Heli.

Ușor ca un fulg, Heli își așază mâna pe brațul bărbatului, ca el să nu se simtă îndepărtat și să simtă că are încrederea ei, iar ea nu-l va părăsi la greu.

- Cât a trecut de-atunci, Ludwig? întrebă ea.
- Douăzeci și cinci de ani.
- O treime din viața unui om, care ar fi capabil să atingă această vârstă. Acum ai cincizeci și opt de ani.
- Ai o memorie foarte bună, Heli.
- În concluzie, îți pot spune că tu ai fost prima mea dragoste, răspunse ea încet destăinuirilor lui, și poate cea mai mare iubire. Acum însă, nu vreau să fiu sentimentală. Sunt fericită că putem sta de vorbă împreună.
- Tu n-ai idee ce înseamnă pentru mine să te revăd, Heli, răspunse el. Mă găseam într-un adevărat conflict cu mine însumi. Poate Ștefan Roland este într-adevăr vinovat de accident? Poate că vrând să ajungă la aeroport, Carolin mergea mult mai repede? Poate Hasso n-a fost corect, deoarece nu s-a prezentat să dea declarație cum îmi doream eu?
- Carry nu minte, spuse Heli. Și în afară de asta, inimii ei i-e frică să nu-l piardă pe Ștefan Roland, dragă Ludwig.
- Inimii ei? Dar l-a văzut doar câteva minute!
- Câteva minute pot să decidă uneori pentru o viață întreagă, scumpul meu. Dar sper să nu-i povestești Carolinei ce ți-am destăinuit. Apoi pierdură din ochi mașina roșie a Carolinei. Nu se afla parcată nici în fața casei, unde o lăsa de obicei, făcând un mic ocol.
- Poate a plecat să facă un tur pentru a-i verifica siguranța la mers, spuse Heli. Am toată încrederea în fata ta.

Nu-ți mai face iar griji, Ludwig.

– Totul pare mult mai simplu de când ești aici, Heli, spuse el și își așează brațul peste umerii ei în timp ce intrau în casă.

Carolyn văzuse o cabină telefonică și se opri lângă ea. Observase că mașina tatălui ei o luase înainte, fără să reducă viteza.

Întreaga lui atenție e îndreptată acum spre Heli, gândi Carolyn și un zâmbet larg îi înflori pe buze.

Răsfoi cartea de telefon agățată în cabină și căută adresa lui Ștefan Roland. O găsi foarte repede, căci exista un singur Ștefan Roland în carte.

Aruncă două monezi în cutia de telefon, iar degetele îi tremurau încă în timp ce forma numărul. Nu răspunse însă nimeni. Mai încercă o dată.

Acum, răspunse o voce joasă, caldă.

– La telefon Carolyn Rittner, spuse ea încet. Aș vrea să vorbesc cu dumneavoastră, domnule Roland.

– Unde și când? întrebă prompt acesta.

– Vin la dumneavoastră, dacă nu vă deranjează.

Ce se petrecea în sufletul lui Ștefan, nici el nu realiza. Răspunsul lui veni însă la fel de prompt.

– Sunt acasă.

– Aș vrea să clarificăm unele lucruri, motivă Carolyn. Vin imediat.

Acum, el sta la fereastră și se gândea: "Oare ce-o vrea?"

Văzu sosind automobilul roșu și urmări cum Carry coborî din el, apoi o observă în timp ce verifica numărul casei. Se trase repede din fața ferestrei.

Câteva minute mai târziu se afla în fața lui, palidă, cu ochii încercănați de oboseală și nesomn și totuși atât de minunată încât i se tăie răsuflarea, deoarece în privirea ei citi ceva care-l puse în încurcătură.

Carolyn își privea pantofii ca o școlăriță care trebuia să le spună părinților că a luat o notă proastă.

– Am fost plecată în Kärnten, iar între timp am aflat de dificultățile prin care treceți, domnule Roland, spuse ea dintr-o suflare. Prietena mea s-a logodit acolo. Îmi pare foarte rău că domnul Wieland nu s-a prezentat să dea nici o declarație. Vroiam doar să vă spun că totul se va clarifica mâine dimineată.

– Îmi dați voie să vă invit înăuntru? întrebă Ștefan. Ce vreți să declarați? Am discutat doar cu tatăl dumneavoastră. Dânsul nu dorește să vă implice în cercetarea acestui nefericit accident.

– Ce înseamnă să nu mă implice? Nu pot să stau deoparte când o femeie a fost grav accidentată.

Am greșit că nu am oprit.

– Ați fi putut pierde avionul, spuse Ștefan.

– Și ce dacă! Dumnezeu, câteodată asta îți poate aduce noroc.

– Dar nu aveți de unde să știți că era vorba de mine și de mașina mea.

– Ba da, v-am recunoscut. Știam precis. Hasso chiar a spus că poate ați lovit un câine. Dar totul s-a petrecut atât de repede. Astăzi, văd lucrurile cu totul altfel.

– De ce? întrebă Ștefan aspru.

– Nu pot să vă explic doar în câteva cuvinte. Îl privi parcă implorând. Dar doream neapărat să vă explic.

– Nu-mi datorați nici o explicație, stimată domnișoară. Nu aveți nici un motiv să luați cunoștință de acest nefericit accident și să vă sacrificați timpul pentru acest lucru. Cred că totul se va lămuri fără să fiți implicată și dumneavoastră.

Privirea Carolinei era atât de pătrunzătoare, încât bărbatul făcu un pas înapoi.

– Acum, vreau să vă spun un lucru, domnule Ștefan Roland, spuse ea tremurând de enervare. Puteți crede că vreau să-mi apăr pielea, dar nu este adevărat. Eu ...

În acest moment, sună telefonul. Se aștepta din nou ca cineva să dorească să-i strice dispoziția, căci pentru Ștefan devenise aproape o obișnuință, ajunsese omul cu încurcături. Când auzi însă vocea Silkei, îi veni să pună receptorul înapoi în furcă. Dar la ce i-ar fi folosit?

– Vroiam să știu doar dacă ești acasă, Ștefan, spuse ea. Vin imediat la tine. Și închise.

Acum, se afla într-o dilemă foarte serioasă.

Nu putea pur și simplu s-o dea afară pe Carolin și oricum ar fi fost ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit.

Dar cum se va descurca oare cu amândouă, când Silke se anunțase că vine și o cunoștea destul de bine ca să-și imagineze cum va reacționa.

– Aș dori să vă explic și eu ceva, stimată domnișoară, spuse el cu o voce ușor voalată. La telefon era Silke Ehlers. Am fost prietenul ei. Vrea neapărat să vină încoace. Nu știu ce vrea de la mine, dar nu doresc să vă pun într-o situație penibilă, să vă găsească în locuința mea.

– Vreți să-mi dați de înțeles că ar trebui să plec, spuse Carolin agresiv. Și dacă nu vreau să plec?

– Dumneavoastră n-o cunoașteți pe Silke Ehlers, murmură el.

– O, ba da, o cunosc bine. O cunosc chiar foarte bine, îl cunosc și pe fratele ei foarte bine, poate nu chiar atât de bine pe cât și-ar fi dorit el și tatăl lui. Ați spus, dacă nu mă înșel, că ați fost prieten cu Silke? Și nu mai sunteți?

Nici nu-și imagina că lupta acum pentru el, iar el părea că n-are habar. Nici în vis nu-și închipuise că așa ceva ar fi posibil.

– Nu, s-a terminat definitiv, răspunse el hotărât.

– Și atunci, ce vrea de la dumneavoastră?

– Nu știu, răspunse el adevărul adevărat. A spus doar că vrea să vină încoace și a închis.

– Și dumneavoastră vă simțiți jenat dacă mă găsește aici?

– Din partea mea, nu. Înțelegeți-mă, însă. Știe că m-am angajat în urma aceluiași interviu la firma tatălui dumneavoastră și n-aș dori ca datorită prezenței dumneavoastră aici să tragă concluzii greșite.

Carolyn nu știa ce se petrece cu ea, dar o cuprinsese o furie arzătoare și o dorință aprigă ca acest Ștefan Roland să fie pus să aleagă. Cât risca ea nu se gândise, chiar și la unele tratative acționa astfel. Vroia să știe imediat cum se va comporta el, iar răspunsul la această întrebare avea să fie decisiv.

Deja se sună la interfon. Nu mai era timp pentru nici o altă explicație.

Ștefan nu se grăbi să deschidă.

– Pur și simplu nu-i deschid, spuse el iritat.

– Ba da, deschide-i, spuse Carolyn.

– Vreți să vă ascundeți undeva? Întrebă el.

– Nici nu mă gândesc.

– Ce intenții aveți, Carolyn? îi spuse el pentru prima dată pe numele mic, deoarece ceva din privirea ei părea să-i ceară acest lucru.

– Vreau să-i spun că vă iubesc și că mă căsătoresc cu dumneavoastră, îi explică fără echivoc Carolyn, apoi deschise singură ușa.

Nu putuse să ia în calcul exact cât timp durează până ajunge liftul în dreptul etajului, dar nu mai era în stare să gândească altceva decât că privirile lor se vor întâlni.

– Și dacă am să iau în serios cuvântul dumneavoastră? întrebă Ștefan.

Acum, Carolin izbucni în râs.

– Asta și sper.

Tocmai atunci ajunse și Silke. Carolin se ascunse foarte repede în spatele studioului.

"Trebuie să vorbesc ceva cu tine, Ștefan", o auzi spunând pe Silke și apoi aceasta intră în cameră. Dar rămase stană de piatră.

– Ce înseamnă asta? strigă ea furioasă.

– Te deranjează prezența mea? o întrebă Carolin.

– Ai închis telefonul prea repede, Silke, îi spuse Ștefan.

– Ștefan tocmai vroia să-ți spună că sunt aici, îi explică liniștit Carolin. Ia loc.

Silke înghiți în sec. Trebuie că fusese o lovitură destul de puternică pentru ea, și, luată pe nepregătite, nu-și mai găsea cuvintele.

Carolin încerca s-o privească pe Silke obiectiv. Trebuia să accepte că era o fată drăguță, foarte îngrijită, fără a fi exagerat de aranjată. Că nu era prea inteligentă, asta știa bine Carolin. Se putea observa asta și fără a avea un contact direct cu ea. Carolin era mai mare ca ea doar cu un an și cunoștea că Silke fusese la mai multe școli fără a obține merite deosebite.

Nu vroia să fie nedreaptă, dar era hotărâtă s-o dea la o parte din calea lui Ștefan. Avea de asemenea sentimentul că Silke

pierduse orice șansă de a se mai apropia de Ștefan. Prin natura firii sale, Carolin era atât din punct de vedere a priceperii în afaceri cât și intelectual, o adevărată fiică a Evei. O ființă cu totul aparte și plină de farmec, după cum stabilise Ștefan de la prima întrevvedere. De atunci, se putea spune că-i lăsase o impresie puternică.

Și Silke părea că simțise că șansele sale sunt aproape nule, dar în aceste clipe dovedi un comportament la care nimeni nu s-ar fi așteptat.

– Scuză-mă, Carolin, spuse ea, dar prezența ta aici m-a surprins.

Această constatare, deloc agresivă, îi contrarie atât pe Ștefan cât și pe Carolin.

– Asta pot să înțeleg, răspunse Carolin deja mai calmă, și pot să-ți dau o explicație pentru asta. Am fost martoră a accidentului în care Ștefan a fost implicat. Eram pe drum spre aeroport. Dar pentru că nu mi-am imaginat că accidentul ar fi fost atât de grav, mi-am continuat drumul pentru a nu pierde avionul. Când, ulterior, am auzit de la tata despre toată grozăvia, m-am întors.

Acum am venit la Ștefan să-l asigur că mă voi duce să dau declarație.

– Ceea ce spui pare a fi demn de încredere, spuse Silke. Acum arăta atât de deprimată, încât și Carolinei îi părea rău pentru ea.

– Am constatat că ne simpatizăm reciproc, continuă Carolin brusc. Așa încât Ștefan mi-a permis să-i spun pe nume. E adevărat, Ștefan?

El aprobă, de-a dreptul tulburat. Silke nici nu se uita la el, era captivată total de Carolin.

– Pare o simpatie destul de puternică, spuse Silke ironic.

– Da, e o simpatie puternică, întări Ștefan cu o expresie foarte serioasă.

– Ar trebui să presupun că te-ai prezentat la interviu la firma Rittner din cauza Carolinei? Întrebă Silke.

– Asta trebuie să neg cu hotărâre, interveni Carolin. Ne-am cunoscut pentru prima dată în biroul tatălui meu, după ce se semnase contractul de angajare.

Privirea Silkei se întoarse spre Ștefan.

– E adevărat, confirmă el.

– Și contractul rămâne valabil? Întrebă Silke.

– Da, rămâne valabil. Nu există nici un motiv pentru a fi anulat, spuse Carolin.

– Atunci pot pleca, spuse Silke, aruncându-și ostentativ capul pe spate. Vroiam să-ți spun doar că tata se oferea să-ți dea postul de director. Și mai doream să-ți spun că mă voi logodi în curând cu Friedhelm de Reichert. Apoi privirea i se opri ca din greșeală asupra Carolinei. Ar trebui să știi că între mine și Ștefan există încă o relație foarte strânsă.

– Știu asta, spuse Carolin calm. Îți doresc mult noroc, Silke.

– Trebuie să-ți mai spun că Jörg a hotărât să divorțeze, dar dacă tu nu mai ești liberă ...

– I-am spus foarte clar o dată că nu mă voi căsători cu el, Silke; dacă dorește, pot să-i spun același lucru și a doua oară. Are doar o soție foarte drăguță, nu trebuie să te desparti imediat ce ai o neînțelegere în familie.

Desigur, pe Silke a costat-o mult această stăpânire de sine, pentru ca acum să zâmbească, dar reușise să-și facă astfel o ieșire onorabilă.

– În realitate te potrivești mai bine cu Ștefan decât mine, mai comentează ea, doar că să mai arunce o înțepătură. Atunci, și eu vă urez mult noroc.

– Mulțumesc, răspunse Carolin râzând, în timp ce Ștefan rămăsese de-a dreptul blocat.

Capitolul 9

– Cât respect, cât respect, comentă Carolin încet după ce Silke plecase. N-aș fi crezut-o capabilă de atâta stăpânire de sine, dacă e să fiu corectă. N-a ratat nimic.

– Chiar înainte de a afla că legătura noastră nu era atât de puternică precum părea la prima vedere, Carolin, spuse și Ștefan neliniștit.

– Despre asta vom discuta mai târziu, dragă Ștefan, propuse Carry, în liniște și după ce va mai trece un timp. În esență, pe mine nu mă interesează ce a fost, dar sunt foarte interesată de ce va urma. Că mă consum mult mai mult decât Silke, asta nu e de discutat.

Privirile lor se întâlniră și, involuntar își întinseră mâinile unul spre celălalt. După un moment de emoție, Ștefan spuse:

– Nu vei retracta ce ai spus mai devreme, Carolin?

– Nici nu mă gândesc, șopti ea și apoi se lăsă cuprinsă de brațele lui, de parcă gestul trebuia să pecetluiască cele spuse. Își lăsă ușor capul pe pieptul lui, în dreptul inimii, și o ascultă cum bate sălbatic de emoție. Pentru mine, tu însemni totul, Ștefan, șopti ea.

– Sunt gata să însemn totul, murmură el.

– Dacă iubesc pe cineva sunt gata să trec și prin zid și nu-l mai las să plece.

– Sper din toată inima, spuse el cu o duioșie fără margini. Sper că nu va fi doar un vis pentru toate nopțile de nesomn, Carolin.

– Nici eu n-am prea dormit, iar dacă e un vis, atunci nu vreau să mă trezesc niciodată, îi murmură ea la ureche înainte ca buzele ei moi și catifelate să accepte sărutul.

Acesta era însă adevărul. De visat, visase toată noaptea petrecută la Kärnten, visase cu ochii deschiși, iar acum se simțea plutind și, fericită, ar fi dormit cu mare drag în brațele lui, dar își aminti că mai existau tata și Heli.

– Chiar nu pot rămâne la tine, spuse ea duioasă. Cel puțin nu acum. Se prea poate ca tata și Heli să mă fi dat dispărută. Pot să dau un telefon, Ștefan?

– Ai voie orice, răspunse el.

– Nu spune asta. Nu știi de ce sunt în stare, râse ea viclean. Sunt într-adevăr îngrozitor de dominatoare. Tata nu încearcă să mă contrazică niciodată.

– Mie îmi va fi de-ajuns dacă el nu te contrazice când ai să-i explici că vrei să fii soția mea.

Ea îi aruncă o privire ștregărească.

– Asta va trebui să-l întrebi tu personal.

– Și dacă va spune nu?

– Precis nu va spune nu, răspunse ea izbucnind într-un hohot de râs. Nu va vrea să mă piardă. Acum însă, hai să ne oprim cu prostioarele, Ștefan. Dacă Heli îi va umple golul pe care i l-a lăsat viața de până acum!

– Cine este de fapt Heli? întreabă Ștefan

– Am să-ți povestesc după aceea. Acum, să dau întâi telefon și să controlez care mai e starea.

Heli se pricepuse să nu-l lase pe Ludwig să se lase cuprins de neliniște și tristețe. Când Carolin telefonă, tocmai deschideau a doua sticlă de șampanie. Revederea trebuia să fie sărbătorită, iar afacerile Carolinei, care păreau importante, trebuia să fie trăite personal de ea, așa se obișnuise Ludwig Rittner.

– Când te putem vedea alături de noi? o întreabă el.

– Există două posibilități, tată, spuse Carolin.

Fie vin acum și-l aduc și pe Ștefan cu mine, fie vin mai târziu.

– Atunci, să facem un compromis, Carry. Vino mai târziu împreună cu Ștefan. Să spunem pe la ora nouă?

– De acord, tată, doar dacă e și el de acord.

– Hei, atunci trebuie să rezolvi treaba asta, spuse Ludwig Rittner râzând.

Carolin râse și ea.

– Ai să devii cel mai iubit socru pentru Ștefan, spuse ea. Așteptați-ne atunci pe la nouă. Așadar, ne mai rămâne cam o oră să ne cunoaștem mai bine.

Ștefan nu putu să spună nimic. Scutură doar amuzat din cap.

– Ți-ai pierdut limba? îl întrebă Carry.

– Poți face orice cu tatăl tău, constată el, de-a dreptul uluit.

– O, nu, dacă e vorba de afaceri, poate deveni foarte dur. Ai să bagi de seamă imediat. Eu primesc doar salariul meu. În privința asta, totul este foarte corect.

– Vrei să spui că voi n-ați discutat împreună cu cât trebuie să fiu plătit?

– Asta vom mai vedea. Atâta timp cât nu vom avea copii, am să mă plictisesc de moarte dacă va trebui să stau acasă toată ziua. La gătit nu mă pricep deloc, Ștefan.

– Asta se poate învăța. Eu știu să gătesc.

Ea zâmbi.

– Atunci, am să învăț, spuse ea. Dar trebuie întotdeauna să știi pentru cine faci asta. Acum, însă, trebuie să facem ceva pentru tata. E un tată minunat, dar cum n-am suficient timp pentru el, va sta cu noi. Crezi că o baroneasă de Trebenau va vrea să-și schimbe numele cu Rittner?

– Nu cunosc nici o baroneasă, spuse Ștefan. Dar asta n-are legătură cu numele, nici cu banii, ci doar cu dragostea, Carolin.

– Îl iubește, spuse Carolin visătoare. A fost prima ei iubire. Apoi făcu o pauză. Și tu ești prima mea iubire, Ștefan. Te iubesc atât de mult! Cuvintele ei deveniră tot mai șoptite. Nu-mi pot explica de ce, dar cu tine totul mi se pare atât de firesc.

– Nu trebuie să cauți explicații, Carolin, răspunse el tot în șoaptă. Este un dar minunat pe care nu-l merit.

– Oare nu mă poți iubi? îl întrebă ea ezitând.

O luă strâns în brațe.

– Ar trebui să fiu complet nebun, răspunse el. Și dacă Gerda Geissler n-ar fi atât de bolnavă, ar trebui să mulțumesc cerului pentru acest accident care mi-a deschis ochii. Se spune că revenirea conștiinței este primul pas spre însănătoșire, și el a fost făcut. Dar mai întâi trebuie să câștig încrederea ta.

Ea râse duios.

– Oricum, inițiativa a pornit de la mine. Am fost ferm decisă s-o scot pe Silke din peisaj. Nici n-am crezut că va fi atât de ușor.

– Ne despărțisem deja de vineri. Acum, nu pot decât să mă bucur. Spune-mi însă, ce va crede tatăl tău despre mine.

– Va crede înainte de toate că fiica lui a avut din nou ochii ageri. Și s-ar putea întâmpla ca și el să se bucure că în această lume imensă există cel puțin un bărbat în afară de el, desigur, pe care să-l pot iubi. Mi-ar fi părut foarte rău dacă te-ai fi decis pentru Silke.

Comentariul îi provocă un sentiment neplăcut, căci îi aminti cât de hotărât fusese să se însoare cu Silke. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Carolin continuă:

– Acum sunt foarte bucuroasă că ne-am întâlnit înainte să te fi căsătorit cu ea, mai spuse ea și se opri. Aș putea spera că și tu gândești la fel?

– Eu mulțumesc din suflet destinului, răspuse Ștefan. Va mai dura un timp până când mă voi putea bucura din plin de această fericire ivită în toată nefericirea mea.

– Acum ne vom putea acorda un timp mai relaxat, spuse și ea, oftând cu ușurare. De fapt, totul este foarte simplu, dacă nu-ți creezi singur probleme dinainte.

– Ești o creație rară și minunată a Domnului, spuse Ștefan gânditor. N-aș fi crezut niciodată că există o ființă atât de minunată ca tine, dacă n-aș fi trăit asta pe propria mea piele și n-aș fi fost atât de surprins.

Cât de fericită o făcură aceste vorbe venite din adâncul inimii, și spuse cu atâta sinceritate!

În clinica doctorului Behnisch, nimeni nu simțea că este duminică; cu excepția afluenței de vizitatori, era la fel de multă agitație ca în orice zi de lucru.

Pe moment, aveau atât de multe cazuri grele și foarte grele, încât doctorii și surorile nu-și puteau acorda nici o clipă de odihnă.

Așa că nimeni n-o putea supraveghea tot timpul pe Gerda Geissler. Când Jenny Behnisch auzi gălăgie în camera acesteia, porni cu pași grăbiți să vadă despre ce e vorba.

– Doctorul Norden, gema Gerda. Doctorul Norden trebuie să vină.

Jenny se aplecă asupra bolnavei.

– Sunt doctorița Jenny Behnisch, doamnă Geissler. Aveți dureri?

Mai întâi, se gândi să iasă să se intereseze dacă Gerda poate vorbi sau dacă nu cumva delirează.

– Numai doctorul Norden, șopti Gerda. Trebuie să-i spun ceva.

Era ora zece seara, dar Jenny știa că doctorul va veni imediat dacă este chemat. Pulsul Gerdei era destul de lent. După o oarecare îmbunătățire a stării sale, părea că trece acum din nou printr-o stare critică.

– Îl chem pe doctorul Norden, îi spuse Jenny. Va veni imediat, doamnă Geissler.

Fața Gerdei se congestionă.

– Îmi pare rău, dar trebuie să vorbesc cu dânsul, murmură ea.

Jenny își făcea deja griji pentru Gerda. Putea doar să sperie că nu-l cheamă în zadar pe Daniel.

Acesta sosi repede. Jenny îl informă foarte repede despre starea doamnei Geissler. Nu vroia să piardă timp, căci se putea ca Gerda să intre din nou în stare de inconștiență. Dar așa cum se întâmplă în unele cazuri grave când s-ar părea că toate forțele de refacere au fost epuizate, apar forțe interne nebanuite care mobilizează bolnavul prin voința lui pentru împlinirea unei dorințe. Doamna Geissler se mobilizase să vorbească doctorului Norden.

Doctorul Daniel Norden se așează pe marginea patului și-i luă mâinile într-ale sale.

– Aici sunt, doamnă Geissler, spuse el hotărât, doctorul Norden, vroiați să-mi vorbiți.

Genele ei se ridicară încet, deschizând doar o fantă. Se părea că și această mișcare îi ceruse un mare efort. Apoi îl recunoscuse și coborî din nou genele. Acum, părea că se odihnește.

– Am fost la doctorul Leitner, spuse ea aproape în șoaptă, dar destul de clar. I-am spus că m-ați sfătuit să fac un avort.

– Știu, spuse el. Totul este în ordine, doamnă Geissler. Nu veți avea nici un copil.

Deodată, deschise ochii mari.

– Nu voi avea copilul? murmură ea.

– Nu. Și nu trebuie să vă agitați, spuse doctorul Norden liniștind-o.

– Fred a fost atât de furios, atât de vulgar, continuă ea cu o voce pierită. M-a lovit. Capul meu, oh, aceste dureri. Vroia să mă omoare. A spus ... buzele ei începură să tremure și un sughiț începu s-o scuture.

– Ce a spus? întrebă calm doctorul Norden. Trebuie să-mi spuneți!

– Ar fi vrut mai bine să mă omoare decât să suporte această rușine. Așa mi-a spus. Atunci, am fugit.

– Direct în fața primei mașini, spuse doctorul Norden.

– În fața unei mașini? N-am văzut nimic. Capul mă doare îngrozitor. Gândurile doctorului Norden lucrau iute ca fulgerul. Acum își putea explica rănirea atât de gravă din cauza loviturilor primite anterior.

– Cu ce v-a lovit Fred? întrebă el.

– Cu o sticlă. Era beat, ca de obicei. Nu vreau să-l mai văd. Nu vreau să vină la mine.

– Nu va veni, doamnă Geissler. Cum îl mai cheamă? Boehme?

– Da, Boehme. Fred Boehme. Dumneavoastră ați fost întotdeauna bun cu mine. Am fost atât de disperată și ...

– Acum totul e în ordine, doamnă Geissler, spuse doctorul Norden consolând-o. Nu trebuie să vă faceți nici un fel de griji.

Trebuie doar să stați liniștită, să vă refaceți.

– Totul s-a dat peste cap, șopti ea. Totul a fost distrus.

– Va fi din nou bine, spuse doctorul, dar nu fu deloc surprins când privi chipul istovit al femeii, care acum părea și mai pierit.

Întreaga discuție îi ceruse prea mare efort și nu era doar fizic foarte slăbită, era distrusă și sufletește.

Când venise prima dată la cabinet, era o tânără drăguță și plină de viață. Poate sperase prea mult de la viață, ca unele fete fermecătoare care se simt dorite de bărbați, speră la fericirea cea mare și sfârșesc distruse și înșelate în așteptări deoarece nu-și găsesc niciodată bărbatul potrivit.

Totul a fost distrus, spusesese ea la final. În ciuda stării de neputință, părea să fi realizat, doar nu era așa că fiecare om are o soartă predestinată? Această întrebare și-o punea adesea doctorul Daniel Norden. Nu știa nimic despre dragostea care se înfiripase între Carolin Rittner și un bărbat aproape necunoscut care-i apăruse parcă din umbră, nu aflase că Heli de Trebenau nu se sfiise să revadă prima ei dragoste, nici că Silke Ehlers se decisese să se mărite cu Friedhelm de Reichert, deși nu nutrea nici cel mai mic sentiment pentru el?

El reflecta acum doar la situația Gerdei, care fusese atât de sigură că a găsit bărbatul capabil s-o facă fericită deși nu-l căutase cu tot dinadinsul și nu era pregătită pentru aceasta, și în final totul fusese doar o aventură cu final urât.

Când apoi îi spuse prietenului său, doctorul Dieter Behnisch că trebuie s-o consulte din nou dacă n-a suferit cumva înainte de accident o rană gravă la cap, acesta îl privi neîncrezător.

– M-aș fi gândit și eu dacă observam ceva la radiografie, Daniel. Dar după cum pot să-ți dovedesc, nu se vede nimic, doar dacă nu ți-a dat cumva vreo informație.

– Când te gândești că existența unui om, poate chiar viața sa ulterioară depind de un nenorocit de accident, totul îmi provoacă fiori, spuse Daniel. Dacă moare, și Ștefan Roland rămâne cu sufletul încărcat de povara decesului ei, fără a fi măcar vinovat, nu pot doar să stau și să regret.

– Și dacă trăiește, va avea nevoie de mult ajutor. Cine i-l va oferi? Nimeni nu s-a interesat de ea. S-ar părea că nimeni nu este interesat de viața ei, Daniel. Și tocmai asta este important. Dacă tot n-are pe nimeni care să se zbată pentru ea, s-o ajute, mai bine te resemnezi.

Ștefan Roland nu era un om care să se resemneze, iar acum nici nu mai era singur.

– Înainte să-mi dau consimțământul, aș vrea doar să-ți dovedești dragostea și devotamentul, îi spusese calm și meditativ, Ludwig Rittner.

– Sunt gata, răspunsese Ștefan.

– În orice caz, sunt foarte surprins că fiica mea nu mai are răbdare, continuă Ludwig. Pentru ea există doar da sau nu.

– Și are dreptate, interveni Heli. Nu întotdeauna drumul lung duce la un final fericit.

În ochii ei se putea citi că știa bine ce înseamnă să parcurgi un drum lung pentru a obține fericirea. Deși pentru ei doi calea fusese cam ocolită și umbrită chiar de resemnare. O dragoste din tinerețe care s-a împlinit după mulți, foarte mulți ani, adusese multă fericire, iar pentru Carolin încoronarea acestei zile fu momentul când Heli o cuprinse în brațe și o întrebă:

– Ai fi de acord dacă aș vrea să rămân la voi pentru totdeauna?

– De acord e cam puțin spus, Heli. Noi, femeile, trebuie să ținem frâiele în mână pentru a urma drumul drept. Vremurile s-au schimbat.

– Da, dar suntem bucuroase și dacă le putem împrumuta unui bărbat demn și puternic, spuse Heli râzând cu poftă. Crezi că Tina e destul de puternică încât Franzl să se poată baza pe ea?

– Poate îl subestimezi, Heli, dar cred că amândoi au dovedit de atâta timp că se iubesc cu adevărat, iar ea a dovedit întotdeauna un respect deosebit pentru baroneasa de Trebenau.

– De aceea mă simt de două ori fericită, deși ea te-a adus doar ca s-o sprijini, pe atunci stăteam și judecam totul doar ca o mamă egoistă.

– Că fiul tău, Franzl, te iubește, e firesc, spuse Carolin, și Tina cred c-a înțeles deja acest lucru după ce te-a cunoscut. De obicei, părinții au un sentiment că ce e bun pentru copii e mult mai bun pentru puștani, așa s-ar exprima tata.

– Pot însă să-ți spun cu mare drag, micuța mea. Îmi place mult Ștefan.

– Și ție, Heli?

– Te înțeleg perfect. Dar trebuie să recunoști că va fi și mai puternic după ce va depăși toată încurcătura asta.

– Știu asta, Heli, și-mi doresc să se termine. Dar dragostea mea nu poate decât să-i probeze că așa va fi întotdeauna, că nu trebuie să înfrunte singur astfel de situații.

– Când crezi că aş putea să-i dovedesc și eu dragostea mea lui Ludwig? spuse Heli căzând pe gânduri.

Carolin îi dădu o sărutare.

– Cum crezi că s-ar fi simțit tata dacă m-aș fi căsătorit înainte de a te fi regăsit pe tine? Totul a venit la timp. Vreau să spun că trebuie să fim cu toții foarte bucuroși, Heli. Și Tina cu Franzl se vor bucura.

– Desigur, dacă vom sărbători două cununii o dată, spuse Heli visătoare.

– Și de ce nu trei? întrebă Carolin viclean.

Capitolul 10

Erau încă unele piedici de îndepărtat. În încercarea de a-l disculpa pe Ștefan, Carolin intrase acum într-un con de umbră, căci Hasso Wieland se arăta foarte negativist. Știa bine că se jucase cu Ludwig Rittner, dar tocmai de aceea credea că va putea să iasă în cele din urmă triumfător.

Nu avea însă idee cât de strânse deveniseră relațiile între Ștefan și Carolin și că aceasta nu făcea decât să-i înrăutățească situația.

În realitate, Carolin îl ținea sub strictă observație. Ea nu părea să regrete că nu fusese mai autoritară să-i fi impus lui Hasso să oprească la locul accidentului. Nici nu-i arătă în vreun fel că e singurul vinovat de comportamentul neloial.

Acum, ceea ce știa era că se jucase prea mult și că toate scuzele pe care încercase să le ceară Carolinei nu-i fuseseră de

nici un folos. Pentru el, exista doar înfrângerea amară că Ștefan nu căzuse în dizgrația lui Ludwig Rittner și urma să aibă încă una și mai amară când o văzu pe Carolin așteptată de Ștefan și plecând braț la braț cu acesta, fără a-i arunca măcar o privire.

Totuși, doar după declarația ei, Ștefan n-ar fi putut ieși de sub acuzații, dacă doctorul Norden n-ar fi făcut destăinuiuri în urma discuției sale cu Gerda Geissler.

Acum exista o altă imagine asupra faptelor, prin care Fred Boehme era acuzat ca făptuitor și tăinuitor. Acesta nici nu bănuia că domnul Klee îi luase urma și la prima plecare după droguri îl urmărea.

Așa intră unii oameni în cele mai mari necazuri, de exemplu Dieter Boehme, care de fapt n-avea nici un motiv să-și acopere fratele că nu fusese corect în relația lui cu Gerda. Intră însă în discuție și Arno Ehlers. Silke bombănea de zor. Dacă nu i-ar fi atras atenția, în sinea ei fierbea că Ștefan fusese prea repede scos de sub acuzare. Că era cuprins acum de o mare dragoste, nu vroia să creadă.

Cine-l pusese să se ducă la interviu la firma lui Rittner, pentru a dovedi tatălui ei că nu este un profitor?

Omul propune și Dumnezeu dispune, cât de adevărat era în cazul de față, nu mai dorea să recunoască. Furia ei se îndreptă mai întâi împotriva propriului tată, care avusese destulă grijă ca prin intermediul lui Dieter Boehme să reușească să-și apere pielea.

Arno Ehlers începuse să simtă pe pielea lui că și micile păcate pot avea urmări mari.

În ce privește viața pe care o dusesese această simpatică și atât de pricepută în meserie Gerda Geissler, știa doar Fred Boehme și nici nu se gândea să lase să se afle. Scăpase pentru moment de urmărirea domnului Klee. Își găsisese libertatea în zona din sud, cu o geantă doldora pe care Arno Ehlers se grăbise s-o umple. În bagajul lui se afla printre altele și jurnalul Gerdei, pe care îl luase cu sine nu din sentimentalism, ci pentru a îndepărta orice urmă. Dar nu-l distrusese, se gândea că s-ar putea să-i fie util mai târziu. N-avea scrupule. În timp ce stătea întins pe nisipul fierbinte, se gândea și spera că nu i se mai poate întâmpla nimic.

Uneori foarte bucuroasă, alteori foarte tristă, Gerda își notase în jurnal momentele vieții care ar fi fost desigur altfel dacă ar fi găsit bărbatul potrivit, capabil s-o înțeleagă și să-i ofere dragostea de care avea nevoie. Asta stabilise deja în meditația sa doctorul Norden.

Rătăcirile ei începuse când prima iubire o dezamăgise și o azvârlise într-un accident de circulație. Nici n-avusese vreme să se mire, dar cândva își va aminti și va reflecta cât de scurtă poate fi viața. Trebuise să afle cât de tare doare când oferise toată dragostea unui om care n-o merita.

Trebuia să trăiască, și-și aduna voința să trăiască cât putea de bine. Pe de o parte naivă și orășeană, pe de altă parte foarte

calculată și în deplină cunoștință a valorii lucrurilor, avusese parte să trăiască mereu alături de oameni căsătoriți care-i marcaseră nu puțin întreaga viață. Din afară părea destul de inteligentă, discreția ei fusese apreciată de un domn Grüner, de Dieter Boehme, chiar de Arno Ehlers, ca și de alții înaintea lor, până când în viața ei intrase Fred Boehme, un bărbat pe care-l găsea fermecător, o prezență agreabilă, un bun observator, un om umblat prin lume și mai cu seamă neînșurat.

Dieter Boehme i-l prezentase din propriul său interes. Fred Boehme i se păruse sortit. Dar lui nici nu-i trecea prin minte să ducă o viață tihnită într-un oraș oarecare, cu soție și copii. În sinea ei, Gerda spera să obțină cândva de la el acest lucru.

Că totul devenise altceva, știa acum doar Jenny Behnisch, care rămăsese lângă patul Gerdei de gardă, deoarece aceasta făcuse brusc febră. Știa acum și doctorul Behnisch, care aflase de rana de la cap provocată înaintea accidentului, și desigur doctorul Norden.

Dieter Boehme, domnul Grüner și înaintea tuturor Arno Ehlers, stăteau acum cu teama în suflet să nu se aple înțregul adevăr.

Silke își surprinsese tatăl cu o amenințare bine gândită.

– Crezi că am să rămân de batjocură dacă Ștefan se însoară cu Carolin? îi spusese ea. Vreau să devin doamna de Reichert înainte să aibă loc căsătoria lor.

– Ar fi trebuit să te gândești la asta ceva mai din timp, răspunse tatăl, dar broboane de sudoare generate de frică îi acoperiseră deja fruntea, căci nu uitase că Silke știa destule despre el, ceea ce nu era deloc bine.

– Nu m-am gândit că Ștefan își va juca șansa cu atâta sânge-rece.

– Rămâne întrebarea dacă și Rittner bătrânul e de acord cu asta, încercă el să-i explice. De această dată, fața lui luă o culoare stacojie, amenințătoare, dar Silke nu-l luă în seamă.

– Carolin decide singură ce vrea, și tatăl ei îi va da încuviințarea. Dacă vrei să știi, nu face deloc o afacere proastă cu Ștefan. Tu te-ai înconjurat mereu de oameni slabi, tată. Ar trebui o dată să te trezești. Îmi pot însă imagina că doar așa poți ține oamenii mereu sub presiune și n-aveai oricum nici o intenție să-i dai postul de director lui Ștefan, care l-ar fi meritat cu prisosință. Totul a ajuns astfel pentru că n-ai vrut să te debarasezi de toate aceste "musculițe".

Dovezi pentru cele spuse, n-avea Silke. Erau doar presupuneri, dar nu șovăi deloc să spună lucrurilor pe nume, și nici nu gândea ce efect nimicitor aveau vorbele sale.

Arno Ehlers trăise toate aceste zile cu teamă și sub tensiune, și aproape nu-și găsisese somnul. Băuse destul de mult pentru ficatul său și așa iritat, înghițise chiar și câteva tablete.

Silke rămase ca lovită de trăsnet când își văzu tatăl prăbușindu-se peste măsuta de scris.

Incapabilă să se miște, îl privea și murmura într-una:

– Tată ce este, ce ți s-a întâmplat? Doar n-am spus nimic rău.

Dar Arno Ehlers n-o mai auzea. Silke începu să țipe, mama intră grăbită în cameră, servitoarele veniră și ele în fugă și atunci îi veni totuși cuiva ideea să cheme un medic. Acesta însă nu mai putu decât să constate decesul.

A fost un accident tragic și aproape în aceeași clipă, și Gerda Geissler își dădu ultima suflare. Să fi fost oare o înlănțuire a sortii între viețile celor doi oameni, care ar fi rămas neluată în seamă dacă nu s-ar fi îndrăgostit de Fred Boehme?

– Macabru, spuse doctorul Daniel Norton, când află veștile.

– Ultimul act al tragediei, comentă Fee, gânditoare.

– Să sperăm, murmură și el.

Gerda Geissler fu condusă pe ultimul drum în liniște deplină. Fusesse trimisă o coroană și din partea conducerii firmei Ehlers. De venit, nu veni însă nimeni, căci o jumătate de oră mai târziu avu loc procesiunea de înhumare a lui Arno Ehlers. Și asupra morții sale se întinse un văl mare de tăcere, deși în ziare apărură articole întregi despre deces.

Soț iubit, tată neprețuit, șef valoros și multe alte calificative la superlativ fuseseră scrise în onoarea celui dispărut. Fu condus la groapă cu o mare de flori, cu toată pompa și discursurile de condoleanțe onorante. Un număr considerabil de oameni îi urmară coșciugul și fiecare încercă să obțină măcar o privire din partea Silkei Ehlers, care pășea îndoliată, sprijinindu-se de brațul lui Friedhelm Reichert.

Veni și Jörg Ehlers cu soția și socrii. Acum se afișau împreună, deși în fond era vorba doar de moștenire.

Unora, care știau cum stau lucrurile, totul le părea macabru, dar domnul Grüner și Dieter Boehme stăteau unul lângă altul și mergeau cu capetele plecate în semn de suferință, imediat în spatele rudelor.

Era înduioșător. Majoritatea îl regretau pe Ștefan Roland. Nimeni nu știa ce se întâmplase de fapt, doar că nu-l mai văzuseră prin firmă.

Bârfa începuse să înflorească. Complet descoperită și neinformată era doar Lore Ehlers, care nu știa prea multe și deși unele le bănuia, iar despre altele aflase câte ceva când veni vorba despre moștenire. Își cunoștea bine copiii. Fără a se fi preocupat prea mult de liniștea sufletului soțului ei, spera că Friedhelm de Reichert se va căsători cu Silke.

Iar Silke dorise să se afișeze deschis alături de Friedhelm, pentru ca cele petrecute în această zi să nu rămână fără urmări. Și ea își jucase bine rolul și deși era deplin conștientă că nu

orice poate fi simulat, încercase să se elibereze de sentimentul de vinovăție, datorat morții tatălui ei.

De fapt, se ferea să scape vreun cuvânt referitor la ultima lor discuție și din fericire mama nu aflase nimic despre asta. Dar în sinea ei încă tremura ca nu cumva să existe vreo dovadă despre ce știa, ce simțise și ce rol jucase în această dramă.

Știa bine că are nevoie de nervi de oțel pentru a putea da răspunsurile corecte la toate întrebările care i-ar fi fost puse.

Dar i-au fost puse doar câteva întrebări. Din partea mamei, când reușise să se mai odihnească, despre Reicherts și despre intențiile pe care le are după moartea neașteptată a tatălui, și din partea fratelui pe care-l anunțase anterior că se mărită cu Ștefan Roland.

"De ce? De ce? De ce?" mereu aceeași întrebare.

Cel mai ușor fusese cu fratele.

– Ei, știi, m-am despărțit de Ștefan, îi explică ea simplu. S-a dus repede la Carolin, și ei se pare că-i place mai mult de el decât mine.

– Carolin? o întrebă acesta, mirat.

– Bucură-te că în căsnicia ta totul merge iarăși bine. E pierdută toată după Ștefan.

Generoasă cum mă știi, i-am urat tot norocul din lume. Friedhelm este un om de încredere, cu el totul e mai sigur și fără complicații.

– Și mai e și bogat pe deasupra, completă Jörg.

– Da, Jörg, pentru firma noastră e un lucru extraordinar de important, astfel evităm orice dificultăți în discuțiile particulare cu tatăl lui Friedhelm.

– Așa și trebuie, fu de părere Jörg. Acum, la firmă, eu voi fi șef și toată lumea trebuie să fie liniștită că nu va urma nici o destituire.

– Trebuie să iei serios în calcul că nu mai ai nici o șansă la Carolin. Nu se putu abține să facă această aluzie răutăcioasă. Și nici de-a doua. În ceea ce privește firma, am și eu dreptul să-mi spun cuvântul, ca totul să fie clar. Socrul meu este de fapt acționar principal.

– Ei, nu e încă socrul tău, primi ea repede răspunsul.

Dar Silke știa exact ce vrea să obțină. Se alintă la pieptul lui Friedhelm. I se văită că nimeni n-o înțelege cât de apropiată fusese de tatăl ei, încât el ar fi putut crede că îi nutrește o afecțiune adevărată, așa cum doriseră părinții ei dintotdeauna.

Silke știa exact ce vrea și cum trebuie să obțină. Acum, nimic nu i se mai părea dificil. Nu vroia să se gândească la viitorul îndepărtat, prezentul era acum important.

Silke cea îndurerată, cu ochii plini de lacrimi, nu greși deloc efectul asupra lui Friedhelm de Reichert.

Pentru doctorul Norden, cazul Gerdei Geissler era de-acum închis, un caz tragic din lunga sa listă de pacienți, dar oare ar fi putut rămâne în viață dacă s-ar fi oprit la timp? Nu murise săracă. Lăsase în urma ei o locuință frumos aranjată, un șifonier mare plin de veșminte, câteva lucruri de valoare, bijuterii și chiar un cont consistent la bancă. Se căutau moștenitorii. Se găsi în cele din urmă o verișoară, care era cu câțiva ani mai mare ca Gerda. Se numea Margot Geissler, avea treizeci și unu de ani și părea o persoană neînsemnată. Aceasta fu prima impresie a doctorului Norden, după ce apărui la cabinetul său și nu fusese doar o întâmplare că trebuise s-o cunoască.

Acesta fu complet surprins când femeia se prezentă drept vara Gerdei Geissler.

Din fericire, nu avusese timp să dea încă la legat fișa fostei paciente Gerda Geissler.

Margot Geissler își scuză întârzierea și-i întinse drept explicație un bilețel pe care era scris în grabă: "Am fost la doctorul Norden. Aștept un copil. Trebuie să mă ajuți, Arno. E ultima mea rugămintă către tine."

Doctorul Norden fu străbătut de un fior rece prin tot corpul.

– Vreți să vă confirm acest lucru? întrebă el ezitând.

– Am găsit acest bilet întâmplător, explică femeia. Se afla într-un buzunar al unei jachete. Vedeți, domnule doctor

Norden, mă simt complet neajutorată. Știu atât de puține lucruri despre Gerda și acum mă aflu pusă brusc în situația de a reglementa toate aceste lucruri, tot ce a lăsat în urmă. Este prea mult pentru mine. M-am gândit că poate există un copil de care nu știe nimeni și ar avea mai multe drepturi decât mine asupra acestor lucruri. De aceea am venit la dumneavoastră. Nu vreau ca după moartea Gerdei să fac lucruri nedrepte. Nu vreau să-mi însușesc nimic din ceea ce nu mi se cuvine.

Părea o femeie demnă, care nu se bucurase de prea mult noroc în viață, după cum arăta întreaga ei îmbrăcăminte și chipul greu încercat. Îl privea rugător.

Nu putu s-o alunge pur și simplu cu câteva cuvinte. Dar nici nu putea sta de vorbă cu ea pe îndelete, aici la cabinet.

– Gerda Geissler a fost pacienta mea, spuse el.

– Poate știți cine este Arno. Ar putea să aibă anumite drepturi de moștenire în urma ei, spuse acum femeia.

Gândurile doctorului Norden se tulburară.

– Am foarte puțin timp acum, doamnă Geissler.

– Domnișoară, îl corectă ea repede, înroșindu-se ușor în obraji. Nu m-am căsătorit încă.

– N-ați putea veni astăzi după-amiază la mine acasă? propuse el. Miercurea n-am consultații și am putea sta de vorbă mai pe îndelete.

– Sunteți foarte amabil, dar nu pot veni așa pur și simplu în locuința unui bărbat.

"O, Doamne, Dumnezeu, ce-i trece prin cap!" gândi Daniel. În orice caz, părea a fi alt tip de femeie decât verișoara sa, Gerda.

– Soția mea va fi de față și menajera noastră de asemenea, răspunse el cu un surâs blând. Și în afară de asta, am trei copii, domnișoară.

Fața ei se luminează.

– M-am gândit doar dacă nu cumva vreți să mă expediați, se bâlbâi ea. Nu știu cui să mă adresez pentru toate aceste lucruri. N-am știut nimic din ce s-a întâmplat cu Gerda.

– Vom vorbi după-amiază despre toate astea, domnișoară Geissler, spuse Daniel. Acum trebuie să mă ocup de pacienți.

Apoi, îi dădu o carte de vizită cu adresa sa, iar domnișoara îi mulțumi aproape umilă. În această clipă, îi trecu prin minte că moștenirea Gerdei Geissler era prea mare pentru unii oameni care nu avuseseră în viața lor nimic. Dar în nici un caz nu trebuia să provoace prin revendicarea drepturilor de moștenire un nou scandal, căci oricum totul fusese închis odată cu moartea Gerdei și a lui Arno. Ce stătea scris pe acest bilețel putea fi interpretat în orice fel. Dar îi provocase doctorului Daniel Norden o stare de neliniște plină de întrebări; se părea că Gerda, în disperarea ei, încercase să-l implice pe Arno Ehlers în ceea ce privea paternitatea copilului. Îi era foarte clar doctorului că nu va primi niciodată un răspuns la această întrebare. Dar știa din experiență că ar fi

putut economisi multă alergătură dacă ar fi dat de urma acestei femei simple și pe cât se părea destul de înțeleghătoare.

În casa Rittner, în această dimineață, domnea veselia.

Cercetarea lui Ștefan se încheiase. Își primise înapoi și permisul de conducere. Putea să-și recupereze și mașina, care nu prezenta aproape nici un fel de deteriorare. Pentru Heli, acesta era un motiv de agitație.

– Ce simplu e să acuzi un om de ceva, apoi durează o veșnicie până se poate reabilita. E o ticăloșie! Am citit de dimineață în ziar că un om a fost reținut ani în șir în casa de nebuni, deși era complet normal. Propriile sale rude l-au pus sub interdicție și au fost crezute doar pentru că a avut o dată un acces de furie.

– Ai grijă să n-ai vreun acces de furie, mamă, spuse Franzl tachinând-o, altfel cine știe, poate să vină cineva și să-ți interzică drepturile.

– Pentru că vreau să mă căsătoresc cu Ludwig? Așa crezi? îl întreabă ea râzând. Nu ești cam impertinent, fiule?

Tina și Franzl sosiseră deoarece Heli nu dăduse nici un semn că are de gând să se întoarcă la castelul Trebenau.

Nu se obosise nici măcar să dea un telefon fiului ei. Franzl și Tina se liniștiseră la gândul că nu plecase singură la drum. Apoi aflaseră de ea prin intermediul Carolinei, care preluase rolul de intermediar, fiindcă Heli încercase să le explice cumva decizia ei rapidă de a rămâne aici, dar fără prea mare succes.

Heli se scuzase apoi că l-a ținut prea mult lângă poalele ei pe Franzl și că acum s-ar putea ca el să-i pună piedici. Dar Franzl nici nu se gândea la una ca asta.

Pentru el, cerul era senin, iar toată lumea părea colorată într-o lumină roz, Carolin era zâna cea bună, iar Ludwig Rittner salvatorul. El plutea plin de dragoste alături de Tina în al șaptelea cer, iar Tina putuse doar să remarce că acest lucru s-ar fi putut petrece deja cu câțiva ani în urmă.

Cei doi constatară că nu pot organiza trei nunți ca-n povești la aceeași dată, căci nu știau de existența lui Ștefan Roland în viața Carolinei.

Această situație fu cea mai mare surpriză pentru Franzl și Tina.

– Eram convinsă că pentru Carolin un bărbat va trebui să-și dovedească cel puțin zece ani devotamentul înainte ca ea să-l găsească demn să-i spună da.

Dar și pentru această observație, Carolin avea pregătit răspunsul adecvat.

– Și atunci, să am primul copil la vârsta buniciei? întrebă ea.

– Se pare că intenționează să te facă destul de repede bunic, Ludwig, constată Franzl cu un surâs plin de subînțeles. Ajunsesse cam repede a-l tutui pe Ludwig, ca și acum câteva săptămâni Carolin cu Heli.

– Noi și bunici, se minună Heli pe un ton dojenitor.

– Și eu ce ar trebui să spun? zâmbi pe sub mustață Ludwig Rittner. Mă trezesc brusc și cu un fiu și cu o noră ...

– Și cu un ginere, nu uita, tată, aruncă în treacăt Carolin, ca o provocare.

– Ce să mă fac? Le-am dat posibilitatea să-mi invadeze viața privată, încât ... se întrerupse și o cuprinse cu drag în brațe pe Heli, adică noi, desigur asta vroiam să spun, va trebui să ne dedicăm nepoților. Dar trebuie să precizăm că vom veni doar dacă vom fi chemați.

Carolin și Tina se priviră una pe cealaltă.

– Iar noi ne vom bate împreună să stabilim când și la cine trebuie să veniți, spuseră amândouă, aproape într-un glas.

– Asta va trebui să stabilim de la început, concluzionă Heli, împăciuitoare. Pentru moment, nu trebuie să vină pe lume nici un copil. Va trebui să planificăm lucrurile astfel încât să nu apară nici o aglomerație.

– Haideți, băieți, spuse Ludwig lui Ștefan și Franzl. Despre asta, e treaba doamnelor să discute. La mine se planifică doar afacerile. În viața privată îmi plac surprizele, iar discuții în contradictoriu la noi nu există, ca să fie clar.

– N-am nici cea mai mică intenție, spuse Ștefan. Cuvântul tău e lege.

– Eu îmi țin gura, spuse Franzl, dar trebuie să-ți fie clar că mama își impune totdeauna voința.

Hohote de râs izbucniră pe tonalități diferite, limpezi și exuberante, un motiv în plus pentru ei să li se alăture.

– Ce vă înveselește atât de tare? întrebă Ludwig.

– Privește-le cât sunt de copilăroase, râse Heli. Dar nu vrem să avem secrete unii față de alții. Am decis că ne căsătorim în octombrie, și dacă nu mai intervine ceva în iulie anul viitor, vom fi buni, dragă Ludwig. Pentru ca să nu existe nici o încurcătură, Carolin și Tina vor merge la aceeași clinică.

– Dar vara e foarte mult de lucru la moșie, mamă, interveni Franzl.

– La ce bun avem atunci administrator, fiul meu? spuse ea. Tu trebuie să te interesezi doar de bani. Atâta timp cât am condus eu regimentul a fost de-ajuns. Acum, am pretenția să am viața mea privată. Apoi strânse ușor mâna lui Ludwig, și el înțelese. Avem de recuperat o mulțime, iar voi abia sunteți la începutul vieții.

Cele două tinere perechi încuviințară. Cu asta se simțiră și mai uniți, și fură cu toții de acord și cu data nunții. Trebuia să fie o festivitate de care toți să-și amintească cu plăcere. Pentru asta, doreau să se pregătească pe îndelete, căci se simțeau deplin responsabili de decizia de a-și împărți viața cu cel pe

care fiecare și-l dorise alături. Nimeni nu căuta avantajele acestei legături, precum Silke Ehlers. Nici ea n-ar fi avut această satisfacție dacă socrul lui Jörg nu și-ar fi cerut profitul, căci firma Ehlers stătea prost cu finanțele, cum se auzi destul de curând.

Domnul de Reichert nu se arătase deloc interesat de căsătoria fiului său cu Silke, dacă n-ar fi fost în pericol de a pierde o mare sumă de bani.

Pe de o parte reacționară finanțele, pe de alta, ca în cazul familiei Rittner – dragostea, acum nu mai existau puncte tangențiale și nici concurență. Silke nu dorea să-și strice în nici un fel planurile de viitor, Ștefan Roland nu mai dorea să-și amintească de rățacirea sentimentelor sale, căci acum știa ce înseamnă dragostea adevărată.

Carolyn gândea foarte simplu că doar providența, această forță supremă, a decis să-i arate calea sigură spre viitor. Deja uitase toate piedicile pe care le înfruntase cu multă energie și hotărâre.

Doar doctorul Daniel Norden mai avea o problemă. Când îi povestise despre Margot Geissler, Fee scuturase din cap îngândurată.

– Dacă n-ar fi atât de naivă, spuse ea. Uneori, cu astfel de fete bătrâne poți avea tot felul de surprize.

– Ai răbdare, mai întâi s-o cunoaștem, scumpă Fee, spuse el. Și apoi, completă mai mult în șoaptă, pare a fi la fel ca Lenni.

Fee rămase însă sceptică, dar putea desigur să fie plăcut surprinsă dacă Daniel nu se înșelase cumva.

Margot Geissler nu putea fi schimbată. Fusese crescută la țară, într-un sat neștiut de nimeni. Aceasta fusese cândva și lumea Gerdei Geissler, dar ea găsisese de mult drumul spre viața liberă. Margot povestea cu o voce deprimată.

– Atunci, când a plecat din sat, am văzut-o pe Gerda pentru ultima oară. Am știut că nu va avea putere să se întoarcă. A plecat repede, și niciodată n-am mai auzit nimic de ea. Părinții ei au murit, apoi au murit ai mei. Am rămas în sat ca moașă. De aceea, m-am gândit că cel mai bine va fi să vorbesc cu un doctor. Dar dacă Gerda a lăsat în urma ei un copil, aş vrea să-l iau și să-l cresc. Acesta ar fi cel mai firesc lucru.

Era un om cu inimă bună. Pur și simplu nu dorea să profite de tot ce lăsase Gerda în urma sa.

– Nici măcar n-am fost așa apropiate, spuse ea încet. Era complet diferită de mine. Era o fată foarte drăguță și deșteaptă.

Nu destul de deșteaptă, gândi doctorul Norden, dar nu spuse nimic.

– N-are nici un copil, domnișoară Geissler. A avut un avort spontan.

Ochii domnișoarei Margot Geissler se întoarseră plini de uimire spre doctor.

– Știți, nimeni nu mi-a spus din ce cauză a murit, spuse ea încet. Doar nu s-a dus la vreun vraci?

Cu multă grijă, doctorul Daniel îi povesti pe scurt cum s-a petrecut moartea Gerdei.

– Dacă nimeni n-a știut ... interveni Fee.

Margot păru din ce în ce mai tulburată de cele aflate și în cele din urmă își ascunse fața în mâini.

– Biata de ea, șopti fata. Îmi este foarte greu că nu mai pot face nimic pentru ea. Iar dumneavoastră vreți să-mi dați de înțeles acum că cel mai bine ar fi s-o las să se odihnească în pace și din cauza bărbatului la care apelase s-o ajute?

– Și el a murit între timp, spuse Daniel după un scurt moment de gândire. Nu era tatăl copilului, poate doar un bun prieten, completă el cu stăpânire de sine. Este bine că v-ați gândit să veniți la mine și cred că din ce a rămas în urma Gerdei puteți face mult bine.

– Da, aveți dreptate, spuse ea decisă, dacă într-adevăr numai eu pot s-o moștenesc și pot să dispun de toate acestea. Am deja în îngrijirea mea câțiva copii orfani, care au nevoie de mult ajutor. Așa e pe la noi, domnule doctor.

– Nu vreți să rămâneți aici? întrebă Fee. Ca asistentă de moașă, ați avea un câștig bun, domnișoară Geissler.

– Se poate, dar și la noi trebuie să alerg încolo și înapoi și oricum, acolo nu există nimeni care să-mi ia locul. Cum m-aș simți la oraș? N-am aici pe nimeni cu care să pot schimba măcar o vorbă. Poate Gerda găsisese un bărbat care să-i placă, cu care să se fi logodit. Dumneavoastră nu v-a spus desigur ce era

în inima ei. Nu era tipul de femeie care să spună tot ce are pe suflet; după cum o știu eu, sigur și-a dăruit inima unui bărbat înainte de a fi primit lovitura. Acum însă, nu pot decât să-i îngrijesc mormântul. E mai ușor să poți ajuta oameni în viață, gândesc eu. Îmi pare foarte rău.

Și putea fi crezută.

– Vreau să vă mulțumesc că mi-ați permis să stau de vorbă cu dumneavoastră, spuse ea la despărțire. În doctori am cea mai mare încredere.

Sigur, Gerda Geissler nu s-ar fi gândit că Margot Geissler va avea grijă de mormântul ei, dar Daniel și Fee fură surprinși că știuse să vină la cei mai de încredere oameni.

Pentru sufletul lui Margot, fu mult mai ușor să nu afle nimic despre bărbații din viața verișoarei sale. Pentru unii dintre ei, ca Fred Boehme, fu chiar prea ușor să nu trebuiască să răspundă de faptele lor, iar ceilalți rămaseră ascunși între filele jurnalului Gerdei.

Într-o zi, Fee Norden citi un anunț mortuar. După o lungă și grea suferință, murise Fred Boehme. Anunțul era trimis de familia îndoliată și semnat Dieter Boehme. Și atât de toleranta Fee gândi pentru sine că din păcate durerea și pedeapsa acestui om n-au fost destul de mari pe măsura vinovăției lui față de cei apropiați.

Dar cine se mai gândea acum la Gerda Geissler? Trecuseră deja ani de atunci. În casa Rittner topăiau deja primii doi

nepoți, iar în castelul Trebenau alți trei. Heli și Ludwig Rittner se străduiau să-și împartă timpul judicios, pentru a nu nemulțumi pe nimeni. Se simțeau cu toții împliniți și fericiți.

Chiar în căsnicia Silkei se părea că lucrurile merg bine. Și ea devenise mama unui băiețel și astfel fu acceptată pe deplin în familia socrilor.

Uneori, Carolin și Silke se întâlneau întâmplător. Atunci, treceau una pe lângă cealaltă fără să schimbe o vorbă, sau își făceau reciproc urări de bine pentru familie. De ce nu? Fiecare își obținuse fericirea râvnită. Silke realizase în cele din urmă ceva cu viața ei. Învățase din greșelile tatălui. Nu mai făcea jocul nimănui. Iar Carolin era și ea fericită. Dorea din tot sufletul ca toți oamenii să fie fericiți ca ea.

Sfârșit